GELİŞİM YAYINLARI
BEYAZ DİZİ
2

Tarama Tinkerbell
Düzenleme Ser_reS

SEVDA KAFESİ

Anne Mather

BİRİNCİ BÖLÜM

St. Auguste Burnundaki kumar salonu bir zamanlar gemicilerin korkulu rüyası olan sivri kayaların üzerine doğru uzanıyordu. Ama artık böyle bir tehlike sözkonusu değildi; artık burası, birkaç kilometre ötedeki Nassau'ya gelen turistlerin özellikle geceleri pek rağbet ettikleri bir eğlence yeri olmuştu. Kumar salonuna bitişik lokanta, dimdik kayaların üstünde, uçurumun tepesine tünemişti: oyun salonunda varını yoğunu yitiren birinin kendini korkuluklardan aşağıya atıvermesi hiç de olmayacak bir şey gibi gözükmüyordu.

Rachel lokantada, kumar salonuna inen merdivenin başındaki masasında yalnız oturuyordu. Buradan bütün oyun masalarını rahatça görebiliyor, gözlerini özellikle, rulet masasına bir servet dökmekte olan, akıl almaz mücevherlerle donanmış kadından ayıramıyordu.

Pullu gece çantasını açıp tabakasını çıkardı, dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırdı. Ama daha çakmağını çakmaya fırsat bulamadan garsonlardan biri atıldı, gülümseyerek sigarayı yaktı. Rachel de garsona başıyla teşekkür etti; hiç olmazsa az önce masasına oturmaya kalkışan o sırnaşık gençten kurtulmuştu.

Çevresine bakındı. Her yanda paranın, zengin olmanın verdiği sınırsız güç sergileniyordu,

bunca servetin boşa harcanması insanı adeta karamsarlığa sürüklüyordu. İşte kendisi de şurada, şu koskocaman kumar salonuna tepeden bakan yerde oturmuş, kumar masalarına yaklaşmamakla birlikte, hayatının en büyük kumarını oynamaya hazırlanmıyor değil miydi? Sigarasından derin bir nefes çekti. İçinden, bu gece o mutlaka buraya gelmeli, diyor, bunu bütün benliğiyle istiyordu. Eldeki para hızla suyunu çekmekteydi, onu görmeden İngiltere'ye dönemezdi, dönmeyecekti de. Böyle eli boş dönmek zorunda kalırsa, babasının ona ne cevap verirdi sonra? Babası içinden, kızının korktuğunu, bu yüzden de işleri berbat ettiğini düşünmez miydi?

Atlas Okyanusunun bu güney yöresinde, üç yüz yirmi beş bin kilometre karelik alana yayılmış yedi yüz kadar adacık bulunuyordu. O, bu adaların herhangi birinde olabilirdi. Hattâ Londra'da bile olabilirdi. Sıkıntık Londra'ya gittiğini biliyordu. Zaten kendisi de onunla Londra'da tanışmamış mıydı? Herhalde hâlâ Conchera Adasındaki evinde oturduğunu düşünmekle akılsızlık etmişti. Neyse ki bir telefon onu bu konuda aydınlatmış, boşu boşuna kalkıp da oraya gitmesini, hem zaman, hem de para harcamasını önlemişti. Bir zamanlar birlikte yüzdükleri Nassau'nun batısında o pırıl pırıl kumsaldaki otelin hissesini satmıştı. Körfez Caddesindeki lokantayı da elden çıkarmıştı. Rachel nereye başvursa eli boş dönüyor, üstelik aradığı kişinin nerede bulunduğunu bilenlerle karşılaşmış olsa bile, onlardan olumlu bir şeyler öğrenemiyordu. Kimse onun yerini söylemek istemiyordu anlaşılan. Gerçi kızlık adı olan Jardin'in adını kullan-

dığı için pek merak ve ilgi uyandırmadığına emindi. Nassau'da olduğunu öğrenmesini istemiyordu.

Sonra Turizm Enformasyon Bürosunda saatlerce oturup otellerin ve gece kulüplerinin listelerini teker teker gözden geçirirken, gözüne buranın adı ilişivermişti. Özellikle bu yörede bulunması ilgisini çekmişti. Yıllar önce St. Augustine Burnunun bir gece kulübü açmak için bulunmaz bir yer olduğunu kendi söylememiş miydi? Evet, gerçi o zamanlar bu yolda herhangi bir girişimde bulunmamıştı ama, sonradan böyle bir şey yapmış olabilirdi. Rachel sormuş soruşturmuş, sonunda buranın sahibinin, görmek istediği adamın ta kendisi olduğunu öğrenmişti.

Sigarasını, küllük olarak kullanılan kocaman deniz kabuğuna bastırıp söndürdükten sonra, bardağında kalan içkiyi bitirdi. Kulüp yöneticilerinin ilgisini çekmek için bir yol bulması gerekiyordu, kaşlarını çattı, düşündü. Başka çaresi yoktu. Kalkacak, dosdoğru kulüp müdürünün yazıhanesine gidecek, görmek istediği adamın nerede olduğunu dobra dobra soracaktı. Bunu şimdi yapmazsa bir daha hiç yapamaz, eline böyle bir fırsat geçiremezdi. Ne de olsa, burada oturup sadece gazoz içmek bile paraylaydı. Garson ise onu meraklı bakışlarla süzmeye başlamıştı bile.

Birsüredir kendisini genç kadına göstermeksizin, sarmaşıkların, yeşilliklerin ardından gizlice gözetlemekte olan bir adam, garsona bir işaret çaktı, sonra masaya yaklaşıp, alçak sesle sordu: «Birini mi bekliyordunuz, hanımefendi?»

Rachel başını kaldırdı, baktı. Adamın yüzün-

de büyük bir şaşkınlık belirivermişti. Hiç izin istemeden bir sandalye çekti, oturdu:

«Rachel, sen ha? Ne işin var burada?»

Rachel zorla gülümsemeye çalıştı.

«Merhaba, Ramon, nasılsın?»

Ramon Sanchez sabırsız, sordu:

«İyi, iyi, çok iyiyim. Burada ne işin var diye sormuştum ama? Andre burada olduğunu biliyor mu? Yok canım, elbette bilmiyordur, bilseydi bana da söylerdi!»

Rachel omuz silkmekle yetindi:

«Ağabeyinin ille de her zaman, her şeyi bilmesi gerekmez ki, Ramon.»

Ramon ona doğru eğildi: «Tabii ki gerekmez, haklısın. Zaten New York'tan daha dün döndü. Sen kaç gündür buralardasın?»

Rachel soğukkanlılığı elden bırakmamayı başarmıştı. Sorusuna soruyla karşılık verdi:

«Yani kaç gün önce mi geldiğimi soruyorsun, yoksa kaç gün kalacağımı mı?»

Ramon alt dudağını ısırdı: «Her ikisini de.»

Rachel gülümsedi: «Eskisi gibi açık sözlüsün, düşüncelerini gizlemiyorsun, Ramon. Söylesene bana, buraya tesadüfen mi uğradın, yoksa burada mı çalışıyorsun?»

Ramon isteksiz, karşılık verdi:

«Kumar salonuyla ben ilgileniyorum, benim sorumluluğumda burası. Çoğunlukla geceleri buradayım. Bak açık söyleyeyim, bizim şef, Arnoux, seni görmüş, gizlice kolluyormuş.»

Rachel güldü: «Desene, kuşku uyandırıcı bir kişiymişim, ha?»

«Aşağı yukarı, öyle bir şey. Ama sen de kabul edersin ki böyle davranmak zorundayız. Çok

dikkatli olmamız gerekiyor.»

«Öyle, haklısın.»

Ramon birden ayağa kalktı. «Hadi gel,» dedi, «burada konuşamayız. Yazıhaneme geçelim.»

Rachel ağır ağır başını kaldırdı:

«Ne konuşacaktık ki?»

«Andre'yi.»

Genç kadının yanakları pembeleşti. «Zaten benim görmek istediğim de Andre'ydi.»

«Biliyorum.»

Rachel kaşlarını çattı: «Yani, Sanchez ailesine göre, buraya, New Providence'a gelmemin ağabeyini görmekten başka bir nedeni olamaz, değil mi?» Sesi hırçındı.

Ramon eğildi, ellerini masaya dayadı. Kısaca: «Evet, şu sıra öyle,» dedi.

Rachel'in kaşları büsbütün çatıldı:

«Şu sıra mı? O da ne demek?»

«Hadi, hadi Rachel, öyle saf numaraları yapma, gel diyorum. Burada konuşamayız.»

«Peki, ya gelmezsem?»

«O zaman Andre'yi hiç göremezsin.»

Rachel sustu, düşündü. Ramon'un dediğini yapacağını biliyordu, bu fırsat da bir daha eline geçmeyebilirdi. «Pekâlâ, geliyorum seninle,» dedi.

Ramon gözlerini kıstı: «Tahmin etmiştim.»

Merdivenden kumar salonuna indiler, burasının pırıl pırıl, gözalıcı aydınlığı lokantanın loş ve samimi havasıyla çelişki yaratıyordu. Müthiş bir gürültü vardı. Rachel oyuncuların nasıl olup da krupiyelerin sesini duyabildiklerine şaşmaktan kendini alamadı.

Holün ta dibinde, üzerinde 'Özeldir' yazısı bu-

lunan bir kapıyı Ramon cebinden çıkardığı anahtarla açtı, içeri girerken kapının her iki yanında dikilmiş, gorili andıran iki adama başıyla bir işaret yaptı. Rachel ürperdi. Bu altın kafesin parmaklıklarını öyle iyi hatırlıyordu ki!

Yazıhane de tıpkı gazino gibi, son derece zengin ve lüks döşenmişti. Bir küçük barın üzerinde çeşit çeşit içkiler, geniş bir masada da bir sürü telefon duruyordu. Ramon bara yürüdü, bir bardağa içki doldurup genç kadına uzattı; ama Rachel başını sallayıp içkiyi geri çevirdi, sadece adamın uzattığı sigarayı aldı, yaktı.

Sonra başını eğdi, uluorta sordu: «Andre nerede?»

Ramon omuz silkti, koltuğunda arkasına yaslandı: «Bunca yıldır nerelerdeydin, neler yaptın bakalım?»

Rachel oralı olmadı, sorusunu tekrarladı:

«Andre nerede?»

Ramon bardağını bir dikişte yarıladı, sonra buz gibi bir sesle, dedi ki:

«Pekâlâ biliyorsun ki seni görmek istemeyecektir.»

Rachel başını kaldırdı, kısaca cevap verdi:

«İstersen bunu kendisine sor, ha, ne dersin?»

Ramon içkisini bitirdi, ayağa kalktı tekrar bara yaklaştı. Rachel onu bakışlarıyla izliyordu. Öylesine soğukkanlı, öylesine uzak, tanıdığı o delikanlıdan öylesine farklıydı ki. Gerçekte Andre'ye pek benzemezdi. Daha kısa boylu, daha geniş yapılı ve tabii daha gençti. Ne var ki, şu son beş yıl içinde o delikanlılık havasını üzerinden atmış, otuz yaşında, durmuş oturmuş,

kendine güvenen bir erkek olmuştu.

Genç adam bardağına yeniden içki doldururken Rachel dayanamadı, sordu:

«Söyler misin bana Ramon, Nassau'ya Andre'yi görmek için geldiğimi bildiğini söylediğinde neyi kastetmiştin?»

Ramon döndü, yerine oturdu:

«Yoksa sana yolladığı mektubu almadın mı?»

Rachel bir şey anlamamıştı: «Ne mektubu?» diye sordu.

«Yani, avukatlarının gönderdiği mektubu demek istemiştim.»

Rachel başını salladı:

«Hayır, mektup filan almadım ben.» Sonra, kaşları çatıldı. «Ne vardı ki o mektupta?»

Ramon inanmamış gibiydi.

«Sahiden haberin yok mu? Bilmiyor musun?»

Rachel yumruklarını sıktı. «Bilseydim sorar mıydım?»

«Neden sormayasın? Belki de Andre'nin planlarını suya düşürmek için bir numara çeviriyorsundur, nereden bileyim?»

Rachel birden ayağa kalktı:

«Planları ha? Ne planlarıymış onlar? Sana söyledim ya, neden bahsettiğini bir türlü anlayamıyorum, Ramon. Keşke anlasaydım. Hiç olmazsa ondan veya avukatlarından bir mektup almış olsaydım, kendisini nerede bulabileceğimi bilirdim.»

«Sanmam. Andre nerelerde gezdiğini öyle herkese ilan etmez.»

Rachel, iyice doğruldu, çantasını sıkı sıkı kavradı. «Sana son kez soruyorum, Ramon, bütün

bunlar ne demek oluyor kuzum?»

Ramon ona inansın mı, inanmasın mı, bir türlü karar veremiyormuş gibi dudaklarını ısırdı, yüzüne dikkatle baktı. Sonra omuz silkti: «Otursana, Rachel,» dedi.

Rachel başını salladı: «Hayır, ayakta durmayı tercih ediyorum, teşekkür ederim.»

«Tanrı aşkına otur. Pekâlâ, pekâlâ, inandım sana. Mektup filan almadın demek. Peki öyleyse burada ne işin var, niye geldin?»

«Bu sadece beni ilgilendirir.»

«Demek bana söylemeye niyetin yok?»

«Hayır. Sadece Andre ile görüşmek istediğim özel bir mesele.»

Ramon içini çekti. «Andre seni görmeyi kabul eder mi, mektubunu almadığına inanır mı inanmaz mı bilemem doğrusu. Seni aklından kesinlikle silip attı. Bir daha seni düşünmek bile istemez sanırım.»

Rachel kızardı: «Bu da ne demek oluyor?»

Ramon öfkeyle yumruğunu masaya indirdi: «Bana saf oyunları oynamaya kalkışma, Rachel. Beş yıl önce ağabeyim seni öldürmek istemişti.»

Rachel ürperdi: «Ama öldürmedi.»

«Öldürmedi evet, nerdeyse kendi canına kıyıyordu.»

Rachel başını salladı: «Ben hâlâ Andre'yi görmek istiyorum!»

Ramon ayağa kalktı: «Pekâlâ, ona burada olduğunu haber veririm. Nerede kalıyorsun?»

Rachel kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı: «Onu bu gece göremez miyim acaba? Şey, çok, çok acele bir iş de...»

Ramon genç kadının yüzüne bakakalmıştı:

«Hayır, ne yazık ki buna imkân yok!»

Rachel ellerini ovuşturdu, yalvarırcasına:

«Ne olur, ne olur benim için bir şeyler yapamaz mısın? Beş yıl önce neler olup bittiğini bilmiyorsun ki! Sadece bildiğini sanıyorsun, o kadar. Sonra, benim de duygularım olduğunu unutma!»

«Duygularmış! Ne duyguları?» Ramon'un sesi pek haşindi. «Sen bu sözcüğün anlamından bile habersizsin.»

«Hayır, hayır yanılıyorsun.» Rachel nerdeyse ağlayacak gibiydi, kendini güç tutuyordu. «Pekâlâ, sen gene ağabeyine haber ver hele. Ona benim burada olduğumu söyle! Çevresine fazladan muhafız toplaması için zaman tanı! Vız gelir bana! Onu göreyim, yeter!»

Ramon masanın üzerindeki kutudan bir yaprak sigarası aldı. «Sana söz veremem. Buraya her ne iş için geldinse, iyi seçememişsin.»

Rachel birden avukatın mektubunu hatırladı.

«Ya mektup?» diye sordu. «Ne vardı o mektupta?»

Ramon yaprak sigarasını ağır ağır yaktı.

«Tahmin et bakalım.»

Genç kadın iliklerine kadar ürperdi. Sorunun cevabını bile bile, sordu: «Yoksa, yoksa boşanma isteği miydi?»

Beriki alay edercesine:

«Ne kadar da akıllıymışsın! Şimdi anladın mı hiç şansın olmadığını, durumun umutsuz olduğunu?»

Rachel hızlı hızlı soluyarak başını öte yana çevirdi. İşte bu, aklına getirmeyi büsbütün unuttuğu bir olasılıktı. Beş yıl önce boşanmak isteye-

ceğini düşünebiliyordu, akla yakın geliyordu bu. Ama yıllar geçip de kocasından ses seda çıkmayınca, bu garip evliliğin böylece sürüp gideceğine kendisini inandırır olmuştu. Para düzenli olarak, hiç sektirmeden, ayın birinde geliyordu. Avukatlar dışında hiçbir alışverişleri kalmamıştı, ama Rachel bunu da kabullenmişti işte. Elbette kendine göre düşler kurmuyor değildi: açık söylemek gerekirse, eski kocasını iyiden iyiye merak etmeye bile başlamıştı. Gerçi bu merakını gideremiyordu, ama aralarındaki bağ sürüp gittikçe bu garip ilişkiden güç alıyordu sanki.

Sendelememek için koltuğun arkasına tutundu, bir yandan da kafası deli gibi çalışıyor, bu yeni durumun işleri nasıl karıştıracağını bulup çıkarmaya uğraşıyordu. Şimdi amacına ulaşması iyice zorlaşmış, ona başvurması büsbütün onur kırıcı olmuş çıkmıştı.

Ramon masanın arkasından dolaşmış, yanına gelmiş, kaygıyla yüzüne bakıyordu şimdi: «İyisin ya? Sahiden bilmiyordun, değil mi?»

Rachel konuşursa ağlayacağından korktuğu için sadece başını sallamakla yetindi. Ramon da genç kadını koltuğa oturttu. Sonra gidip bir bardak içki hazırladı, bardağı getirip zorla Rachel'in eline tutuşturdu. Emredercesine:

«Hadi bakalım. İç şunu!» dedi.

Rachel bardağı dudaklarına götürdü. Konyaktı bu. Sert alkol, boğazını yaktı, bir süre boğuluyormuşcasına öksürdü. Sonra toparlandı, sessizce bir iki yudum daha aldı. Ramon derin düşüncelere dalmış, onu inceliyordu. Sonra sordu:

«Şimdi biraz daha iyisin ya?»

Rachel başını kaldırdı, baktı. Solgun yanaklarına renk gelir gibi olmuştu. Usulca: «Sağol,» dedi.

Ramon boğuk bir ses çıkardı, yanıbaşına diz çöktü, onun buz kesmiş, küçücük ellerini, avuçlarında ısıtırken mırıldandı: «Ah Rachel, seni ne yapacağım ben?»

Şakacı bir tavırla: «Ne yapmak isterdin ki?» dedi Rachel. «Balkonun parmaklıklarından aşağıdaki kayalara mı fırlatacaktın?»

Ramon sabırsız, başını salladı, eğildi, ağzını genç kadının avucuna yaklaştırırken kapı ansızın, vurulmadan açıldı, odaya bir erkekle bir kadın girdi. Ramon birden doğruldu, odaya giren erkekle göz göze geldiği an, Rachel'in elini, sanki sıcak bir kormuş gibi, eli yanmışcasına bırakıverdi.

Birkaç saniye odada tam bir sessizlik hüküm sürdü; ancak bu saniyeler Rachel'e yüzyıl kadar uzun gelmiş, bu süre içinde, bir zamanlar kocası olan ve son beş yıldır hiç görmediği erkeğe bir daha bakmıştı. Andre Sanchez tıpkı hayalinde yaşattığı gibi, hattâ daha bile yakışıklıydı. Uzun boylu, incecik, esmer, insanın yüreğini yerinden oynatacak derecede çekici, alımlı.

Rachel tepeden tırnağa titrediğini hissetti; nasıl olmuştu da bu adama kafa tutmak yüreklilğini gösterebilmişti, şimdi kendisi de inanamıyordu buna. Öylesine kendinden emin, öylesine yenilmez duruyordu ki karşısında! Yazgısına öylesine hükmetmişti ki!

Rachel'in gözleri kocasının yanındaki kadına kayarken ilk konuşan Ramon oldu. Kadın da uzun boyluydu, Rachel'den daha uzundu, saçlarını ensesinde topuz yapmıştı, yüz çizgileri zarif,

soyluydu. Andre'nin koluna asılışında öylesine bir sahip çıkma, ona bakışlarında öylesine bir samimilik, bir içli dışlılık vardı ki! Rachel bu kez de kayınbiraderine baktı. Ramon özür diler gibi, huzursuz, «Bu akşam buraya geleceğini hiç tahmin etmemiştim, Andre,» dedi.

Andre Sanchez buz gibi bakışlarla Rachel'i süzerken kardeşine karşılık verdi: «Belli oluyor zaten.» Eğer eski karısıyla bu odada karşılaşmak onu şaşırttıysa, bu şaşkınlığı gizlemeyi çok iyi başarmıştı doğrusu.

Ramon ağabeyinin arkasında duran kadına, özür dilercesine gülümsedi, sonra «İyi akşamlar Leonie, bu durumdan dolayı özür dilerim,» dedi.

Leonie dediği kadın, kusursuz kaşları hafifçe çatılmış, bir iki adım attı, kısık bir sesle sordu: «Ama ne oluyor Ramon? Anlayamadım, Andre? Yoksa bu kadını tanıyor musun?» Sonra tartan bakışlarıyla Rachel'i süzdü: «Bunun için mi ikiniz de bir tuhaf davranıyorsunuz?»

Andre Sanchez ellerini smokin ceketinin ceplerine daldırdı, kadının yanıbaşında durdu. Asık suratla: «Özür dilerim Leonie,» dedi, «Böyle bir durum yaratmak niyetinde değildim. Ama madem ki kardeşim eski karımla yeniden alışverişe girmek gereğini duymuş, o halde sizi tanıştırmalıyım.»

Leonie inanmamış gibi, hafif bir çığlık attı:

«Karın mı? Şaka mı ediyorsun, Andre?»

Ramon karşı koymak istercesine: «Yok, hayır, sandığın gibi değil, Andre,» diye söze başlarken Rachel, Andre'nin kardeşine bakışlarından bir kez daha iliklerine kadar ürperdi.

Andre, donuk bir sesle: «Leonie: bu, Rachel, yani karım!» demekle yetindi.

«Peki ama burada ne işi varmış?» diye sordu, Leonie. «Bana avukatlarına talimat verdiğini söylememiş miydin?»

Andre Rachel'e bir göz attı: «Evet, verdim. Verdim ama, anlaşılan ne istediğimi yeterince açık anlatamamışım.»

Birdenbire Rachel'in sabrı taşar gibi oldu. Yetmişti artık. Andre Sanchez'in buz mavisi gözleriyle ilk karşılaştığı an duyduğu uyuşukluk yavaş yavaş siliniyor, dağılıyor ve yerini hızla sonsuz bir öfkeye bırakıyordu. Kendisine karşı böyle hainee, şeytanca davranmaya ne hakkı vardı kuzum? Daha boşanmamışlardı ki! İşin en kötü, can alıcı yanı da eski kocasına bakınca kötü günleri hiç hatırlamaması, yalnızca iyi günleri hatırlamasıydı ve bu anılar onun yüreğini parçalamaya yetiyordu.

Hafif bir çığlık atarak yanlarından hızla geçti, kapıya yöneldi, babasının hatırı için Andre'nin yüreğini yumuşatabilme şansını kaçırdığının farkındaydı. Ama şu anda kaçmaktan başka bir şey istediği yoktu.

Ama kocasının yanından geçerken Andre elini uzatmış, onu bileğinden acımasızca yakalamış, kaçmasını önlemiş, yüzünü iyice yüzüne yaklaştırarak haşin bir sesle mırıldanmıştı: «Bir saniye Rachel. Beni ikinci bir kez aptal yerine koyacağını, kaçıp gideceğini mi sandındı yoksa?»

Rachel ona nefretle baktı, kendini budalaca bir duygusallığa kaptırdığının farkındaydı. Gözyaşları nerdeyse boşanmak üzereydi, güç zapte-

diyordu. Haykırdı: «Dokunma bana, elini sürme. Bırak gideyim!»

Andre ağır ağır başını salladı: «Hayır, bırakmam. En azından, buraya niçin geldiğini ve kardeşime ne yalanlar uydurduğunu öğrenmeden bırakamam.» Andre en ufak bir hareket yapmaya fırsat bulamadan Rachel'in tokadı suratında patladı, ama genç kadının bileğini hâlâ bırakmamış hattâ büsbütün sıkmıştı. Leonie: «Andre, sevgilim...» diye söze başladı ve yalvarır gibi onun koluna dokundu, ama Andre'nin dikkati şimdilik sadece Rachel'in üzerinde toplanmıştı. Hırıldar gibi:

«Hiç değişmemişsin, bellil» dedi. «Bunu yapmak pek hoşuna gitti, değil mi? Beni tokatlamak? Az daha ben de sana el kaldıracaktım, farkında mısın?»

Rachel titriyordu: «Oh, bırak, bırak beni gideyim. Buraya gelmem çılgınlıktı zaten, budalalıktı.»

«Evet, doğru söyledin, haklısın.» Sonra Ramon'a baktı: «Sen söyle bakalım ne diye buraya gelmiş bu?»

Ramon cevap vermek için ağzını açtı, sonra vazgeçti, sadece başını sallamakla yetindi.

Andre sinsi sinsi güldü: «Haa, anlaşıldı. Bakıyorum, zavallı Ramon'u yeniden büyülemişsin. Ne çabuk! Seni buraya alması karşılığında ona ne vaat ettin acaba?»

Rachel bileğini onun elinden kurtarmaya çabalıyordu, bağırdı: «Çok kabasın!»

«Nedenmiş o? Foyanı ortaya çıkardım diye mi?»

«Bu senin düşüncen sadece. İşin aslı hiç de

sandığın gibi değil.»

«Yaa, demek öyle ha? Ama yanılıyorsun.» Birden karısının kolunu bıraktı. Rachel, acıyan bileğini ovuşturdu. Andre sözlerini sürdürüyordu: «Neyse, şimdi bu türden tartışmalara girmenin ne yeri, ne de zamanı.» Genç kadının parmak izlerinin hâlâ açık seçik belli olduğu yanağını elinin tersiyle sıvazladı: «Ramon, nerede kalıyormuş bu?»

Ramon omuz silkti: «Bilmiyorum, inan bana Andre, haberim yok.»

Andre bu kez Rachel'in allak bullak olmuş suratına baktı, kara kaşlarını kaldırdı, sordu:

«Tabii sen de söylemezsin?»

Rachel derin bir soluk aldı: «Neden söylemeyecekmişim? Üstelik seni yeterince tanıyorum. Ben söylemesem bile birkaç telefon konuşmasının, nerede kaldığımı öğrenmene yeteceğini biliyorum.» Saçlarını kulaklarının arkasına attı, düzeltti. «İmparator Otelinde kalıyorum. Körfez Caddesinin arkasındaki o küçük sokakların birinde.»

Andre'nin bakışları kararadı. «Bilirim orasını, pansiyon bozuntusu bir yerdir! Üstelik pek de tekin bir otel sayılmaz. Kuzum, ne işin var orada? Ne diye doğru dürüst otellerden birine veya bir kulübe filan yerleşmedin? Karım olarak en azından...»

Rachel ona kötü kötü baktı: «Ama buraya karın olarak gelmedim ki beni! Adım Jardin, Bayan Jardin...»

Andre'nin suratı iyice asılmıştı. «Gene de, hâlâ karımsın, Rachel ve böyle kaldıkça...»

Rachel birden öfkeyle bağırdı: «Sakın beni

tehdide kalkışma, Andre! Ne yaptığım beni ilgilendirir anlaşıldı mı? Sadece beni, kimseyi değil.» Onu bile bile kışkırtmak istemiş ve başarmıştı da. Ama genç adamın gözlerinde alev alev yanan öfke onu birkaç adım gerilemeye zorladı.

Andre öfkesini yatıştırmayı başardı, Ramon'a döndü. «Gitmemiz gerekiyor Ramon. Leonie'nin annesiyle babası bizi bekliyorlar. Şu ek inşaatı görüşmeye gelmiştim ben, ama yarına kalsın.»

Ramon başıyla onayladı: «Olur, Andre.»

«Pekâlâ öyleyse.» Andre, Leonie'nin dirseğini hafifçe tuttu. Sonra Rachel'e bir göz attı. «Haa, Ramon! Şey, karımı oteline götürüver, olur mu?»

Ramon gene başını salladı: «Peki, Andre.»

«Âlâ.» Andre döndü, yürüdü. Rachel de başını öte yana çevirdi, onun bir an önce çıkıp gitmesini istiyordu. Ramon onları dış kapıya kadar geçirdi ve Andre'nin gorilleri yanlarına yaklaşırken seslerini duydu. Andre yanında muhafızları, başka bir deyişle gorilleri olmadan şuradan şuraya adımını atmazdı. Rachel tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. Bu sırada kapılar kapandı. Ramon odaya girip iç kapıyı da ardından kapadı. İşte o zaman, ancak o zaman Rachel kendini kapıp koyverdi, az önce oturduğu koltuğa adeta çöktü, yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Ramon onun yanına gitti, önünde diz çöktü, ellerini zorla, yaşlar boşanan gözlerinden çekti. Yumuşak bir sesle: «Hey, neler oluyor kuzum?» diye sordu.

Rachel telaşlı parmaklarla gözyaşlarını sildi. Acınacak bir sesle inkâra kalkıştı: «Yok, yok bir şey... İşte, sadece, her şey beni...»

Ramon kaşlarını çattı. «Andre'nin sana karşı iyi davranmasını bekleyemezdin, değil mi? Elbette ki acımasız davrandı. Ama sen de ona karşı çok acımasız davranmıştın, unuttun mu?»

«Biliyorum, biliyorum. Ah, Ramon, kalkıp buralara kadar gelişim...» Umutsuzca omuzlarını kaldırdı. «Hepsi, hepsi boşunaymış. Artık ondan hiçbir şey isteyemem.»

«Peki, ne istemeye gelmiştin ki?»

Rachel başını salladı, alçak sesle: «Bunları konuşmamayı tercih ederim,» dedi.

Ramon acı acı gülümsedi, ayağa kalktı:

«Ee, şimdi ne yapacaksın?»

Genç kadın da kalkmıştı: «İngiltere'ye döneceğim.»

Ramon onun hâlâ yaşlarla parıldayan yeşil gözlerinin ta içine baktı, baktı. Usulca: «Bana sadece şu kadarını söyle, para meselesi miydi?» dedi.

Rachel kızardı. Cevap vermekten kaçınarak: «Artık gitsem iyi olacak. Şey, bir taksi bulabilirim. Her şey için, her şey için teşekkürler, Ramon.»

Ramon başını salladı: «Burada taksi filan bulacağını sanıyorsan aldanıyorsun. Burası Londra değil, unutma. Hadi gel, arabam dışarda. Seni oteline götürürüm. Zaten Andre de benden bunu istememiş miydi?»

Rachel'in itiraz edecek hali yoktu. Birlikte yan kapıdan çıktılar, arabanın durduğu yere giderlerken yanıbaşlarında takım elbise giymiş, güreşçiyi andıran iriyarı biri peyda oluverdi. Rachel hayretle Ramon'a bir göz attı. İnanmamış gibi mırıldandı:

«ben de mi?»

merak etme.»

ayrmanı zenciye bir baktı «Ama neden?» diye bağırdı. «Niçin?»

bir cevap bekliyordu, genç adam dedi ki

bi de kazanacak değil ya.»

sun da daha mı özgürsün yani?»

farlar onlar pırıl pırıl aydınlatıyor.»

ğımı. Ama özgürlük birçok şeyi içeriyor ve

de parmaklık koyarlar, kafes kurarlar.»

yorsun?»

«Evet, galiba öyle.»

ti.»

bir kuklaydı, o kadar!»

«Mutsuz mu oldun yani?»

«Evet, evet.» Rachel'in sesi hırçındı.

yordun. En azından, öyle söylemiştin.»

şuyorsun.»

«Hayır. Evlenir evlenmez, Andre beni Concho-

tık.»

«Ama Andre Sanchez'in karısıydın. Sana bir

benzediğini düşündü.

maya caktım sanki?»

Ramon gözünü yoldan ayırmadan «Bir çıkmazın var» dedi «Sen bana anlatıyorsun. Anderya'nın varsın bende sana anlatırım»

«Ama eskiden anlardın»

«Eskiden çok daha genç ve tecrübesiz biriydim. Şimdi olgunlaşmış olmalıyım, Rachel»

«Yani kötü bir şey söylüyorum ama olgunlaşmamışım, öyle mi?»

«Hayır, böyle değil» Rachel başını çevirdi. Ramon'un sesinde bir yorgunluk ve kırgınlık vardı. Bir an onu avutmak istedi ama hemen vazgeçti. Ramon'un haklı olduğunu biliyordu. Gerçekten olgunlaşmamıştı. Ama bu kadarını da söylemek istemedi. Bunun yerine «Bir çıkmazın var mı, onu anlatmak istiyorsun sanki?» diye sordu.

«Evet, bir çıkmazım var. Bu çıkmazı aşmak için sana ihtiyacım var. Yardım edebilir misin?»

«Bilmiyorum. Ama elimden geleni yapmaya hazırım. Ne yapmamı istiyorsun?»

«Bana bir şey söylemeni istiyorum. Bir şey söylemeni ve bana yardım etmeni istiyorum. Bana yardım edebilir misin?»

«

kapısına gelen kım olabılırdı kı?

nıo'ydu bu

ordu. «Ne istiyorsun?»

dın mı yoksa?»

dım sayılmaz.» dedi «Nıçın geldın?»

ruz,» dedi

gideceğim, dosdoğru havaalanına!»

nım ne ısterse onu yaparım.»

s.ndan korktu»

te Ramon'un parmağı olmalı»

nl Andre gönderdi»

umurunda olmayacak»

olmuş, hadi gel»

boşuna gurura kapılmamalıydı

Vittorio istifını bozmamıştı. Dedi ki

Söylediğini yapar, hiç kuşkun olmasın.»

eşyalarımı toplayayım.»

at ızın Hazır ol,» dedi

tın da hazır.»

yasal tutuklulara benzetti

mobil onları beğeniyordu. Bu defası çok açık ma v ağa açık b r arabaydı. Vittorio onu arkaya oturttu kendisi şoförün yanına geçti. Bavulu taşıyan adam ise bavulu bagaja yerleştirdikten sonra hafifçe gelinmek gerek genç kadının yanına oturdu

Sokağın ucunda Nassau rengârenk pırıl pırıl görünüyordu. Yan sokaklar bir zıftle kaplı dümdüz sokak renkli duvarlar ya da çok eski çıkmaz sokaklar yok düzlenmiş onları seyrediyordu Caddeye çıktılar sonra doğru Nassau'da bir süre ilerledikten sonra birkaç dakika içinde Bahamalı yerlilerin kalabalığına karıştılar daha Vittorio onu nereye götürüyordu?

Limuzin sıradaki kocaman araba ların arasından geçip büyük ağaçlarla dolu geniş bir yoldan ilerlemeye başladı Kısa bir süre sonra kapıyı açıp inmesine yardım etti

ne bekli bakalım?» diye sordu Rachel

«Endişelenmeyin Ama gene de sizinle birlikte gelmemi isterdim Andre gönderdi, yani Hadi, yürü Palmerina ya götürüyorum.»

Rachel kaşlarını çattı Palmerina mı? O da neresi?»

Vittorio sırıtmamak için kendini zor tuttu «Ağabeyimin adası Hadi, binmiyor musun şimdi?»

[illegible] ancak daha fazla karşı koy
madı.

[illegible] her şeyi gibi, son derece lüks ve rahattı. Bir erkek hizmetkâr daha [illegible] duvarları [illegible] lambri kaplıydı.

[illegible] o gece ya [illegible] ciddisin ki!»

[illegible] Palmerina diyorum.»

«[illegible] Ben [illegible] bir hata [illegible] sun sen?»

«Hayır. Sadece [illegible] emirleri yerine getiriyorum.»

«Demek André [illegible]»

[illegible] Ama [illegible] geliyor. Nasılsa [illegible]»

«Bir yerim [illegible] sigaran var mı?» İkisi de birer tane yakarlar [illegible] sordu. «Ya annen? O nasıl, iyi mi?»

«Çok iyi, teşekkür ederim.»

«O da Palmerina'da mı oturuyor?»

Valter o [illegible] savurdu. «Hayır, annem Ben ve Irena Venedik'te oturuyoruz. Palmerina'ya [illegible] başka bir adaya.»

Genç kadın sordu. «Peki ya [illegible] Marcus, onlar nasıl?»

[illegible] Beyde [illegible] sustuysa [illegible] duyulmayacak kadar alçak bir sesle söylemişti.

[illegible] bağırdı. «O da mı? Nasıl oldu?»

[illegible] söyleyeceğini bilemedi.

[illegible] Ama [illegible] öldürdüler işte.»

[illegible] kaldılar mı?»

[illegible] Sonra Andre [illegible] ve dışarı [illegible] bir süre sonra [illegible] ve duvarın [illegible] bir anahtar çıkardı.

«Bak şimdi [illegible] yarım kilometre [illegible] bir ada [illegible] Teneffüsün [illegible] doğru gitmeye [illegible] yordu.

Yat merdivenlerinden [illegible] ilerken Valter [illegible] duğun bu değildi, değil mi?»

de?»

«İçeride. Bir kıyı gölü var, göreceksin.»

Vittorio tahta iskeleye çıktı, Elini uzattı, Rachel hafifçe sallanarak durdu

Sonra çevresine bakındı. Her iki yönde de na doğru uzanıyor ve bu dar yolda kuçuk da bırakarak uzaklaştılar

almıştı. «Kısa sana adayı denizden göstermek isterdim.»

Rachel sev sevinçten gerektiğini söyledi. «Çok güzel. Cinchera'dan da daha güzel hattâ.»

Vittorio kısaca «Ulaşılması da çok daha güç» dedi. «Burada mercan sayalarının arasında bir noktada geçide sahip. Andrea'nın bir motoru var. Kıyıdan birlikte geçerken gördüğünüz o ağaçların arasında bir evde oturur. O evde Andrea'nın bir uçağı bulunur. Andrea'nın haberi olmadan bu kimse Palmerina'ya gelemez.»

Rachel merak etmişti. «Ondan sonra?»

«Ya hava yoluyla?»

«Andrea arada bir helikopterle gelmektedir. Yani o bir helikopter var burada. Ama bu konuşmayı konuşmayı bulundukları yerde bu gibi avlanma olmadığını» kendine söyler gibi «Burası tam bir kale burası.» diye mırıldandı

Vittorio devam etti «Evet, evet, öyle. Ama bir kere de çok daha sevimliydi. Onu sen böyle yaptın.»

«Ben mi?»

«Andrea'nın kendisini öldürmüştü. Kendisi savaşmak için değil ama gerçekte aldatıldığı için. -Andrea'nın hepsi benden iyi, Andrea sadece yeni bir mala sahip çıkmak için o kadar ancak bu defaki mal bir insan olacaktı!»

Vittorio'ya yan yan baktı. «Buna sen de inanmıyorsun. Onun için benim inancımı hiç bek-

lemek»

Sonra pişman oldu, dudaklarını ısırdı

Vittorio'nun canı sıkılmışa benziyordu Kıse-

İşteki

demişti

şundu

divenin tam önünde durdurdu

torio'ya göz attı, bağırdı

durmadan

demek'i diye söylenıyordu

başkalı diyordu

ne kadar sevinecek, Bayan Rachel!»

Bu açıdan karşılama nerdeyse Rachel'ı ağlatacaktı ama istifini bozmamaya çalışarak, cevap verdi: «Ben sana ya gelmedim ki. Pandora sadece ziyaret etmek istedim, o kadar.»

Pandora'nın yüzü düşmüştü. Ağzı bir karış açık «Kamaya gelmediniz mi?» diye mırıldandı. «O halde niye geldiniz?»

Rachel ayrıntılı şekilde uzun uzadıya açıklamak istemiyordu. «Sana sonra anlatırım, başka zaman anlatırım.»

Vittorio da yardıma geldi. Bir yandan [illegible] çekiştirerek «Hadi gidelim, sana sonra anlatır» diyordu. Gelişigüzel [illegible]

Vittorio basamakları [illegible] içinden geçelim. Daha çabuk gideriz.»

Rachel [illegible] kapıyı [illegible] patron bazılarını [illegible] yol geçerek [illegible] ayağa çıkıp [illegible] kalmıştı. [illegible] bıçakhane [illegible] bıçakları [illegible] gömleğinin [illegible] başıyla selam verdi. [illegible]

[illegible] sıvazlayarak ağır ağır yanlarına geldi.

Gereksiz yere: «Demek geldın?» dedi.

[illegible]

[illegible] ton u görmeni istiyorum.»

«Peki. Ya Ramon ne olacak?»

[illegible] gıl mı?»

«Elbette.»

[illegible] kıldı, eve yürüdüler.

[illegible]

[illegible]

[illegible] kendini iş görüşmesine benzer bir kar

Az sonra Rachel, heyecandan titreyen bir sesle «Burava neden geldiğimi bilmiyorum!» dedi.

Andre yaprak sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

«Yaa demek bilmiyorsun?»

Rachel kesik kesik soluk alıyor gibiydi. «Bilmiyorum doğrusu!» Sesinde hem öfke, hem de meydan okuma vardı.

[illegible]

yorum, öfkemi, evet öfkemi bastıramadım.»

Rachel derin bir soluk aldı. «Ya şimdi?»

[illegible]

düşünmeye zaman buldum, düşünüp her şeyi tamamen irade dışı olduğunu anladım.»

[illegible]

[illegible] ben? [illegible]

mek dışında.»

[illegible]

bu, nasıl söyleyebilirsin ki?»

[illegible]

ama, değil mi?»

[illegible]

sıl yıkabilir ki?»

[illegible]

titriyordu.

[illegible]

ker alır mısın?» Andre başını salladı.

[illegible]

ret ediyordu.

[illegible]

gözler önüne seriliyordu.

[illegible]

re dalmuşcasına Rachel'e baktı.

neden bu kadar sınırlısın?»

sorman yersiz duymuyor mu?»

«Ben mi seni sınırlendiriyorum?»

tırtılın onu soyup, bitsin.»

dedi.»

ve hakkı yoktu ki!»

mıydın yoksa?»

«İlla de bilmen gerekiyorsa, evet.»

Rachel. Bir şey istemekten

Rachel!»

«Evet seni

dır.»

bu!»

mayı surdürmenin ne gereği var ki?»

dönmek mi istiyorsun yoksa?»

Yine de bu isteğini bastırmayı başardı, güç-

ı ıl» »

l nu

ıtıye geldın?» dedi

rusu

» dedi

zamanki gibi,» demekle yetindi

!a.»

ban da biliyordu bunu»

Rachel dudaklarını sıktı «Evet, evet, bunyor

mesı belkı dukkânı satar, kurtulurduk»

dan, haber vermeden mi?»

duydu «Dukkânı babama vermıştın sen»

şardı? Hattâ, sen nasıl geçınırdın?»

Yeniden ıçk ye mi başladı yoksa?»

bir tur alışverış onemı şı Onların gelır

bazı [illegible] satacak olursa bacama komisyon verecek mi, sevgilim? Yüklü bir komisyon?»

[illegible] Andre neden yüzünü buruşturarak ağzını kaçırdı? Anlamadım. Demek böyle! Senin haberin var mıydı?»

Rachel şaşkınlıkla başını salladı. «Hayır, hayır [illegible] Gözlerini yumdu. «İç [illegible] Ama babam bana hiçbir şey [illegible] babam [illegible] bir [illegible] Ama [illegible] bir [illegible] bir [illegible] bir

rımer anlamamıştı. Ben de anlamıyorum işte'

gibi!»

etmeyeceksin?»

Böyle bir şey söylemedim.»

Rachel savunmaya geçmişti. «Ama ima ettin.»

betta ben de bir tepki göstereceğim'»

«Bana gönderdiğin para benimdi ama.»

Tamam senindi. Ama sen harcayamadın, de

son sözleri tükürür gibi söylemişti.

param yok.»

ha buradan ayrılamazsın, onu da bil.»

Rachel ona bakakalmıştı. «Peki, söyler misin

tüler bile.»

Andre ona dikkatle baktı. «Verosta annemin

mayan bir ada orası da.»

kalamam, imkânsız.»

«Nedenmiş o? Burada olduğunu biliyor.»

Rachel saçlarını geriye, kulağının arkasın

mek bile istemeyecektir.»

Andre oralı olmamıştı, diretti. «Gene de, annemin yanında kalacaksın, işte o kadar.»

«Artık bana emir veremezsin sen, Andre.»

«Veremez miyim sanıyorsun? Ama bu meso-

karısını metres tutması!»

verdi. «Nasıl olsa bir metresin var ya?»

yordu.

Güçlükle duyulur bir sesle mırıldandı.

«Şey, annenin yanında kalırım, peki.»

...na alınmış, çiğnenmiştir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Palmer ... Arm... kadınlardan kaçtığı bir hikâye... anlatmasını ... yıkmam... Rachel ... arka ... Neyse ... bir ... yoktu. Olup bitenlerden sonra Andre... ne... bir ... Andre... gerektiğinde, ... sonra başını çevirip kocasına ... sordu.

Andre ... mı Sherdan ... güncelere dalmış karısına baktı.

Sabırsızlan... olmuştu. «Ne o? ... Kesse... mi? Neden? Annemden ... dığını sanmam... Ne de olsa ... siniz, değil mi ya?»

Rachel çenesini çekti. «Tabii annemi severim. Şey, sadece ne de olsa onun oğlusun işte.»

Andre omuz silkti, genç kadının koluna girdi, uzakta görünen eve doğru yürürlerken alçak sesle dedi ki: «Ama sen de hâlâ gelinisin.»

Rachel ona baktı. Sertçe: «Pek uzun süre için değil,» diyerek başını önüne eğdi.

«Belki de haklısın.»

Rachel dudağını ısırdı: «Andre, Lorraine için üzülüyecektim ki...»

Hareketsiz bir şey bozulmuyor. Andre onun sözünü kesti. «Ne diyecektin?»

«Vallahi şey sordu. Çok üzüldüğünü, Sana şunu sormacaktım: annemden ... bilmeyen ... memeli miyim?»

Andre bir süre düşündü. Sonunda cevap verdi: «Annem ... en kötü yanını ... ama üç yıl ... bir zaman değil. Anne ... en iyisi. Bırak zamanı gelince konuyu o açsın.»

Rachel başını salladı. «Ama neden, neden ... du bu? Çılgınca bir şey!»

Andre'nin bakışları kararsız ... bir sesle sordu: «Çocuk ... bir şey ... değil mi?»

Tam o sırada ... çok ... çığlık çığlığa ... Üç dört yaşlarında ... kıvırcık saçlı ... bir ... Rachel şaşkın Andre'nin yüzüne bakıp:

«Kim bu çocuk?» diye sordu. «Ne kadar tatlı şey!»

Andre Rachel'e döndü. Donuk bir sesle karşılık verdi. «Bu Marta kardeşim Marcus'un kı-

zı, Marcus'la Olivia'nın »

rada mı oturuyor?»

yım?»

sevindim » dedi

nup sordu: «Kim bu?»

hol yengen,» demek zorunda kaldı

Leonie yengem, o nerede?»

yorum »

geldiniz?»

musun?»

Belki de evlenmemiş olmak onun ruhunu

şardı

için bekletti. Geciktiniz,» dedi

ş Mar a et çabuk I ey bul Herha de sen arıyor olmalı »

Mara ı ı ı ana sözünü kesti. Onar ve ... bakışlarını bozmadan gözlerini yere dikmişti. Rachel'in varlığı bir an unutulmuştu. Rachel'in varlığı bir an unutulmuştu. Rachel'in varlığı bir an unutulmuştu

alım ni ala azsın bı ş ol» dedi ve orden arkasını döndü.

Ş kararını açtı «Hat tarım hem ış. üzerinden şimdi l adı ge Rache şarap ve da ir da ar at b kam ne ıdı a Ar ye geri döndün?»

[illegible] Ö [illegible] anlatırım, anne»

[illegible] ilan mı?»

[illegible] Ar [illegible] y [illegible] Ma [illegible] A [illegible] Ar [illegible] da [illegible] Rache [illegible] da As [illegible] ç [illegible] ardım [illegible] ufak bir f kr [illegible] rahatsız [illegible]

[illegible] Ancak [illegible] Fak [illegible] ğım sı [illegible] ıyordu [illegible] ğım [illegible] böyle sürüp gidemeyecekti

[illegible] mıştı işte

[illegible] odaydı Bitişikteki banyo da pembeydi

[illegible] n havası, [illegible] kararlık bı [illegible] özgü n aç seçik gör [illegible] vapuru tasarla ğını hatta

muştu

hiç kolay olmamıştı

yüsüne o anda kapılmıştı.

yordu

bir gece!» deyiverdi

de?»

Evet. Yunlere sarılıp sarmalanmış ateşin başında oturuyorlardır şimdi.»

dın?» Rachel'ın sorgu kesilmişti.

«Elbette ki hayır.»

dan bile geçirmedim.» dedi

tanıştın mı?»

tım »

- [illegible] Leon [illegible] ka [illegible] m. An [illegible] na s [illegible] sk am [illegible] ş k - Sonra [illegible] an [illegible] ng [illegible] ms [illegible] b. öz [illegible] r, soy [illegible] ndan [illegible] pek [illegible] başın [illegible] ğı [illegible] [illegible] oluvor [illegible] [illegible] [illegible]

anlatın. Şu sırada neredeler?»

dırıcı geldi.

yemed

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

görebildi.

yorlardı

günlerdi bunlar.

mat almış, ona uyuyordu.

Ramon, yoksa çok mu çalışıyorsun?» dedi

nun musun?»

Rachel bir dirsek üzerinde doğruldu. «Evet teşekkür ederim.» Sonra kaşlarını çattı. «Ne oldu Ramon? Ne var? Sen çok ciddi görünüyorsun. Bana bir haber mi getirdin yoksa?»

Ramon [illegible] sana bir haber getirdi [illegible] Artık burada kalmamız mı gerekiyor? Gidebileceğimiz bir yer var mı?»

[illegible] «Kurmaca bir [illegible] evet [illegible] sanmıyorum.» dedi [illegible] Rachel'in [illegible] Ramon'un [illegible] Rachel'in yüzüne baktı.

[illegible] Ramon [illegible] Rachel'in [illegible] mıştı. [illegible] açmış, kaygıyla, merakla bakıyordu. [illegible] Ama [illegible] zorundayım, baban ölmüş!»

[illegible] Rachel [illegible]

leri. «Şaka mı ediyorsun?»

Ramon için çekti. «Ne yazık ki hayır. Ah Rachel, bu haberi sana ben vermek zorunda kaldığım için ne kadar üzülüyorum bilemezsin. Ama Andre burada değil. Onun için bu iş bana kaldı.»

Rachel dizginleri toparlamaya çalıştı. «İyi ama neden bu iş sana kaldı? Ne olmuş?» Dudağının kenarına kadar inen bir damla gözyaşını yaladı. «Avrupa'da çekecek pek bir şeyimiz yoktu.»

Ramon başını salladı. «Haklısın, değişmiş işte, Rachel.»

Genç kadın hiçbir şeyi anlayamamış gibi onun yüzüne bakıyordu. «Ne demek istiyorsun sen? Filmler mi? Bu iş için hiç bırakır mıydım?»

Ramon avuçlarını kucağında üzerinden çekti, dizginleri yeniden yanına tarafa koyunu omuzuna değdi. Tane tane konuştu. «Rachel, baban geçen yıl hep hastaydı. Durumu, ıstırap olmaden bilmiyorum. Doktorların da bunu değiştiğini hemen sanmıyorum. Tedavisi imkânsız bir kanser. Eğer hastalığına yenik düşmemiş doktorlar onu hep işi bırakmasını söylemişler. Ama sen de pekâlâ biliyorsun ki onların sözüne kulak asmamış.»

Başını eğdi.

«Ama eskisi kadar çalışmıyordu ki. Bayağı dikkat ediyordum.»

«Sen yanındayken dikkat edebilirdin ama baban hep senin değildi ki. Bir sahneye çıkıyordu değil mi? O zaman steroidler gibi çalışıyordu herhalde.»

Rachel'in omuzları çökmüştü. Mırıldandı.

Dışarı çıktığı zaman at yarışlarına gidiyordu sadece.»

«Haklısın.» Ramon ona baktı yanağındaki gözyaşını elinin tersiyle silerek sözlerini sürdürdü. «Rachel anlamıyor musun? Seni buraya göndermiş, çünkü ölmek üzere olduğunu biliyormuş. Anlaşılan doktorların söylediklerinden çok uzun yaşamayacağını kavramış.»

Rachel mırıldanırmış gibi tekrarladı: «Doktora mı gitmiş? Benden habersiz?»

«Evet. Ben de sana bunu açıklamaya çalışıyorum, Rachel.»

Genç kadın heyecana kapıldı. «Ya ama ne diye bana açıklasın ki? Ne diye acısını paylaşmama izin vermedi?»

Ramon omuz silkti. Sesine karşılık verdi: «Her hâlde artık seni, vereceği üzüntünün farkındaydı. Aklına gelince öyle sanıyorum ki boş bulunduğu uyuşturucu arası.» Biraz durakladıktan sonra sözlerini tamamladı: «Rachel, şunu bilmeni istiyorum. Babanın yaşamının zehirlenmesinden ölmüş. Yok hayır, canına kıydığını falan sanma. Öyle değil. Paris Ritz'de kalmak için gerekli miktarda. Ama bugünlerde çok şık restoranlara gidenlerin bu ilaçları uyuşturucuyla karışınca ölüme neden oluyor.»

Rachel irkildi, yüzünü ellerinin arasına aldı. Bir an genç kadının göğsüne bastırdı. Sonra karşılık verdi: «Babamın öldüğü sırada yanında olduğunu hiç anımsamıyorum. Hastaydı zaten, günlerinin sayılı olduğunu biliyordu. Üstelik bir hastane koğuşunda çaresiz hastaların arasında yalnız olmayı beklemek daha feci olurdu.»

Rachel birkaç dakika sessizce ağladı. Ramon onun rahatsız olmadığından emin olmak için arada sırada gözlerini silmeye çalışıyordu. Biraz kendine gelince başını kaldırdı ve dedi ki: «Şimdi yapılacak işler olmalı şimdi.»

Dudaklarını sıktı. «Cenaze töreni falan. Ne zaman ölmüş?»

Ramon güçlükle cevap verdi. «Çarşamba. Rachel, beş gün olmuş öleli.»

Rachel ona dehşet içinde bakakaldı. «Öyleyse İngiltere'den ayrıldığımın ertesi günü ölmüş olmalı?»

«Haklısın.»

«Ama neden bana haber vermediler? Birinin beni araması, haber vermesi gerekmez miydi? Onlara adres bırakmıştım.»

Ramon onu yatıştırmaya uğraştı. «Bak dinle beni. Baban dükkânın üzerindeki dairede yalnız yaşıyordu, değil mi?»

Rachel başını salladı. Ramon devam etti. «Dört gün önce pazardı. Anımsıyor musun? Dükkâna kimse girmedi, kimse içeri girmeye kalkışmadı. Hiç kimse onların ortadan kaybolduğunu fark etmedi. Babanın ölümü cumartesi gecesi veya dondurucuda sonra ölmüş olmalı.»

Genç kadın zayıf bir sesle sordu: «Dışarı mı çıkmış?»

«Onu civardaki bir otelin barında kapanma saatine yakın, gören olmuş.»

Rachel inledi: «Hayır, olamaz.»

«Ne yazık ki olmuş işte. Her neyse, babanın yokluğu ancak pazartesi günü anlaşılmış. Onlar seni bulmaya çalışırlarken de Andre Londra'ya varmış.»

Rachel'in sesinde kesinlik gibi oldu. «Andre Londra'da mı?»

«Evet. Unuttun mu? Babana yardım etmeye gitti.»

Rachel başını salladı. Kendi kendine konuşur

g.b. mırıldandı. «Bizzat kalkıp gideceğini hiç düşünmemiştim de.»

Ramon sert bir sesle «Düşünmemişsin demek ama yanılmışsın işte gitti. Orada olduğu için de her şeyle ilgilenebilmiş» diye çıkıştı. «İşte bana da sana haber vermek düştü. Dün gece telefonla onunla bekli bir saat tartıştım ama sana söylemem için ısrar da bugüne bekleme de direttı.»

Rachel şaşkın gözlerle ona bakarak geçardı teşaşa mırıldanıyordu. «Bir şeyler yapmalıyım. Bir an önce kalkıp Londra'ya gitmeliyim.»

Ramon başını salladı. «Hayır hiç gerek yok.»

Rachel şaşkınlıkla sendeleyerek ayağa kalkmış söylediklerine inanamıyormuş gibi bakıyordu. «Gerek yok da ne demek?»

«İşte gerek yok demek. Rachel lütfen otur. Daha söyleyeceklerim bitmedi.»

Rachel'in kaşları çatıldı. «Hayır ayakta durmayı yeğlerim. Şimdiye kadar söylemediğin daha ne kalmış olabilir ki?»

Ramon içini çekti. «Peki anla baban dün gömüldü.»

Rachel dehşet içinde «Hayır olamaz. Sana inanmıyorum!» diye bağırdı.

«Doğru söylüyorum.»

«Hayır inanmam. Bunu sadece beni burada alıkoymak için söylüyorsun. Andre böyle istemiş sana böyle emretmiştir. Benim babamı ben yokken nasıl gömerler? Olacak şey mi bu?»

Ramon da ayağa kalktı onu omuzlarından kavradı. «Rachel dinle beni. Kulağını aç da iyi dinle. Baban gömüldüğünde ölen dört gün oluyordu bir de otopsi yapılmıştı. Üstelik uyuşturucu zehirlenmesinden ölmüş bir adam. Acıma

sızca davranmak istemiyorum. Rachel bundan ne retediyorum ama sen hiç uyuşturucu zehirlenmesinden ölen bir gordan mı olmuş?»

Rachel boğazını gı[illegible] onun elinden kurtardı. [illegible] başka bir açıklama yapılamaz bir durumdu!

[illegible] en acı yaşa[illegible] [illegible] [illegible] [

kalması?»

az rastlanır, güçlü Sanchez lerden'»

eve doğru koşmaya başladı.

runumu kıramamış, kalkmış gitmişti

meyi mi tasarlıyordu?

rım, ben size engel olmayayım» dedi

hol'e yaklaştı elerini tutmaya kalkıştı. Ama

dar kızgın olduğunu açıkça belli etti

rum»

[illegible] sonra ötekilere [illegible] dağıdı: «Ha [illegible] yazdı [illegible] yor, öyle mi?»

[illegible] bir sabır a[illegible] [illegible] gil» dedi.

[illegible] bir ger[illegible] [illegible] dağı[illegible] ar mısınız?» diyerek döndü, odadan çıktı.

[illegible] t triyordu.

[illegible] mamız gerekiyor!» dedi.

[illegible] kalım, neler oluyor?» dedi.

[illegible] [illegible] [illegible] [

[illegible] Sonra parmaklarını sıktı [illegible] «Ondan değil ama benim yüzümden ölmedi ki?»

[illegible] cek, kurtuldun demektir!»

[illegible] Evet bel[illegible] ama adam [illegible] Nereden bileyim?»

[illegible] «Ben [illegible] mi?» Bu haksız bir suçlamaydı.

[illegible] odebilir misin?»

[illegible] la şişe hâlâ elinde, karısına baktı

[illegible] nu sanıyorsun, öyle mi?»

[illegible]

lak bir cesat «Gördün mü sen onu[illegible]de? Tanıdığın sevdiğin birinin bir zamanlar sokak aslı canlı bir insanın bir et yığını hâlinde çürümekte olduğunu hiç gördün mü?»

Rachel gözlerinde derin bir acı bir an ona baktı sonra elini kırk[illegible]na bastırdı hav kırdı: «Söylemel Anlatma, ne olur!»

«Nedenmiş o? Dayanmak istediğin bu geçmişi yad? Bu en ilginç ayrıntıyı[illegible]ra[illegible]k mak istemiyor muydun? İşte ben sana onu[illegible]yorum Gerçi sonuçlarını da öğrenmek istersin? Babanın kara[illegible]nız[illegible]ve yardımış olduğunu da öğrenmek ister misin[illegible]sarmısın?»

«Yeter! Yeter artık! Çok acımasızsın.» Genç kadın bir kelebeğe çıktı yüzünü ellerine gömdü

Andre ağır ağır[illegible]ekledi: «Hayır hiçbel acımasız değilim[illegible]acımasız olmadım sana acımıyordum[illegible]ağlamayı keser misin? Dinle beni! Sen babanın cesedini görmek zorunda kalmadın[illegible]sandın bana zorla[illegible]sedi[illegible]çıkıp işte bütün sorumluluğu yüklenerek seni bu azaptan kurtardım. Ama sen bunu anlayamıyorsun. Sen bu davranışımı yalnızca Sanchez ailesinin kurtarıcısının yeni bir örneği olarak görüyorsun öyle değil mi? Haksız mıyım?»

Rachel gözyaşlarının parmaklarının arasından sızdığını fark etti. Bir süre bir şey demedi. Birdenbire babasının cinayetinin ürkünç bütün ayrıntılarıyla yanıtı. Evet sorumluluğu Andre'nin yüklenmiş olmasına biraz kızıyordu ama bir bakıma içi rahatlamamış da değildi. Böylesine ağır bir görevi yerine getirmek yü

kumlalığından kurtulduğu için...

...ka dırdığı zaman ...a ...ka ...n ...e d... ...ş derin ... ...eder bu da Furo ... ...yordu. Rachel burnunu çekerek ayağa kalktı.

...k ...d... b...gazır gib... «Galiba ... ...» dedi.

...re ...n ... ...z gibi bir ses ... ...n ...n ...em çok fazla olur,» demekle yetindi.

... ...

gönderdikleri mektup, burada.»

Rachel'ın dudakları aralandı. «Oh, hayır.»

«Ya gördün mü? Baban benim boşanmak istediğimi biliyordu. Kaybedecek bir dakikası bile olmadığının farkındaydı.»

Rachel ayağa kalkmak sendeleyerek birkaç adım attı. Başını sallıyordu. «Ah, böyle bir şeyi nasıl yapar baban? Nasıl yapar?» Bayanamadı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Andre ona yaklaştı, sertçe sordu. «Babana minnet duyman gerekmez miydi? Her şeyi kendi başına halledemezdin ki. Bir ne bir erkeğe ihtiyacın vardı. Başvurabileceğin başvurman gereken tek erkek de bendim.»

Rachel ıslak kirpiklerinin arasından ona baktı. «Son mu? Neden sen? Beni istemiyorsun ki! Senin Leonie'n var! Unuttun mu, boşanmak istiyordun ya?»

Andre'nin bakışları kararttı, bir süre genç kadının ağzına yarı aralık titreyen dudaklarına baktı, sonra sertçe bir sesle: «Evet haklısın. Boşanmak istiyorum. Ama bu birbirimize karşı uygarca davranmamızı engellemeli. Sen hâlâ bu ailenin bir üyesisin. Annemin dediği gibi, sen de bir Sanchez'sin!»

Rachel başını salladı. «Hayır değilim. Rachel Jardin'im ben!»

Andre haşin bir sesle kesti attı. «Rachel Sanchez'sin işte, en azından bunu sana hiçbir zaman unutturmamaya kararlıyım!»

Genç kadın ona meydan okudu. «Ne yapabilirsin ki?»

Kocası, sinirlenmeden, yumuşak bir sesle karşılık verdi. «Senin için bazı tasarılarım var, sen

de babanın istediği gibi davranacak, benim söylediklerimi yapacaksın!»

«Dükkân...»

«Dükkânın icabına bakardı. Yok, merak etme, senden habersiz eden çıkarmış filan değilim, ama bir süre için dükkânı düşünmen gerekmeyecek.»

«Peki, ya kabul etmezsem?»

«Dünyadan ortadan kaybolursun. Paran yok. Kendin söyledin, beş frankın var. Londra'daki banka ya da meteliksiz kalacak değilim artık.»

«Ama, ama seni dava edebilirim!»

«Ben de boşanmayla yaşadığını söyleyecek en azından bir düzine yalancı tanık gösteririm. Boşandıktan sonra sana nafaka ödemek zorunda olmayacağımı kanıtlarım!»

Rachel'in omuzları çöktü. Bozguna uğratılmış gibi bir duyguya kapılmıştı. «Sen kaba, benim bir tanem! Senden nefret ediyorum, Andre. Sanchez!» diye homurdandı.

Andre de öfkelenmişti. «Bunu çok sık söyleyişin farkında mısın?» diyerek odadan hızla çıktı, kapıyı ardından çarparak kapadı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

O akşam Rachel yemeğe inerken özenle giyindi. Hizmetçiden Bay Andre ve Bayan Gardner'ın yemeğe kalacaklarını öğrenmişti. İngiltere'den getirdiği gece elbiseleri arasından

mincisin, giymişti. Ayak bileklerine kadar inen kayısı rengi bir şeydi. Bu kat'an bağımlıydı dik yakası önünde derin V başlıydı bir dekolte yapıyordu. Kolları da bol ve kadınsıydı. Yumuşacık kestane rengi saçlarını omuzunda toplamıştı. Güneşte yanan ten hali rengi ama çok. Babasının olmadık çekici sarışın güzelliğine karşın, çekici bir güzelliği vardı.

Yemek sonundan az önce başağrısı başladı. Vittorio Irena Andre ve Leonie'yi davet Sanchez'le birlikte kokteyl içerlerken bende hâlâ gidecek cesaret yoktu. Sevgili mavi gözleriyle Rachel'e kısa süreli gözlerini çevirdiğinde onu değiştirdiğini anlamıştı. Bu kez Vittorio darılmaca kovuldu. Gülümseyerek onu yanına getirdi. Tam sağına oturmuştu ki kendi kendine

-Çok daha iyi görünüyorsun. Rachel, bence daha iyisin ya?-

Hâlâ ancak arkadaşlık olarak sıkı, kısa sarılmaların ötesine geçmeyen bu ilişkide onun bu yeni kaygılarını karşılamaya hazırlanmıştı. Kendisini yatıştırmaya gözlerini odada gezdiriyordu.

Bayan Sanchez yanaklarını yıkamış, gözlerini yıkamış ve kırmızı. Ne güzel bir kadın, diye düşündü dedi.

Sonra kızına döndü. -Rachel, annenle konuşmak için Andre yemeğini rahatlatacak bir şeyler atabildi mi bari?-

Rachel başını önüne eğdi. Bardağı ovalarken açık açık konuştu. -Çok ba Andre bence dostluğumuzu uyuşturuculardan kurtardı. Şimdi ne nedense daha soğukkanlı düşünebiliyorum.-

Bayan Sanchez onun kolunu tuttu, sıktı. -Ah, buna çok sevindim canım. Seni öyle yakışmış görmek ben, gerçekten çok üzüyordu. Hadi gel Leonie'yle tanıştırayım seni. Herhalde henüz birbirinizle doğru dürüst tanışma fırsatı bulamamışsınızdır.-

Rachel bir an duraksadı sonra Bayan Sanchez'le birlikte Andre Leonie ve Irena'ya yaklaştılar. Irena onun gelişinden rahatsız olmuş gorundugu halde bir şey söylemedi. Andre'nin de canı sıkıldıysa bile bunu gizlemeyi beceri etmeyi başardı. Leonie hafifçe gözlerini kırpıştırdı ve Rachel'ın anladığı kadarıyla inadına Andre'nin koluna girdi, parmaklarıyla onun parmaklarını oksamaya koyuldu.

Bayan Sanchez gülümseyerek onları tanıştırdı. -Rachel canım, işte Leonie. Leonie Rachel'ın burada bulunması sizi rahatsız etmesin sakın. Onunla biz eski dostuz. Başı dertte görünce Andre'ye koşması çok doğal.-

Leonie dudaklarını sıktı belli, belirsiz işitilebilecek bir sesle -Erkek- diye mırıldandı sonra başını kaldırıp Andre'ye baktı. -Sevgilim yemekten sonra hemen gidiyoruz değil mi?- Sonra genç adamın kolunu sıktı. -Yani şey unutma annemle babama bu akşam birlikte yemek yiyeceğimize söz vermiştik de - hafifçe içini çekti. -Elbette anlıyorum burada kalışın vardı annen de seni görmek istedi ama yemeği yer yemez gitmemiz gerekiyor unutma.- Öteki eliyle Andre'nin yakasını düzeltirken ekledi. -Ne de olsa, uzun zamandır benden uzaktaydın ben. çok ihmal ettin konuşacak çok şeyimiz var.-

Andre çok ciddi görünüyor onun bu işvelerin

aldırış etmiyordu. «Üzgünüm Leonie ama yemekten sonra Rachel'le konuşacağım. Yoluna koymamız gereken işler var da.»

Leonie'nin bu yalvaran sözlerini dinleyen Rachel adeta heykelmiş gibi bayan Sanchez'e döndü. Alçak sesle «Gerçekten burada çok fazla kalacağım artık sizlerden özür dilemem gerekiyor. Mümkün olan en kısa sürede İngiltere'ye dönmenin çaresine bakmak olacak. Sanırım konukseverliğinizi daha fazla istismar etmek istemiyorum.» Andre'nin irkildiğini sezmişti ama aldırmadı sözlerini sürdürdü. «Şöyle herhalde kolayca bir iş bulabilirim sanıyorum. Biliyorsunuz kütüphaneciyim ben, diplomam var, bir kitabevinde çalışabilirim.»

Andre'nin sesi, arkadan duyuldu. «Hayır efendim Güney Amerika'ya gidiyorsun.» Rachel hayretle dönüp baktı.

«Güney Amerika'ya mı?» dedi. Leonie bile şaşırmışa benziyordu.

«Evet ya Güney Amerika'ya. Daha doğrusu Brezilya'ya. Madem böyle herkesin içinde ortada konuşmakta ısrar ediyorsun, söyleyeyim.» Gözlerinden öfkesini zor tuttuğu anlaşılan bakıyordu, Rachel ürperdi.

Titrek bir sesle «Anlayamadım.» dedi.

İlk kez söze karışan İrene «Ben de öyle. Ne çeviriyorsun sen, Andre?» diye ekledi.

Andre kardeşine yiyecekmiş gibi baktı, sonra anlattı. «Londra'dayken Marcus ile Olivia'yı gördüm. Biliyorsun onlar da oradaydı. Marcus'un Rio'ya önceden tasarlandığından daha çabuk dönmesi gerekiyor, bu yüzden Olivia ile birlikte Londra'dan doğruca oraya uçacaklar. Buraya uğrayıp Maria'yı alamayacaklar. Rachel de

Maria ve tabii Tottie'yi Rio'ya götürecek.»

Rachel, anlamamış gibi başını salladı. «Sen de bu söylediklerime hafif tarafına alınmamı bekliyorsun öyle mi? Hiç bana danışmadan?»

Andre siyah gözlerini onun gözlerine dikti. «Şimdilik başka çaren yok.» dedi. Ona meydan okuyor gibiydi.

Rachel içi sıkıntı bürümüş, uygarlaşmış gibi Vittorio'ya doğru yürüdü. Onun uzattığı sigarayı alıp yaktı, dumanı derin derin içine çekti, bir yandan da az önce duyduklarını anlamaya kavramaya çabalıyordu.

Kuşkusuz, Andre kararını vermişse onun söylediğini yapmak zorundaydı. Üstelik Bayan Sanchez'in bunca iyiliğine, bunca konukseverliğine karşılık bu kadarcık bir yardımı ailesinden esirgeyemezdi elbette. Ama bütün bunların altında acaba ne gibi bir neden yatıyordu? Andre onun için ne gibi bir plan hazırlıyordu? Niyeti neydi acaba?

Neyse ki o sırada hizmetçi gelip yemeğin hazır olduğunu söyledi. Rachel yemekte Bayan Sanchez'in sağına, Vittorio'nun soluna oturmuştu. Yemekte havadan sudan söz edildi ve Rachel biraz kendini toparlama fırsatı buldu. Ama gene de pek az yiyebildi, iştahı yoktu, aklı hep karşısında oturan adamda ve onun yanıbaşında Andre'nin bütün dikkatini kendi üzerinde toplamaya çalışan, onu tekeline almak için türlü oyunlar çeviren Leonie'deydi.

Yemek sona erip de hep birlikte kahve içmek için salona geçildiği zaman, Rachel Andre'yi yanıbaşında buldu. Andre, alçak sesle ve çok sakin «Seninle biraz konuşmak istiyorum.» dedi.

Rachel divanda Irena ile yan yana oturan Leonie'nin onları sıkı bir göz hapsinde tuttuğunun farkındaydı. İnadına «Ama Leonie'yi ihmal etmen doğru olur mu? Yemekten hemen sonra gitmek istediğini söylemişti galiba?» karşılığını verdi.

Andre sabırla derin bir soluk aldı. «Leonie seninle konuşmamın gerektiğini biliyor. Kıskanmasına hiç gerek yok. Kütüphaneye geçelim» dedi.

Rachel durdu, başını salladı. «Ama gece öyle güzel ki. Andre. Dışarıda yürüsek diyorum.»

Andre ona dikkatle baktı. «Kütüphaneye geçelim,» dedi buyurgan bir sesle.

Rachel anlaylı anlaylı güldü. «Ne o Andre? Yoksa bahçede dolaşmamızla Leonie'nin huzurunu kaçıreceğinden mi korkuyorsun?»

Andre başını salladı, kayıtsızca. «Yok canım. Madem bu kadar istiyorsun.»

Rachel kırmak amacıyla atılan bu iğneyi Andre'nin bu kez geç kalışıyla yanıtlamıştı. Onun üstüne düştü, odadan çıktılar. Holü geçtiler.

Dışarıda gece havası. Sanki bütün bahçe nar çiçeği yetiştirdiği çeşit çeşit çiçeklerin kokusuyla dolmuştu. Mango ağaçlarıyla anonların çiçeklerinin kokusu birbirine karışıyordu.

Rachel durdu, arkasından gelen Andre'ye döndü. Aralarındaki sessizliği bozmak için: «Çok güzel bir gece!» dedi.

Andre omuz silkti. «Yanlış hatırlamıyorsam sessizlik seni şaşkına çevirdi. Şuradan gidelim mi?»

Rachel dişlerini sıktı. Onun ardından kemerli bahçe kapısını geçip dışarı kumsala yürüdü. Birkaç adım uzak kalınca Andre durdu, sordu:

«Hernande yeterince uzaklaştık değil mi?»

Bu kez omuz silkme sırası Rachel'e gelmişti. Onun susmasını bir onaylama olarak kabul eden Andre cebinden birtakım kâğıtlar çıkardı. Soğuk bir tavırla konuştu. «İhtiyacın olacak her şey burada. Pasaport, belgeler, her şey.»

Rachel tersledi. «Benim pasaportum var.»

«Evet biliyorum. Ben Marianın pasaportundan söz ediyorum. Yarın değil öbür gün gidiyorsunuz. Uçak öğleden sonra Nassau'dan kalkıyor. Marcus veya Olivia sizi Galeao'da karşılayacak.»

Rachel onun böyle her şeyi kolayca kaçırıvereceğine nasıl inandığına şaşıyordu. Acı acı konuştu. «Her şeyi ayarlamışsın. Öyle değil mi? Peki, Brezilya'da ne kadar kalacağım? Onu da söyle bari.»

Andre kaşlarını çattı. Evden bahçeye sızan ışıkta yüzü pek açık seçik görülemiyordu. «Üç ay kadar kalabilirsin. Bana öyle geliyor. Marianın işleri başından aşkın karışıklığa girene kadar pek zaman yok. Ayrıca orada yabancı bir yerde yabancı bir çevrede yaşamak sana da iyi gelir, acını unutturur.»

Rachel inanamıyormış gibi başını sallayarak bağırdı. «Bu aşırı kastettiğin bir şey her zaman şaşırtmış ve hiç değişmemişsin Andre. Peki, ya boşanma işi ne olacak? Benim orada kalmamın işlemleri geciktirmeyecek mi?»

Andre kağıtları yeniden cebine soktu. «Bu konuda herhangi bir güçlükle karşılaşacağımı sanmam. Boşanmak için senin rızan gerekmiyor. Unutma beni terk edip gitmiştin. Terk de boşanma nedenidir.»

«Her şeyi hazırlamışsın değil mi? Üstelik ben, başından atmak için de pek uygun bir plan ta sarlamışsın.»

Andre'nin bakışları kararda Elinde olmaksı zın tersiend. can evinden vurulmuş gibiydi «Bi liyorsun niyetim bu değildi Sen Londra'ya dön meye hazırlan yordun Ben de derdini biraz unuttturmak seni biraz rahatlatmak için bu pla nı tasarladım, o kadar!»

Rachel sabırsız, ayağıyla bir taşa vararak «Neden sanki hep sen haksızsın da ben haksızım? Neden böyle oluyor? En cömert en iyi niyetli düşüncelerimi bile her zaman yanlış anlıyor ters tarafından alıyorum, değil mi?»

Andre bir adım yaklaştı «Beni bu şekilde küçük t yorsun Şiddet kullanmaya zorluyorsun»

Rachel onu küçümser gibi bir kahkaha att. «Yok canım? Nasıl yapabilirim ki bunu? Sen metresinin eteklerinin ardına gizlenmişsin, gü venlikteesin, sana bir şey olmaz.»

Bu kez fazla ileri gittiğini anlamıştı kocasının bakışları onu dehşet içinde bıraktı Andre'nin kendisini, oracıkta öldürüverecekmiş sandı Sen dirleyen adımlarla döndü koşmaya başladı Bir an soluk almak için durduğunda onun ardından geldiğini fark etti

Boğulurcasına hıçkırarak kumsal boyunca koşmaya başladı Uzun elbisesinin eteklerini ayaklarına dolanmasın diye hafifçe kaldırmıştı Ama Andre ondan çok daha hızlı çok daha güçlüydü genç kadını saçlarından yakalayıp önün de diz çöktürdü Hem can acısından hem de ona karşı duyduğu öfkeden Rachel'in gözlerine yaşlar doldu.

Gözyaşları yanaklarından boşanıyordu yüzü sapsarı kesilmişti. Elini başına götürerek bağır dı. «Seni domuz!»

Andre bacaklarını açmış başına dikilmişti Genç kadın güçlükle ayağa kalkmaya çalıştı Ancak Andre'nin gözleri alev saçıyordu Rachel kıpırdar kıpırdamaz yanına çöktü onu sırtüstü kumlara uzattı ellerini başının üzerine kaldırdı sımsıkı tuttu, tutsak etti adeta.

Rachel başını bir o yana bir o yana çevirmeye çalışıyordu, ona ince yakışıklı olan Andre'den kur tulmaya çabalarken bir yandan da «Kıpırdama bırak beni» diye bağırıyordu Ama erkeğin üzerindeki bir şey onu birdenbire mücadele sinden vazgeçirdi yüreği kat kat küt atarken dirin meyi bıraktı verdi

Andre'nin can çekişir gibi inlediğini duyuyor du şimdi «Canım ah canım» Sonra ağzı Rachel'in yarı aralık dudaklarını aradı. Sert ve acımasız bir öpüşle ağzını üzerine kapandığın da genç kadın her şeyi unutuverdi kollarını Andre'nin boynuna doladı parmaklarını saçla rına daldırarak başını iyice bastırırken vücudu nu ona doğru kaldırdı. Andre şimdi sevgiyle yavaş yavaş dudaklarını onun gözlerinde kulakların da boynunda gezdiriyor bir yandan da «Rachel Rachel» diye mırıldanıyordu «Aklımı başımdan alıyorsun» Ağzı yine Rachel'in ağzını aradı Genç kadın da bütün varlığıyla kor kostümüş, ona uzanıyordu.

Kumsaldaki sesler Andre'yi kendine getirdi Vahşi bir çığlık atarak ayağa fırladı üstündeki kumları sıktı, saçına başına çekidüzen vermeye çabaladı Alev alev yanan gözleriyle yere

zanmış genç kadına baktı. «Allah aşkına ka-» Eğildi, onu zorla tutup çekti, kaldırdı.

Rachel bir şey anlamamış gibi onun yüzün bırakırken Andre hafif bir sesle «Bunun bir sevi değiştireceğini sanıyorsan yanılıyorsun» demeyi unutmadı.

Andre'nin bu sözleri Rachel'de soğuk duş etkisi uyandırdı. Genç kadın sarsıldı, kendine geldi. Onu izleyen gözlerin ısrarını görür gibi «Kendine bu kadar güveniyorsun, Bay Sanchez!» dedi.

Leonie ve Vittorio bahçeden çıkmanın kapının sağına sokuluyorlardı. Andre ile Rachel yaklaşınca ayağa dikilip baktılar. Andre sonunda sakin «Ne oluyor yoksa? Bizi mi aramaya çıktınız yoksa? Kumsalda biraz yürüyecektik. Rachel biraz hava almak istemişti» dedi. Genç kadın onun umursamazlığına şaştı kaldı.

Leonie Andre'nin yanına geldi. «Sevgilim geç kalıyoruz. Hemen gidelim, ne dersin?»

Andre başını çevirdi. «Pek âlâ Leonie hemen gidiyoruz. İçeri girip annemle vedalaşayım de-»

«Vedalaş sevgilim hadi.» Leonie onu bırakınca Andre çevik adımlarla eve girdi. Bu kez bütün gözler Rachel'e çevrildi. Neyse ki gece karanlığında pek bir şey görülmüyordu ayışığında yanakların kızarmış anlaşılmıyordu. Gerçekten de yanakları kıpkırmızı kesilmişti. Bu akşamın olayları onu altüst etmiş midesine şiddetli bir kramp girmişti. Bir şeyler eksik kalmış gibiydi, tamamlanmak istiyordu sanki. Bu şık, soylu kız arkadaşının önünde Andre'ye kalması için yalvarsaydı ne derdi acaba?

Ötekilerin ne diyeceğine ne düşüneceğine al

dırış bile etmeksizin döndü koşa koşa eve girerken holde, çıkmak üzere olan Andre'yle burun buruna geldi. Andre yanından geçip gidecekken kolundan yakaladı, hiç düşünmeden, kısık bir sesle «Andre» diye mırıldandı, parmaklarıyla ceketinin kolunu okşadı.

Andre soluk soluğa kaldı, sertçe söylendi: «Gene ne istiyorsun benden, Rachel?»

Rachel dilini alt dudağını ısırdı. Yumuşak bir sesle «Andre konuşmamız gerek» dedi.

Andre gözlerini kısıp sertçe kesti attı: «Bir şey yapmaya kalkışma Rachel sırası değil.»

Rachel parmaklarıyla onun yanağına dokundu. Yalvarır gibi «Andre böyle gitme. Böyle ölesi ayrılma benden. Az önce orada beni istemiştin.»

Andre donuk bakışlarını onun yüzüne dikti. «Evet seni istiyorum. Ama yemin ederim seni asla alamayacağım.» Ve onu iterek kendinden uzaklaştırdı.

Rachel'in kırgınlığı gözlerinden okunuyordu. Sordu: «Ama neden?»

Andre elini saçlarının arasından geçirdi. Vahşi bir sesle homurdanır gibi «Sen, sevmiştim Rachel. Delicesine! Sen, içimden koparıp atabileceğimi hiç sanmıyordum ama attım işte başardım şimdi ben seni sevdiğim gibi seven birini bulduğum artık bunun çok daha rahat olduğunu da anladım! Evet, inkâr edemem çok güzel bir kadınsın her zamanki gibi güzel. Çekici arzu uyandıran bir kadın. Ama senin vücudunu arzulasam bile ruhunu asla arzulamıyorum. Oysa aşk buymuş, şairler böyle diyor.»

Rachel acı acı başını salladı. «Sen hain domu

zun birisin Andre Eskiden bu kadar acımasız değildin.»

Andre aynı tonda karşılık verdi. «Ben, nasıl yaptıysa öyleyim. Bir zamanlar yaşadığımız hayattan memnun değildin. Canın sıkkın yordu bu yüzsüzdün. Öyle sıkkın yordun ki öyle ne tedirgindin ki karnında taşıdığın çocuğu benim çocuğumu bile bile yok ettin!»

Rachel zayıf bir sesle karşı koymak istedi. «Ama değiştiğin bir sandığın gibi değil! Bebeği düşürmek istemediğimi onca kez çok sık yordum!»

Andre inanamamış gibi kaşlarının altından ona bakıyordu. «Bunu öyle çok tekrarlamışsın ki sanırım kendin de inanmışsın» diye alay etti.

«Hayır, doğru söylüyorum!»

«Öyleyse çocuğu düşürdükten sonra ne yaptın? Başka çocukların olabilirdi.»

Rachel inanamamış gözlerini onun yüzüne dikti kaldı. «Bunu bana sen mi soruyorsun? Beyin soyulmasından sonra? O yıpranmışlığından sonra?»

«Demek böyle suçlandığımı söyleyeceksin?» diye gözlerini Rachel'e yöneltti. «Devam et!»

Rachel sendeleyerek ayağa kalkarken odanın bulanır gibi olduğunu hissetti. Bayan Sanchez'le göz göze geldi. Yorgun bir sesle sordu.

«Demek işittiniz?»

Bayan Sanchez başıyla onaylayarak «Evet çocuğum Rachel. Gel otur yanıma. Sanırım artık başbaşa konuşmamızın, birbirimize çıplak dokunmanın zamanı geldi, öyle değil mi?»

Rachel çaresiz omuzlarını kaldırdı konuşmakta bir yarar görmüyordu ama odasına çı-

kıp gece boyu düşünceleriyle yalnız kalmak işkence çekmek de hiç işine gelmiyordu. Bunun için ağır ağır odaya girdi. Andre'nin annesinin eline tutuşturduğu çıkış bardağını aldı. Herhalde görünüşü korkunç olmalıydı. Andre'yle konuşurken kanının çekildiğini hissetmişti. Şimdiyse sinirleri tamamen uyuşmuş gibiydi.

Bayan Sanchez ona yer gösterdi sonra kendi de karşısına geçip oturdu. Rachel bardağındaki konyağı yudumlarken kafasını toparlamaya çabalıyordu. Bu arada İrena dönmüştü. Kapıya dikilmiş annesiyle yergisini alaylı alaylı süzüyordu.

«Ne oluyor burada kuzum? Günah mı çıkartılıyor?» diye sordu.

Bayan Sanchez kızına ters ters baktı. «Eğer doğru dürüst bir şey söyletmeyeceksen yorumlarını kendine saklasan iyi olur İrena» dedi.

İrena omuz silkti meraklı Rachel'i süzdü. «Ne oldu? Yoksa Andre sonunda Rachel'e hak ettiği sopayı çekti mi?»

Rachel başını kaldırıp İrena'ya bakıyordu. Öfkesi duyduğu acıyı bastırır gibi olmuştu. «Başkalarının sorunlarına burnunu sokmaktan ne zaman vazgeçeceksin İrena? Neden böylesin sen? Hayat senin için dayanılmaz hale geldi de ondan mı? Sadece seyirci kaldığın durmadan değişen renkli bir görünüm işte. Çünkü sen bu sunsadece bir seyirci!» Öfkeden sesi kısıldı. Susup başını önüne eğdi.

İrena hain hain gülümsedi. «Haa anlaşılan bir şeyler olmuş. Seni ilk kez ağlar görüyorum Rachel. Büyük bir yenilik bu. Görülmemiş bir şey. Bense cadılar ağlamaz sanırdım!»

Bayan Sanchez araya girme gereğini duydu. «Irena, odadan çıkar mısın lütfen? Bu davranışın beni gerçekten şaşırtıyor! Sende duygu diye bir şey yok mu kuzum?»

İrena annesine döndü. «Onu ne diye savunuyorsunuz sanki? Andre benim kardeşim olduğu kadar sizin de oğlunuz. Bu kadın onun hayatıyla oynadı, onu yok olmaya sürüklemek istedi! Tanrıya şükürler olsun ki Andre sonunda kendine uygun birini bulacak, sağduyuyu gösterebildi.»

Bayan Sanchez ayağa kalktı. «Irena, bir daha söyleme bana. Bak sen, uyarıyorum.»

«Peki, peki.» İrena arkasını döndü, kapıya gitti. «Çıkıyorum ve sizi sütaraflarınızla başbaşa bırakıyorum. Ama sakın sizi kandırmasın anne. İstediğini elde etmek sözkonusu olunca gözü dünyayı görmez onun!»

Bayan Sanchez sabırsız bir hareketle elini kaldırdığı sırada İrena çıkmış, usulca kapıyı çekip evden çıkmıştı. Bayan Sanchez geldi yerine oturdu, elinin titremesini durdurmaya, içkisini içmeye çabalayan Rachel'e baktı. Bu bakışta bir acıma vardı. Rachel'in içinde yeniden bir ağlama isteği kabardı, o da kendi kendine acıyordu. Ama kendini tutup başını sallayarak elinden geldiğince doğal bir sesle:

«Ne bidalalık değil mi?» Ama kadınlar hep böyle mantıksızca davranan yaratıklardır zaten» dedi.

Bayan Sanchez dudaklarını sıktı, düşündü, sonra elini Rachel'in elinin üzerine koydu. Ağır ağır konuştu. «Rachel, Rachel! Bana karşı rol yapmak zorunda değilsin. Birbirimizi anladığımızı sanıyordum.»

Rachel umutsuzca bağırdı. «Ah, birbirimizi nasıl anlayabilirsiniz ki? Karşı saflardayız. Her zaman da öyleydik zaten. İşte bunun içindir ki...» Birden sustu.

Bayan Sanchez onun sözlerini tamamladı. «Bunun içindir ki, Andre'yi terk etmeden önce gelip bana danışmadın, öyle mi?»

«Öyle.» Rachel başını önüne eğdi. «Size gelmek istemiştim. İçimi dökecek birine ihtiyacım vardı. Ama nedense size Andre'nin annesine başvurmak imkânsız bir şeymiş gibi görünüşte.»

Bayan Sanchez başını salladı. «Anlıyorum. Herhalde» İrena da buradan gitmeden için için seve seve yardıma hazırdı?»

Rachel içini çekti. «Evet, öyle. Elbette hazırdı. Başlangıçta bu yüzden ona minnettar kaldım ama şimdi...» Sustu, sonra başını kaldırdı. «Söyle, Andre babamın neler yaptığını anlattı mı size?»

«Evet, anlattı. İşin o babandan oldukça yürekli bir yanmış. Sen onu hiç düşünmüyor musun?»

Rachel kollarını açtı. «Evet, belki de yürekliydi. Onu çok özleyeceğim, çok severdim çünkü. Ama anlamadığım bir şey var. Ne diye beni buraya Andre'ye göndermek gereğini duydu. Andre'nin boşanmak istediğini bile bile hem de...»

«Anlamıyor musun? Belki de kaybedecek bir dakikası bile olmadığını düşünmüştür. Üstelik haklıymış da...»

«Evet ama nasıl olsa bir yolunu bulur kendini kurtarabilirdim ben. O çaresiz kadınlardan işe yaramaz kukalardan değilim ki! Eğer öyle olsaydım belki de Andre ile evlatlığımız yürür-

dü, bu yola girmezdi.»

Bayan Sanchez kaşlarını çattı. «Yani sen ev hayatınızın yürümediğini mi sanıyorsun?»

Rachel dayanamadı. «Bunu nasıl sorarsınız?» diye bağırdı.

Bayan Sanchez onun soğuk yüzüne dikkatle bakıp. Ağır ağır konuştu. «Evliliğiniz çıkmaza girdi diye başarısız bir evlilikti diyorsun. Ama bir zamanlar iyi gittiğine inanıyordun değil mi?»

Rachel dudağını ısırdı. «Evet, öyle başlangıçta yani...»

«Evet başlangıçta. Andre seni balayından sonra Bahama Adalarına getirdiği zaman. O zaman mutluydunuz, değil mi?» Rachel ağır ağır başını salladı. Bayan Sanchez sözlerini sürdürdü. «Mutlu olduğunuz için de oğlum mutluluğundan korkmaya başladı.»

İçini çekti, kollarını iki yana açtı. «Bunu sen Andre'nin durumundaki bir adamın nasıl bir yük altında bulunduğunu anlamakta güçlük çekiyordun. Anlayamadığın bir türlü. Düşmanları vardır bunu kendisi de biliyor ama sen onun dışındaki olaysız çevrende tehlikeleri bir türlü göremiyor anlayamıyordun.»

Rachel başını salladı. «Bana öylesine saçma geliyordu ki!»

Bayan Sanchez kara kaşlarını kaldırdı. «Ve bu gittikçe dayanılmaz hal aldı, öyle mi?»

«Evet, öyle.»

«Bak sana açıklamaya çalışayım. Andre seninle evlendiği zaman sen, seviyorsa insan bir kişiyle ancak bir süre yaşadıktan sonra onsuz yapamayacağını anlar. İşte Andre'nin derdi de

buydu. Sana olan sevgisi, aylar geçtikçe derinleşti ve sana sahip çıkma duygusu da giderek şiddetlendirdi. Sana bir şey olacak, başına bir iş gelecek diye korkusundan ne yapacağını bilemez haldeydi.»

Rachel elini alnında gezdirdi. «İyi ama bunu niçin bana açık açık sevmeyi denemedi? Niçin her zaman inatla kendisinin haklı, benim haksız olduğumu belirtmekle yetindi? Benim neler hissettiğimi anlamaya yanaşmadı bile.»

Andre'nin annesi usulca sordu. «Peki, sen onun neler hissettiğini anlamayı denedin mi hiç?»

Rachel acı acı güldü. «Açık açık onu anlamaya çalıştığımı söyleyebilir miydim gerçekten? Bir sigara çıkardı, titreyen elleriyle. O vakit cevap verdi. «Öyle bile olsa, insanın sevdiği kişiyi kendisinin sonuçsuz bir gösteri düzenlemeye hakkı olabilir mi!»

«Evet haklısın. Andre'nin kaygıları her zaman başkalarına sahip çıkmaya yöneliktir. Sana karşı yaptığı tüm iyilikleri kaçırdığını sanırım. Gene de seni bundan uzaklaştıran aşktı Rachel nefret değil!»

Rachel sigarasından derin bir nefes çekti, sordu. «Andre size bebekten söz etti mi hiç?»

Bayan Sanchez ellerini kavuşturdu. «Hadi sen anlat. O günleri konuşalım şimdi.»

Rachel gene içini çekti. Bunca zaman sonra bile bunları konuşmak çok zor geliyordu. Ama Bayan Sanchez'in ona yardım etmek istediği ortadaydı. Üstelik bu konuyu bir kadınla tartışmak içini ferahlatacaktı. Çünkü şimdiye kadar derdini anlatacak, içini dökecek kimsesi olmamıştı. Söze nereden başlayacağını bir süre du-

şundaıkten sonra «Andre benim huzursuzluğumun can sıkıntısından ileri geldiğini sanıyordu» dedi «Ama yanılıyordu Andre yle insanın asla canı sıkılmazdı ki' Beni tedirgin eden hapis hayatı yaşamamdı Şimdi geçmişi düşününce çocukça ve sorumsuzca davrandığımı anlıyorum ama bu gene de gerçoğı değiştirmez»

Bayan Sanchez sordu «Andre sana Lisaine den söz etmiş miydi?»

«Hayır Vittorio anlattı Bana söylediği zaman nasıl dehşet içinde kaldım bilemezsiniz Ne korkunç günler geçirmiş olmalısınız!»

Bayan Sanchez içini çekti «Evet çok korkunçtu Andre için de öyleydi Ne de olsa bu olay bir bakıma, kaygılanmakta ne derece haklı olduğunu doğruluyordu, değil mi?»

«Evet, bilıyorum Ama takdir edersiniz ki bu her zaman karşılaşılacak bir olay değildi»

«Doğru Gene de insan birini Andre nin sevdiği gibi severse Rachel en ufak bir riski bile göze alamaz.»

Rachel omuzlarını kaldırdı «Andre uzaktayken de benim oturup beklemekten tasalanmaktan başka çarem kalmıyordu ama »

«Andre erkekler Herhalde kendini daha iyi koruyabileceğini sanıyor olmalıydı Ama bu gibi erde öyle olmayacak şeyler işitiyoruz ki nanı bir gibi değil Neyse biz şimdi sözü saptırmayalım konumuza dönelim Niçin gittiğini anlatıyordun...»

Devam etmek Rachel e zor geliyordu Geçmişi düşünmeye olayları açık açık görmeye zorluyordu kendini Öte yandan Bayan Sanchez in söylediklerı de yüreğine su serpebilmiş için, rahatla

tabılmış değildi ki

Sonunda [illegible] bir çocuğun o kırsa başına daha az [illegible] çocuğa [illegible] çaşmaktan [illegible] olmaya [illegible] «Evet bu konuda ka ka ederken [illegible] «Andre [illegible] «B [illegible] man [illegible] Ö göre kadar ben de [illegible] Andre hep biraz zaman geçmesini [illegible] luyordu »

[illegible] «Kasvan yardım [illegible] laşmak istemiyordu da ondan,» dedi

[illegible] ben [illegible] evet Ama ben [illegible] Andre [illegible] yorum B [illegible] [illegible] hissetmek ne olursa olsun onun çok [illegible] [illegible] sordum Ses biraz sakinleşir gibi, oldu [illegible] [illegible] derin bir nefes daha çekti «Her neyse o zaman [illegible] haber [illegible] Bu fikri ortaya [illegible] [illegible] çıkmasına asla izin vermeyecektim sonuna [illegible] Ses, kısa [illegible] bir süre susup [illegible] tepkisini [illegible] «Şimdi sizin de bildiğiniz gibi [illegible] kaldım Tabii barışmak da kavgamız [illegible] Andre bir kez kafasına koymuş [illegible] onu [illegible] karşı koyamazdım [illegible] [illegible] Ama hangi kavgamızda [illegible] benden yararlanmaya kalkışmıştı [illegible] bana bir kavga daha Oh korkunçtu [illegible] [illegible] arasına gömdü Bayan Sanchez ise

ayağa kalktı verandaya açılan camlı kapıya gitti bir süre orada öyle durdu Rachel'ın kendini toparlamasına zaman bıraktı sonra geri döndü ve durdu Rachel başını kaldırdı telaşla gözlerini sildi

-Bağışlayın Ama hiç kolay değil bunları size anlatmak!» dedi

«Evet sen anlıyorum Devam etmek ister misin?»

«Tabii Artık başladım ya hepsini anlatacağım» Rachel burnunu çekti, «Sonra yani bu kavgadan sonra birbirimize karşı yine kibar davranmaya başlamıştık ama Andre bana bir daha hiç dokunmadı benimle hiç yatmadı, hatta eşyalarını başka bir odaya taşıdı Gerçi dışarıdan bakınca hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyordu ama aslında durum berbattı» İçini çekti «Onu hâlâ çok kıskanıyordum karşı koyamıyordum Ama sonra, sonra korkarım ben de öfkemi yenemedim Andre yanından ayrılınca sinirlerim o kadar gerilmişti ki bulduğumuz ilk fırsatta Ramon sık sık bizi ziyarete gelirdi Sanıyorum benimle arkadaşlık etmekten hoşlanıyordu Ben de onunla arkadaşlık etmekten hoşlanıyordum ama hepsi bu kadardı tabii» Bayan Sanchez'in gözlerinin içine bakarak sordu «Neler hissettiğimi anlıyor musunuz? Anlayabiliyor musunuz?»

Andre'nin annesi kaşlarını çattı, «Anlamaya başlıyorum. Sen devam et, Rachel.»

«Ramon beni sık sık yüzmeye başka götürürdü Ben de bebeğe aldırış etmeksizin onunla çıkmayı sürdürdüm Sonra bir gezimizde o bilinen gezide dalmaya karıştık» Omuzlarını kaldırdı «Bilmiyorum, dalıdıkça soluğum kesiliyordu boğulur

gibi oluyordum Ramon'a yukarı çıkacağımı işaret ettim o da arkamdan geldi Ama üst üste böyle ağır sporlar yapmak beni çok yorgun düşürmüş olmasaydı keşke kendimi pek halsiz hissediyordum her yanım titriyordu Ramon beni eve getirdi Ama olan olmuştu bir kez» Omuzlarını silkti «Öyle gösterişli hareketler dramatik sahneler falan yoktu sadece gerek bedensel gerek ruhsal yakından korkunç acılar veren bir çocuk düşürme olayı işte»

«Bütün bunları Andre'ye anlattın mı?»

Rachel isteksizce gülümsedi «Dahice miydi sanki? Yoo hayır Eve gelip de doktora koşmuşumda bulduğu zaman konuşacak durumda değildi ki» İçini çekerek ekledi «Zaten benim de konuşacak laf anlatacak halim yoktu doğrusu Beni anlamayacaksınız belki ama o çocuğu istiyordum gerçekten istiyordum Andre'ye ağzımı bıçağı söyledim o zaman ama şimdi anlıyorum ben de onun babası gibi saçma sapan davranmaya hem bu da ölüm korkusundan başka bir şey değilmiş Sonra Andre yanına geldiği benimle konuşabilmek için çocuğuma burnu kıstırmak istemezdi değil mi? Ama ona karşı koyamayacak kadar zayıf düşmüştüm Zaten bunun yararı da yoktu artık Ben bir daha görmek istemiyordu işte bana karşı tatlı bir huydu»

Bayan Sanchez başını salladı «Ama çocuğum onun da özel doğumu yıkıldığını anlamamış mıydın yoksa? Sana olduğu kadar kendi kendine de ihtiyacı olduğunu sen bu korkunç şeyi yapmaya sürüklediği için kendisini suçladığını görememiş miydin? Bütün bunların arasında bir şeyi aşırı ağırlığı anlatmışa benziyorsun Andre sen, sevi

yordu. Ona ne yaparsan yap ... sen gene de seni seviyordu.»

Rachel ona bakakalmıştı. «Bana nasıl ... biliyorsunuz?» diye sordu.

«Çünkü ona terk ettiğin zaman n... gittiğini biliyorum da ondan ç... sonra iki kez Londra'ya sen gitmeye ... fasında da gitmeye cesaret ... düğü.»

«Ne? Ne dediniz?»

«Tabii. Sen n sağdığın ve ... gidemediğini mi sanıyordun? ... işinde de babana gitmeyi ... sana hiçbir şey s yenmeyecek, ... Sonra «Ah, ... geldiğini öğrenmiş olmalı ... sakınmış çok yazık» diye ... gördüğünü okuyamadığını mı ... Andre'yle karşılaştığında durumunda ... giyerde kolayca yerebileceğini hemen tüm ... kaçlenecek gibi anlatmış. Bana karşı ... de babandan, ona ne zaman ihtiyacın olursa ... mesin kendisine haber vereceği konusunda ... almış. Babanın sen Andre'ye gönderm... nedeni de bu olsa gerek.»

Rachel başını salladı. Şaşkınlığı ... geçme... mıştı. Kısık bir sesle «Anlıyorum ama artık ... işten geçmiş» diyebildi.

Bayan Sanchez ayağa kalktığını çekti. «Evet öyle. Andre Leonte ve eşi gibi. Onun yı ve görevlerin yerine ge... bir eş olacağından hiç kuşkum yok. Beni asıl düşündüren ... ha Andre onun için bir kez daha görevlerini b... bir eş olabilecek mi?»

Rachel başını kaldırdı, sordu. «Neden öyle ... yorsunuz?»

Bayan Sanchez omuz silkti, usulca ... «Onunla az önce Andre'yle hakkında konuşmalarınızı ... Bence kendine bir ... itiraf ... ya ... ama sen, henüz kabullenmenin kafa ... dan tamamı ... sebep olmuş değil.» Gülümseyerek Rachel'a bak... «Ah, Rachel, dur şöyle dürüstçe kendi, sayı... ne olmadık dertler çıkarıyoruz!» dedi.

Rachel başını ... sözü, kadın ... Bayan Sanchez haklıydı.

Kayınvalidesi ... çıkıp gitmek ... dedi. Merdiven ... kez ... sesini duyunca ... tanıdık gelen ... sanki ... geçecekler kapıyı ... (... bir ... evimize ... havada ... yeni ... Mi... sene ... kutlamaya ... Ona ... de... emin ... ama ... gün ... gelecek bir insan değildi o. Sonra ... gün, ... sık ... kocasına ... sen ... Ma... Bayan Sanchez ... bir ... anı ... yarım, bir ... ettiğini ... başarır. «Fırtına sonra?» dedi.

... Sanchez ... kaşını ... «Bilmem ... «Bilmem bu ... şeylerden ... da ... nun ... ve ... gelmeyi ... Mi... cus ve Olivia sağlayabilir.»

Rachel ayağa kalkarken ... «Yıllarca uzun süre kalacağını biliyorlar mı? ... Vardan da ... babanın ... eden ...

bir şey yapmayacak duruma getirmiş bir kim-
ne düşüğü o korkunç tedirginliği duyu-
yordu.

Bayan Sanchez kapıya onayladı. «Evet bu-
lorlar. Senin bu konuya düşünmene hiç gerek
yok, endişe etme. Oliv'a beş yıl önce burada de-
and. Seni yargılayacaklar hakkında hakem vere-
nez. Marcus'un dostuna kim bedel ödeyeceğini hiç sanı-
rsın. Marcus'a hatırlarsın değil mi?»

Rachel, anlatıyordu. Marcus kurona benzerdi.
Akıllı, nazik ve yürekli. Sigarasını sondaki-
fotoğrafta başkanının henüz stajyer iken de kaba
sının konuşmadığına yön vermiş ve kaleme yaz-
masına hükmetmeye çalışmaktaki yanlış yorum-
şimdilik. Üstelik ondan ne öğrendiği ki?

ALTINCI BÖLÜM

Rachel, verandada bekleyen Marcus, kurbanın kanlı
ufkı doğru hava kirlenmesi başlamış. Geç kal-
ın cinayet bürosu arabaları gelmeden Marcus
ya gitmek için acele ediyordu.

Rachel onun saçlarını sevgiyle karıştırdı, on-
ne kalbi vücuda sıcak bağlı sokuldu. Yaklaşık
ğmeşten sonra bu rahatsız edici gelişme Marcus
ı rahatlatıyordu. Ama Rachel, Marcus ile Oliv'a'nın ya-
nına geldiği şu dört haftadır gülmeye değişmiş.

İşe gelince Maria dondu dediği: «Bu akşam
ben sen yıkarken Rachel, ne oldu? - Rachel'ı elinden tutmuş çekiyordu. Tam o sırada

sağdaki odadan ince yapılı hoş bir kadın çıktı.

«Dur bakalım Maria. Eve şimdi girdin daha
zın ver de Rachel biraz konuşsun sonra alsın bir
şey içsin değil mi ya. Onu hiç rahat bırakmıyor
sun zaten. Dikkat etmezsen senden bıkacak has-
ta olacak sonra, karışmam.»

Rachel elini ağzına götürüp gülümsedi. Başını sallayarak
«Yok yok Oliv'a, sen hiç merak etme ne hasta
yorum ne de Maria'dan bıkarım. Hem bıraka
nı Maria koş Tanrı'yı bulşimdi. Annenin dedi
ği gibi ben bir bardak çayın bir sigara içeyim.

Maria burun kıvırdı. «Ama ben yıkarken gi-
leceksin, değil mi?»

«Gelirim korkma.» Rachel böyle diyerek ka-
yak kızın poposuna vurdu onu mutfağa kadarki
ni bırakmaya gönderdi. Sonra Oliv'a ile gemiş ka-
pıdan villanın salonuna geçtiler.

Hizmetçi tekrar çay masasını getirdi. Ra-
hel bir koltuğa çöktüğünde Oliv'a'nın uzattığı ka-
vanı bayağı bir süre aldı. Oliv'a kendi çayın-
da dudaklarından sonra karşı koltuğa geçti.

«Doğrusunu söylemek gerekirse sen gittikten
ın ardından nasıl ağlıyormuşum ben
de hatırlıyorum. Rachel'ın küçük vücudu
kana üzerimden öyle sıcak akıp geldiği
dar hiç yapamadığım şeyleri de yapacak vak-
tim oluyor artık.»

Rachel gülümsedi. «Onu bayılıyorum bılıyor-
sun. Bırakıp çok da gözden uzak kalmıyoruz.»

Oliv'a içini çekti. «Görüyorum görüyorum.
Burada temelli kalmayı düşünmüyor musun ara-
ba?»

Rachel'ın yanakları pembeleşti. «Söylemem
ki.» diye kekeledi.

Olivia bir an düşündükten sonra «Hemen karar vermek zorunda değilsin ama gene hamile yim ben.»

Rachel gözlerini açtı. «Öyle mi? Ne güzel.»

Olivia kaşlarını çatarak «Bahsi mi soruyorsun? Marcus yeni bir kardeşi kabullenmek için henüz çok küçük değil mi sence?»

«Hayır hiç de değil. Bebek doğduğu zaman dört yaşında olacak. Bence tam zamanıdır. Hem sana yardımcı olur hem de karnına bakmaktan zevk alır. Üstelik sen de biliyorsun her zaman arkadaş özlemi içinde bu çocuk. Oynayacak birini arıyor.»

Olivia hayır sırası «Evet, galiba haklısın. Ama şöyle var ki bu çocuğa Marcus'a hazırlandığımız gibi hazırlanmadık. Yani istiyerek olmadı. Marcus'a bebek sevecek mi sevmeyecek mi, onu bile bilmiyorum.»

Rachel sordu: «Ona açmadın mı daha?»

«Hayır şöyle bir türlü söyleyemedim işte. Geciktirdim durdum. Ama en geç sosyal zorunda kalacağım. Ama Marcus'a açmak için daha erken diyorum. Yoksa sakarsızmasak'ır.»

«Evet haklısın.» Rachel bir sigara yaktı. Olivia usulca dedi ki

«Sen de çok iyi bir anne olurdun Rachel.»

Rachel'in yaralanan kızarmıştı. «Yok canım çocuklarla kim olsa geçinir,» dedi

Olivia başını salladı. «Diyor yani yorsun. Ama anlayamadığım bir şey var.» Durakladı. «Bağışla Marcus'un annesine yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yapıyordum az kalsın. İşlerine burnumu sokuyordum.»

Rachel içini çekti. «Yok canım bu işlerime

burnunu sokmak sayılmaz ki. Olivia. Elbette beni merak ediyorsundur. Ben de senin yerinde olsaydım merak ederdim. Çocuğun ne düşürdüğümü de biliyor muydun?»

«Evet, biliyorum. Her şeyi biliyorum ama ranidigim kadına bu bunu yapamıyorum işte.»

Rachel dudağını ısırdı. «Bunu bir övgü olarak kabul ediyorum. Gerçekten beni o günlerden bu yana olgunlaştırdığım kanısındayım.»

Olivia çayını yudumlarken Rachel kadının aklından neler geçtiğini merak ediyordu. Onu ilk görüşte kaymağın yardı. Ama iki fikirleri oldukça sınırlı. Her biçimde gösteriş çünkü Rachel Andre'den söz ettiğinden beri. Olivia da anlaşılan Bayan Sanat'ı oynamayı bırakmış, tutarak bu kadını hiç kimse olmaya çalışmış. Gene de çok iyi dost olmayı başarmışlardı.

Rachel konuyu değiştirmek için sordu:

«Marcus ne zaman dönüyor?»

Olivia tembel tembel gerindi. «Yarın değil öbür gün. Bevle seyahate çıktığı zamanlar onu çok özlerim ama bu defa nedense pek öyle olmadı.»

Rachel gülümsedi. «Yok canım böyle söylüyorsun ama onu bir an önce görebilmek için sabırsızlıktan çatlıyorsun saklama. Benim yanımda rol yapmana hiç gerek yok.»

Olivia ayağa kalktı, başını sallayarak «Ah Rachel burada bunları konuşmaya kadar lafım gidiyor bilemezsin. Sana söylediğimi düşünecek sin değil mi? Hemen hayır demeyeceksin?»

Rachel «Peki, düşünürüm.» diyerek ayağa kalktı. «Şimdi gideyim de Marcus'un babasıyla

bir bakayım. Sen de kendini fazla yorma. Bu yorsun bundan sonra dikkatli olman gerek.»

Olivia eliyle karnını sıvazladı. «Ah, ben çok iyiyim. Daha aşağı yukarı yedi ayım var. Düşün bir kez yaz ayları, şekilsiz bol elbiselerle geçireceğim!»

Rachel onu sözde azarlar gibi yaptı. «Merak etme, bunu da anlatırsın.» Kıkır kıkır gülerek ekledi: «Biliyor musun, hal ve tavrından memnun olduğun apaçık ortada. Marcus'a ne zaman açacaksın?»

Olivia omuzlarını kaldırdı. «Oh, herhalde eve dönер dönmez. Sen de olsaydın öyle yapardın değil mi?»

Rachel'ın yüreği burkuldu. Olivia'ya yüzünü göstermemek için başını çevirdi. «Evet, ben de olsam, beklemezdim. Hiç kuşkum yok, o da çok sevinecektir.»

Daha sonra odasında akşam yemeği için giyinirken tuvalet masasına oturdu, başını ellerinin arasına aldı. Nedense Olivia'nın hal ve tavrı ona unutmak istediği o acı dolu günleri olmuş gibi geldi. Yıllar önce neden böylesine budalaca davranmıştı sanki? Eğer babası Andrew'un peşinden Londra'ya geldiğini ona söylemiş olsaydı belki de durum tamamen değişik olurdu. Ama babası elbette böyle davranırken kızına iyilik ettiğini sanmıştı. Herhalde kızının tutumundan kocasını asla görmek istemediği kanısına kapılmış olacaktı. Bunda da haklıydı. Ama Rachel, bunu sadece gösteriş olsun diye yapmıştı. Babası ne bilsin? Eğer Andrew'un kendisini gerçekten sevdiğini böylesine dikkatsizce davrandığından ötürü

kendisini bağışladığını bilseydi, kocasına sevinç içinde koşardı.

Olivia'nın hamileliğinden böylesine etkilenmesinin bu dakikadan itibaren onu da etkileyeceğini ve atlatacaktı. Evet, Olivia'nın istediği gibi burada kalabilirdi de neden olmasın? Hiç olmazsa bütün sorumluluklarından kaçınış olurdu. Hem sorumluluklarını yüklenecek durumda değildi.

Bunu izleyen günlerde Olivia, korsesinin üstüne hazırlandığı kıyafeti giydiği sırada, saçlarını yaptırırken Rachel de Maria'yla alışveriş çıktı. Küçük kız kocaman mağazaların vitrinlerini dolaşan kalabalığı gözleri kamaştırıcı bulmuştu. Mağazalardaki dükkânlar... Daha sonra Olivia ile buluştukları zaman Maria yeniden dükkânları anlatmaya başlamıştı. Olivia gülerek «Onları dolaşmayı severim, ama hiçbir zaman böyle büyülenmiş gibi değildi.

Rachel, Olivia'nın böyle konuşmasından hoşlanmıyordu, ama elinde değildi, bir yüzün ona susturmak gelmediğinden, Jamessiz yapmadıkları zaman akşam olduğunda, Maria'yla Olivia'nın önünde park etmiş kocaman arabayı görünce sevinçten yerinde duramaz oldu. Heyecanla bağırdı: «Babam! Babam gelmiş!»

Olivia hafifçe gülümsedi. «Evet, evet gördük.» Derken bir yandan da telaşla soruyordu: «Nasılım Rachel? Nasıl görünüyorum?»

Rachel onu tepeden tırnağa bir süzdü, karşılayamadı. «Çok güzelsin. Bu saç sana çok yakışmış. Bir gün ben de senin kuaförüne gitsem iyi olur.

cak sanırım.»

[illegible] berbat görünüyor.»

Olvianın [illegible] senin kadar heyecanlı, sevinçli, değil mi?»

[illegible] ona bakıyordu.

[illegible] «Andre,» dedi. «Burada ne işin var?»

[illegible] «Burada gerçekten çok [illegible] da Marcus'a gelmem daha Nasılsın sen Rachel? İyi görünüyorsun.»

[illegible] başını salladı. «Evet, çok iyiyim. Beni kandırıp [illegible] ağaca vardığı [illegible] kendine kızdı. «Ya sen? Sen nasılsın?»

Kayıtsız bir karşılık aldı. «Ben de iyiyim.»

«Sevindim.» Rachel ne diyeceğini bilemiyordu. «İznin var.» diye sövlenerek Andre'nin yanından geçip merdivene yürürken Olvianın sesiyle olduğu yerde kaldı. «Rachel, Rachel gitme. Gel bak Marcus bana ne getirmiş, hepimize hediye getirmiş!»

Rachel dişlerini sıktı sonra Andre'nin onu dikkatle süzen bakışlarını görmezlikten gelerek salona girdi. Marcus'a içtenlikle hoş geldin dedi. Marcus Andre'den biraz daha kısa boyluydu ama onun kadar zayıf değildi. O her zamanki güleç yüzü gene aydınlanmıştı.

«Karnı yok diğerini beğenmediğin için sana teşekkür etmemi söylüyor.» Rachel ona çok iyi arkadaş davranışsın. Benim için teşekkürlerini bir kenara bırakıp armağanımı kabul edersen beni çok sevindireceksin.»

Rachel küçük bir paketi uzattı. Rachel paketi çok merak ederek aldı. Kendini zorlayarak paketi açtı. İçinden küçük bir kutu, her kutusu çıktı. Kutuda sarı bir çift [illegible] kalpe vardı. Bacaklarından güneşin sıcak ışıklarında yanıp sönüyordu. Rachel yaşı gözlerle başını kaldırdı. Marcus'a baktı. Böylesine duygusal olmaması çok [illegible] bir şeydi ama bu kolyeler Andre'nin bir zamanlar ona armağan ettiği kolyelere çok benziyordu.

Şaşkınlık içinde «Şey, ne diyeceğimi bilemiyorum...» diye söze başladı.

Marcus hafifçe omuzuna dokundu. «Yok canım, küçük bir hediye sadece. Sözünü etmeye değmez. Ama beğendiğine sevindim.»

Andre de yanlarına gelmişti. Usulca «Göreyim,» diyerek kutuyu Rachel'in elinden

adı ışığa doğru çevirdi. «Hmm, pek güzelmiş. Doğrusu çok zevkliymişsin, Marcus. Bu kapeler iyi bir yatırım,» diye söylendi.

Rachel kutuyu sertçe kapatırken, şaşılacak derecede gergin bir sesle karşılık verdi. «Hayır efendim, yatırım değil bu, sadece bir armağan.»

Olivia bu gergin havayı dağıtmak telaşıyla atıldı. «Bilirsin canım, ne derler, bir kadının en iyi dostu elmasıymış!» Bir şeylerin yolunda gitmediğini sezmişti. Acaba Marcus tam şu sıra ağabeyini, valiya getirmekle ne kadar saçma bir iş yaptığının farkında mıydı? Rachel Olivia'nın huzursuz olduğunu anlamıştı, izin istedi. «Şimdi biraz odama çıkabilir miyim acaba?» Ama Maria ona engel oldu.

Ağlamaklı bir sesle sordu. «Benim armağanımı görmek istemiyor musun?» Rachel çaresiz kalmıştı, gülümsedi.

«Elbette isterim, Mariacığım. Baban sana ne getirmiş bakalım?»

Maria kolunu uzattı. Bileğinde çok güzel altın bir bilezik vardı.

«Aman çok beğendim çok güzel. Gule gule kullan canım. Bari babana teşekkür ettin mi?»

«Ettim. Bir de bu geldi, bak.» Maria bu kez de bir kutuyu açtı. İçinde, Brezilya'nın mıdı kıyafetini giymiş çok güzel, kocaman bir bebek vardı.

Rachel «Aman bu da pek tatlıymış. Brezilyalı bebeğin hiç yoktu, değil mi?» dedi.

«Yoktu ya! Bunu da Andre amcam getirmiş.»

«Haa, anladım.» Rachel yutkundu. «Bravo ona.»

Sonra kapıya yürüdü. «Gideyim de üstümü değiştireyim.»

Maria'nın kaşları çatılmıştı. Bağırdı. «Ama babamın anneme getirdiği gerdanlığı görmedin?»

Olivia kızardı. «Zararı yok, Rachel sonra görür onu da. Şey, ben dezenin isteyeceğim, gideyim senin odanı hazırlatayım, Andre. Sonra da yemeğe bir bakayım.»

Andre bir şey söylemedi, sadece başını hafifçe eğmekle yetindi. Olivia da Rachel'le birlikte odadan çıktı. Dışarıda, kapıyı kapar kapamaz. «Bağışla Rachel, çok üzüldüm.» dedi.

Rachel güçlükle gülümsemeye çalıştı. «Yok canım, aldırma.» Dudağını ısırdı. «Zaten uzun zamandır birbirimizi görmemiş gibi davranmadık değil mi?»

Olivia içini çekti. «Sen daha iyi biliyorsun.»

Rachel Olivia'nın kolunu okşadı. «Bak, açık söylüyorum, üzülme sen. Olivia. Sen yalnız kocana, eve döndüğü için ne kadar mutlu olduğunu göstermeye çalış, başka şey düşünme.»

Olivia içi rahatlamış gibi, Sancha'ya haber vermek için mutfağa giderken, Rachel de ağır ağır merdiveni çıkıp odasına yöneldi. Yüreği deli gibi çarpıyor, adeta içi eziliyordu. Odasına girdi, kapıyı kapadı ve neden bilinmez, kilitledi de.

Yatağının üzerine oturdu, mücevher kutusunu yine açtı, kapeleri çıkarıp kulaklarına taktı. Tuvalet masasının aynasında, çok yakışıklarını görüyordu. İçini çekerek, yeniden kutuya bıraktı kapeleri. Sonra soyundu, banyoya girip duşu açtı. Sıcak suyun altında kafası daha rahat çalışırdı belki.

Kendi kendine durmadan soruyordu. Andre neden gelmişti sanki? Onu nasıl bir heyecan kasırgasına sürükleyeceğini bilmiyor olmalıydı. Üstelik

Veros'tan o sen gecenin olaylarından sonra Andre'nin kendisini bir daha hiç görmek istemeyeceğini sanıyordu. Ama işler çıkmamıştı. Rachel de tıpkı bir resul, kızgın heyecanlarını onun bakışlarının her an üstünde hissettiren huzursuzluk duymaya kendini koyamıyordu. Andre'nin onu artık istemediğini öğrenmek kafasına koymalı bu yüzden de değişen bir kadın gibi davranmaya çalışmalıydı.

Yemeğe inmek için giyinmiş olduğu sırada Maria'nın odasına girip yüzünü dönüp yatağın ayakucuna kıvrılmış gördü. Bir an onun yanına gidip saçlarını okşamak istedi. Maria'nın yatma zamanı yaklaşmıştı. Onun banyosunda, bazen tuhaflaşıyordu. Suyu yavaştan fırıldak gibi açıp içinde kaybolup gözden geçirdi. Biraz yaya gezdikten sonra bir çok gamlık elbise, birkaç çamaşır seçip aldı. Ben ar Andre'nin kendisine sıcak davranışı, bir hesaptaki parasızlık yüzünden değildi. O yüzden yersiz kabarık etmek zorunda kalmışı. Dolabından sade siyah bir elbise çıkardı yatağın üzerine attı çamaşırlarını giymeye koyuldu. Giyinmesi uzun sürmedi. Elbiseyi de çabuk sırtına geçirip fermuarı çekti sonra saçına bir tarak vurdu. Kapeleri kutusundan çıkarıp kulaklarına taktı. Kestane rengi saçlarının arasından arasıra parıldayan bu kapeler boynuna sade bir elbiseye zarafet katmak için birebirdi. Rachel Maria'nın yatak odasına giderken uzun elbisesinin eteklerini toplamayı unutmadı.

Rachel, Lottie'yi, Maria'ya akşam yemeğini ye

mesine çalıştırıp kalorik kaçırmamasını söyledikten sonra, sabah için geç olmuştu. Ama yanaklarındaki gözyaşları üzerine kahverengi bir gölge sürülmüş gibi görünüyordu. Rachel'i görür görmez önce aydınlandı sonra gölgelendi. Saçları gibi

-Niçin ben banyo yapadurup gelmedin sanki? Bir zahmet bu akşama sen gelmedin?» dedi.

Rachel'in yanına gidip dizlerini çekip oturdu. -Özür dilerim Maria'cığım. Ben, bugün... Bilmiyorum. Sanırım inadına direniyorum işte.-

Maria hâlâ kuşkuluydu. Burnunu çekerek sordu: -Ne inadından saat? Kolunda saatin var ya?»

Rachel, için için güldü. «Var var da... Ama bana bir... bir... bir... gösterdikten sonra bana bir... bir... kapeleri... nasıl... bak gelsin mi?» Sayın gösterdiğinde küçük kızın gözleri «İşte bu yüzden hep... sonra bakmayı unutmuş gitmişim.»

Maria tabağından bir... bir... ağzına götürürken ağır ağır -İkisi olsa ama yatmadan bana bir masal okumaya söz veriyorsun değil mi?» dedi.

-Olur dersem. Sen şimdi çabuk ol, da bir an önce bitir şu yemeğini.»

Rachel, duvar saatine bir göz attı. Yedi çeyrek geçiyordu. Otele yemekten önce, saat yedi civarında bir aperitif almak için herkesi aşağıda bulurdu. Ama böylece Andre'yle başbaşa kalmaktan kurtulabilirdi belki Rachel.

Maria söz dinledi, yemeğini çarçabuk bitirerek tabağına yatırıldı, üstü güzelce örtüldü sonra

Rachel yatağın başucunda bir koltuğa yerleşip küçük kızın sık sık resimlerine baktığı renkli kocaman bir kitaptan birkaç masal okudu. Ama Maria uyuyacağa hiç benzemiyordu.

Tam o sırada Olivia içeri girdi. Kumral saçlarına pek yaraşan yeşim taşı rengindeki ipek elbisesi içinde incecik çok alımlı duruyordu.

-Haa demek buradasın, Rachel? Sancha bir razdan yemeği getiriyor biliyor musun?»

Rachel çekingen gülümsedi. «Biliyorum geç kaldığım için bağışla. Olivia. Maria'nın banyosuna gelmeyi unutmuşum da, ona birkaç masal okudum. Zaman geçiverdi işte.»

Olivia içini çekti. «Anlıyorum. Maria hadi çok geç oldu artık kapa gözlerini bakayım.»

Olivia Maria'nın odasının kapısını kapatırken başını sallayarak söyleniyordu.

-Şu hizmetçiye bak, her an ilgi bekliyor. Her akşam ille de banyosunda hazır bulunmak zorunda değilsin Rachel! Hele bu akşam, yemeğe konuklarımız varken...

Rachel'in kaşları çatıldı. «Konuklar mı?»

«Evet. Öyle ya. Marcus haberi verdikten sonra sen, görmedim ki... Andre Rio'ya şu Alister Hemming ile görüşmeye gelmiş. Adam Sanchez Madencilik İşletmelerinden biriyle ilgileniyormuş. Andre bu akşam Hemming'le eşiyle yemek yiyecekmiş, Marcus da onları bize davet etmiş.»

Aşağıda Sanchez kardeşler salonda Hemming'leri ağırlıyorlardı. Lambalar yanmıştı, alkol kokusuna karışan yaprak sigarası kokusu dostça sıcak bir hava yaratıyordu. Konuşmaların arasında pikaptan gelen müziğin sesi duyuluyordu.

Andre bir koltuğa oturmuş, bir yandan Alister Hemming'in anlattıklarını can kulağıyla dinlerken öte yandan da bardağındaki içkisini yudumlayıp duruyordu.

Rachel ile Olivia içeri girince iki erkek kalktı. Marcus onlara içki hazırlarken Andre Rachel'i Hemming'lerle tanıştırdı. Rachel sıkıntıyla ne diyeceğini bekliyordu ki Andre her zamanki rahatlığıyla işin üstesinden geldi. Rachel'i sadece adıyla tanıtarak karısı olduğunu açıklama zorunluluğundan sıyrılmış oldu.

Rachel, bir süre sonra az ötede duran Marcus'un yanına gitti. Birlikte keyifli bir sohbete daldılar. Havadan sudan tatlı tatlı konuşuyorlardı. Derken Sancha da yemeğin hazır olduğunu haber verdi.

Yemek süresince yemek boyunca Rachel kendini rahatsız eden sıkıntısını giderme fırsatı buldu. Yuvarlak masada Marcus ile Alister Hemming'in arasında oturuyor bu yüzden kocasıyla konuşmak zorunda kalmıyordu. Alister Hemming onu pek hoşlanmışa benziyordu. Nitekim yemek bittiğinde Rachel'e salona kadar eşlik eden, onu verandaya açılan camlı kapıların önünde bir koltuğa oturtan Hemming oldu.

Rachel bu adamla konuşmaktan hoşlanmıştı. Sanchez ailesiyle kişisel bir yakınlığı olmadığından şuradan buradan rahatça söz edebiliyorlar. Ama Andre'nin bu durumdan hiç hoşlanmadığı apaçıktı. Sertçe söze girdi.

«Bay Hemming, eğer yemekten önceki konuşmamızı sürdüremezsek, bu toplantının sırf eğlence için düzenlendiğini sanacağım.»

Alister Hemming utanmış gibi ayağa kalktı.

An n Rachel hasta olmayas n sakin? Asp rin vereyim mi?»

Rachel gulumsedi «Bende var sag l Merak me Olivia Bir şeyim yok Sadece başım agri yor, hepsi bu.»

Sofra ,sterneye sterneye g tmesine izin verd Rachel odas na çikar çikmaz derin r ha bir s k ac Neyse bu geceyi kazasiz belasiz at tam şt Andre her zamanki acelec gyle ,sin bir an once bitirse ertesi sabah Bahama Ada arina d zd rd I,nden bir an once d nm sini diliyordu

YEDİNCİ BÖLÜM

Bununla birlikte Rachel Andre konus n n yanild g n anlamakta gec kmedi Ertesi sabah kahvaltiya ind g inde Andre y masada otiruyor bir du Ama g derece hiç benzem yordu Lacivert s rtl a lacivert bir gomlek giymiş çiplak ayaklarina da sandalyelerini geç rmişti Saçlari n n islak old g una bakilirsa denizden yeni çik mişti Andre yi gorur gormez genç kad nin yu regi bir tuhaf oldu Andre okudugu gazeteyi bir yana birakti, dedi ki:

«Olivia ve Marcus henuz kalkmadilar kahva tiyi birlikte edersek kizmazsin umarim Sandra senin genel tikle Olivia la burada kahvalti etti gini söyledi de.»

Sofra verandaya, gölgeye kurulmuştu Rachel

D n s yrememeye yiz tutmuş kadar, saçlarin n aras ndan geçirirken «Ah bu güzel yer n Ama şey Rachel'le pek çok ortak yazimiz varmiş Eski klasik yazarlar bugün yaşasalardi bo ,sine on lü olabilirler miydi, onu tartişiyorduk.»

Bu bahan Rachel'e bir pek sudan gelmişti Ama bir kimse bir konuyla yakindan ilgili de gilse o konunun ilgin, güzel hemen anlayamaz di

Andre ceketini pantolon cebine sokuşturdu So guk bir tavirla «Ee Marcus'un yanina odasina g çsek mi, ne dersiniz? Orada hem onlar akilimiz karistirmaz hiç olmazsa,» dedi

Sesinde alaycilik da yok değildi Rachel bir şey söylemek için yüzündeki o alaycı ifadeyi yutup atmak zorunda kaldi Andre sözünü çikarmadan erkek öteki odaya geçtiler.

Onlar çikinca Rachel üstüne bir hüzün far çekta yikilmiş gibi oldu Gerçi Andre o soğuk davranişiyla onu tedirgin etmiyor değildi ama yine de o odadayken hava bambaşka olaverdi şte Kendini hiç kimsenin yanında duymadığı kadar canli, diri hissediyordu

Olivia ile Lucy kanepeye yan yana oturmuş yabanci bir çevrede çocuk yetiştirmenin güçlüklerinden söz ederlerken Marcus da kolluğunu mahmuzlu duşen dalgin pak dinliyor hayatından pek memnun görünmüyordu Rachel odadaki varlğının gereksiz olduğu duygusuna kapildi

Olabildiğince doğal görünmeye çalişarak «Ben de yatip çikip yatsam pek mi ayip olur acaba? Şey mutlaş başim ağriyor da, bir an önce uzanmak istiyorum.»

Olivia kaygilanmişti Kalkip yanina ge

her zaman böyle dışarıda yemek yemekten hoşlanırdı.

Başını salladı, karşılık verdi: «Peki öyleyse kardeşinin evi, nerede istersen orada yiyebilirsin!»

Andre onu dikkatle süzdü. Sırtındaki pembe keten elbisenin kısalığı gözünden kaçmamıştı. Kızarmaya başlayan Rachel kızardı. Onlarının gözünden için hemen sofraya oturdu.

Andre rastgele bir şey söylemek için «Ne güzel yanmışsın!» dedi. «Kahve ister misin?»

Kahve ibriği yanıbaşında duruyordu. Rachel mak biraz çekik gözleri kısıldı. Kahve fincanı ken Rachel, onun bu önemsiz konuyla ilgilenmesine hafifçe gülümsedi. Fincanı önüne bıraktı.

Andre kendi fincanına da kahve doldurduktan sonra «Ben daha bir şey yemedim. Her zaman ne yersin kahvaltıda?»

Rachel fincanını tabağına bırakırken «Bir dilim ekmekle tereyağı» dedi. «Kahveyi hafif geçiştiriyorum.»

Andre başını salladı. «Böyle diyeceğini biliyordum. Sancha da biliyor olmalı. Beş dakika önce söylemiştim ekmekçiye, tereyağı getirecek.»

Rachel duraksar gibi oldu. Andre'nin onun isteklerini önceden tahmin edeceğini düşünmemeliydi. Ama sadece «Teşekkür ederim» demekle yetindi, yeniden manzarayı seyre daldı.

Nevar ki Andre'nin bakışlarını üzerinde hissederken kayıtsız görünmek hiç de kolay olmuyordu. Saçlarıyla oynadı, ensesini sıvazladı. Böyle tepeden tırnağa süzülmek hoş bir şey değildi. Sonunda dayanamadı.

«Buna mecbur musun?» diye sordu.

Andre kaşlarını çattı: «Neye?»

«Ille de beni böyle süzmen gerekiyor mu sanki? Şimdi neler tasarlıyorsun bakalım? Beni şaşırtmak mı istiyorsun? Yoksa sadece canımı sıkmak mı niyetin?

Andre kayıtsız omuz silkti. «Sadece seni seyretmekten hoşlanıyorum, o kadar.» dedi. Rachel yanaklarının alev alev yandığını hissediyordu.

Sancha bir tabak kızarmış ekmek, bir tabak tereyağı ve dumanı tüten bir kahveyle sıcak süt getirdi. Rachel bir dilim ekmek üzerine bol tereyağı sürdü. «Sardı. Neyse, bir şeyler yerken üzeri oyalanıyordu bari. Yoksa onları nereye koyacağını kestiremiyordu. Ansızın sordu:

«Seyis Gerrey ile Saeridan onlar nerede? Dün gece de göremedim, hayırdır?»

Andre'nin dudakları, gafilmiş gibi kıvrıldı. «Onlar köyde kalıyorlar.» demekle yetindi.

Rachel kaşlarını kaldırdı. «Öyle mi? Neden?»

Andre içini çekti, bir sigara aldı, soymaya başladı. Sonra alaylı alaylı karşılık verdi. «Onların varlığından hoşlanmayacağını biliyordum da ondan. Ama rahatsız edilmek pek de uzakta sayılmazlar.»

Rachel «Bundan hiç korkum yok.» derken Andre'nin villada bunca yer varken gorillerini niçin başka yere yerleştirme gereği duyduğuna şaşıyor, bunun nedenini çözemiyordu. Böyle alay ettiğine bakılırsa bunu sırf Rachel'i kızdırmamak için yapmış olamazdı. Belki Olivia da bu gorillerin varlığından hoşlanmıyordu. İğneleyici bir tarzda genellikle de havadan sudan konuşsalar bile, böylesi herhalde sürekli göz altında,

bulundurulmaktan iyiydi.

Andre kahvaltısını bitirdi, fincanına biraz daha kahve koydu, sonra Rachel'den izin alarak bir puro yaktı, derin derin içine çekti, tüttüğünü seyrederek dumanını savurdu. Rachel onun kiminle daha ne kadar kalacağını öğrenmek için can atıyor, ama bunu açık açık soramayacaktı. Nasıl sorsaydı? İçini çekti, sonra piyanoda çalmakla böyle yapmakla onun dikkatini üzerine çekmişti.

Andre derin düşüncelere dalmışcasına puronun ateşini seyrederken sordu.

«Buradan memnun musun?»

Rachel önündeki tabağı kenara itti. «Hem de çok teşekkür ederim. Olivia pek tatlı bir kız. Onu çok seviyorum galiba o da benim arkadaşlığımdan hoşlanıyor.»

«Sana söylemiyorum zaten barbarca bir anlaşma olduğunu tahmin etmiştim. Peki buraya gelmen için ne vaat etti? Boyu gösterişini mi?»

«Hiç de öyle değil. Günlerimi daha çok kitaplarla geçiriyorum.»

«Marcus ile. Biliyorum. Olivia söyledi, bana. Ama ben seni buraya Olivia'ya bedava hizmet, bir kız için de uşak yapasın diye göndermedim ki.»

Rachel'in gözleri büyüdü. «Yanılıyorsun!»

«Öyle mi? Peki sen kendine ne sıfat yakıştırıyorsun? Ben seni buraya dinlenesin, kendini toparlayasın diye gönderdim. Sense ne ile uğraşıyorsun! Açık söyleyeyim dün akşam Olivia senin Marcus'un banyosuna yaptırdığını onu yatağa yatırdığını fısıldayarak söylediği zaman çok şaşırdım.»

Rachel soğuk soğuk «Bundan hoşlanıyorum» karşılığını verdi. «Canım onlara bir şey söylememiş, benim adıma yakınmamışsındır?»

Andre omuz silkti. «Eğer bu konuyu Marcus'a Olivia'ya açıp açmadığımı soruyorsan, evet açtım. Dün akşam sen yattıktan sonra bu konuyu tartıştık.»

Rachel şaşkınlıktan donakalmıştı. «Ne? Ne yaptınız?»

«Davranmazlıktan gelme Rachel. Üstelik senin için, küçük yeğenim için çalışmayan başka tasarıların mı var benim?»

Rachel sabırsızca «Doğrusunu söylemek gerekirse Andre beni çok şaşırtıyorsun. Beni buraya kadar yol parasını sen ödemiş olabilirsin ama...»

«Lütfen Rachel bir daha tartışmayalım. Pekâlâ haklı olduğunu sen de biliyorsun.» Purosundan derin bir nefes daha çekti. «Tasarılarıma gelince...»

Rachel kendini tutamadı bağırdı. «Tasarıların beni hiç ilgilendirmiyor. Buraya neden geldiğimi bilmiyorum Andre ama kardeşinle kardeşinin yanında beni küçük düşürmene razı olamam bunu iyi bil.»

Andre istifini bozmadan karşılık verdi. «Seni küçük düşürmek niyetinde değilim ama seni uyarıyorum hizmetçi gibi davranmanı önlemek için otoritem, kullanmaktan bir an bile tereddüt etmem, sen de bunu iyi bil.»

Rachel dişlerini sıktı öfkeyle ellerine baktı. Başını kaldırdığında Andre'nin kendisine bakmadığını gördü, kocası dedi ki:

«Telaşa kapılma, Rachel. Olivia ve Marcus'a

ağır sözler söylemek [illegible] Sadece Brezilya'da birkaç gün kalacak [illegible] biraz burnun çevresi kan gösterdiğini mi söyledim.»

Rachel şaşkınlıktan donakalmıştı. «Yani sırtımda gezdirmem mi gerekiyordu? İnanamıyorum. Bir sonraki [illegible] Ama annemin evde [illegible] bilmiyordu değil mi? [illegible] Rachel, uçağa kadar [illegible] kalmayacağım. [illegible] rından sonra?»

[illegible] Rachel'ın [illegible] Sadece [illegible] neden göremiyorum, hepsi bu!»

«Ciddi olamazsın!»

«[illegible] Bir [illegible] ilgilenmiyorsa [illegible] Ve [illegible] şi gelmezsen çok da iyi edersin.»

«[illegible] beni tehdit mi ediyorsun?»

Andre [illegible] «Sen [illegible] Nedir [illegible] Brezilya'ya [illegible] mıyorsan [illegible] sana [illegible] Bunda [illegible] şacak, tehdit sayılacak ne var ki?»

Rachel ellerini ovuşturuyordu. «Peki ya 'senin' [illegible] gezmek istemezsem?»

Andre [illegible] kadardı. [illegible] sorununun [illegible] ne [illegible] Onun sorusunu duymazlıktan gelerek «Uff bu konuşmadan sıkıldım artık» [illegible] saatine bir göz attı. «Dokuza geç var. Saat dokuz buçukta hazır ol, tamam mı?»

«Neden [illegible] gelmeyeyim? O sana benim [illegible] yardımcı [illegible] edeceğim» dedi Rachel.

Andre [illegible] kaşlarını çatarak «Leonie Arlington'a New York'a gitti. Onun arkadaşlığına [illegible] [illegible] onun arkadaşlığından [illegible] rahat olurdu belki!»

Rachel burnunu [illegible] «Kime [illegible] [illegible] ve söze [illegible] [illegible] [illegible] konuşmak üzere [illegible] Andre'nin karşılık vermesine fırsat tanımadı.

[illegible] Rachel [illegible] [illegible] [illegible] Ama [illegible] tek başına [illegible] [illegible] [illegible] duyduğu [illegible] karşın Andre [illegible] [illegible] geçirdiği [illegible] çok dinlendi.

[illegible] [illegible] [illegible] [

atıyor küçük lokantalarda nefis yemekler yiyorlardı. Sonradan vakitlerinin çoğunu Roda geçirmeye başladılar. Andre genç kadına bu şehrin göz kamaştırıcı semtlerini gezdirdikçe Rachel adeta büyülenıyordu. Copacabana kumsalından denize girdiler. Rachel büyük bir cesaretle göstererek yüzmeye cüretli bir kızın hayalini ama gün de kentin güneydeki tenha kumsallarını yeğ tuttuyordu. Kimi zaman denize kıyısında yatarken Andre'nin bakışlarının ılık yanağı vücudunda dolaştığını hissediyor ve işte o zaman yaptığı şeyin ne kadar tehlikeli olduğunu bütün gerçekliğiyle anlıyordu. Kimi kez de Andre onu yanında keyifli bir arkadaş olarak görüyor ve ona güzel bir kadın olarak bakıyordu.

Andre onu iki defa at yarışlarına götürdü. Kalabalık oyunasını diye verdiği altmış bin kruzeroyu kaybedişini büyük bir keyifle seyretti. Sonra:

– Beşbin! bu konuda babana çekmişsin, dedi. Ardından bıraktığı kahkahayı parka yayıyorlardı. Andre geldiğinden beri, ilk kez babasından söz ediyordu. Rachel onun yüzüne baktı: alaydan eser yoktu.

Rachel güneşi çekti, elinde son kalmış mayo ve havlu kuponlarını yırtarken omuz silkti: «Evet herhalde öyle olmalıyım. Sen hiç at yarışı oynamaz mısın?»

Andre başını salladı. İnce uzun Aston Martin arabanın kapısını açıp onu oturturken tembel tembel karşılık verdi: «Ailede bir kişinin kaybetmesi yeter.»

Rachel dişlerini sıktı, onun dolaşıp yanına oturmasını seyretti. Koyu kırmızı ipek kostümü açık gri gömleğiyle şu otomobil kadar ince ya-

pılı ve güçlü duruyordu. Brezilya'ya geldiğinden beri üzerindeki o ağırbaşlı havayı atmışsa bendeniz yordu gerçi arasıra kalıp gittiği olmuyor değildi, ama genellikle rahat ve doğal görünüyor, hatta öyle davranıyordu. Bu kadar günü birlikte geçirip de hiç kavga etmemeleri Rachel'i çok şaşırtıyordu. Ama Andre'nin soğukkanlı aklı sayesinde dostça hoşça vakit geçirmişler, iki yabancı gibi davranmayı başarmışlardı.

Andre arabayı Juanastraya yöneltti. Rachel birdenbire yerde yan dönerek kolunu koltuğun arkasına uzattı.

Hasgele bir şey söylemiş olmak için: «Senin arabayı yetiştirmeyi başıyorum doğrusu» dedi.

Andre'nin uzun parmakları direksiyona simsıkı yapışmıştı. Her zamankinden bir tavrıyla: «Bunu henüz inceleyecek zaman bulamadım hiç. Herhalde çok ilginç bir iş olmalı» dedi.

Rachel başını salladı, kaşlarını hafifçe çatmış: «Sanırım yorumsuz yazılar tekneleri ilgilendiriyor sun, değil mi?»

Bir kavşağa girmişlerdi. Andre arabayı durdurdu: «Öyle diyebiliriz.» Günün bu saatinde her sokak arı tıkım tıkım insan doluydu. Trafik yoğun ve gürültülüydü. Andre Rachel'e baktı: «Atlar seni çok mu ilgilendiriyor?»

Rachel omuz silkti: «Yok pek sayılmaz.» Başını sallarken Marcus'un armağan ettiği küpeler de sallanmış yanağına çarpmıştı. Andre birden: «Şu küpeler! Sen de sana böyle bir çift küpe almıştım bir zamanlar,» deyiverdi.

«Evet bir yorum.» Rachel dudaklarını ısırdı: «Onları bulmuş olmalısın. Bırakmıştım.»

Yeşil ışık yanmıştı, Andre arabayı vitese takarken karşılık verdi. «Evet mücevher kutusu bende duruyor.»

Hiçbir zaman bir kadın Rachel onun birdenbire köpeklerin hasarlatmasındaki niyetini anlayamamıştı. Bu kaprisi ilk bugün fakındaydı ki. Ağzından güçlükle şu sözcükler döküldü: «Şey onları Leonie'ye verecek misin?»

Andre kaşlarını çattı, tersleyecek gibi. «Tabii ki hayır!» dedi.

Rachel alçak sesle: «Yazık çok yazık. Yani o mücevherleri ne yapmayı düşünüyorsun?»

Andre'nin kayıtsızlığı kalktı. «Ben mi? Hiçbir şey. Onlar benim değil ki Rachel senin. Doğrusunu istersen boşanır boşanmaz onları sana verecektim.»

Rachel dişlerini sıktı. İçinde birdenbire kabarıveren öfke ve korkunç bir dalgayı yatıştırmaya çabaladı. Ters ters sordu: «Onları ne diye bana verecektin? Bir tür barış armağanı olarak mı?»

Andre ona bir göz attı. «Sanırım bizim aramızda değil miyiz? Ama bu konuda fikrini söylersen sana memnuniyetle dairemi açmam. Onlara değer biçilen değeri nakit olarak veririm.»

Rachel dişlerini bu kez iyice sıktı. «Sağol ama buna hiç gerek yok.» diyerek döndü, başını bir yana çevirdi.

Andre ses çıkarmadı. Rachel kendisi ne söylerse söylesin onun gene bildiğini okuyacağını, burnunun dikine gideceğini biliyordu. İç geçirdi, çantasını açtı, paketinden bir sigara alıp titreyen elleriyle yaktı. Sonra derin derin içine çekerek sözde çevresiyle ilgilenmeye koyuldu. Jua

nastıraya gitmek için, dar bir boğazdan geçmeleri gerekiyordu. Burada dağdan inen bir çağlayan hiç durmadan daracık bir sel halinde kayaların arasından aşağı akıyor denize taşıyordu. Çok güzel bir yerdi. Böyle bir ortamda insanın kinleri, bütünüyle silinip gidiyordu.

Andre bu garip sessizliği bozmak için ansızın sordu: «Rachel sen de İngiltere'ye dönmeyi düşündün mü? Tasarıların var mı?»

Rachel'in yüreği burkuldu. Boğazına bir şey kaçmış gibi oldu. Sadece: «Hayır.» dedi.

Andre başını salladı. «Âlâ.» Memnun olmışa benziyordu.

Rachel kaşlarını çattı. «Neden soruyorsun? Benim ne yapacağım senin için önemli mi?»

«Evet. Marcel'in de belirttiği gibi burada geçirdiğin de yakınımda olman beni çok memnun edecektir.»

Rachel şaşkın soyledi: «Herhalde onun sonunda İngiltere'ye dönüyorum.» dedi.

«Neden?»

«Çünkü benim vatanım da ondan sonra. Dükkân da var...»

«Dükkân satılabilir. O dükkânda yalnız başına çalışmanı istemiyorum.»

Rachel öfkeyle bir hareket yaptı. «Çaresiz bu sözlerden sonra kendimi bu düşünceye alıştırmak zorunda kalacaksın. Artık bana hükmedemeyeceksin çünkü!»

Andre alt dudağını dişledi, sonra birden: «Sen pek emin görünüyorsun ki bu asla rıza göstereme-yeceğim bir durum.» dedi. Rachel onun gördüğü inanmasını istediği kadar sakın soğukkanlı olmadığını anlamaya başlamıştı.

Dilini dudaklarında gezdirerek dedi ki: «Bu gece bu gece ikimiz de pek iyi eğlenemiyoruz değil mi? Konuyu değiştirsek ne dersin?»

«Hayır!» Andre'nin sesi pek sert çıkmıştı. «Yani şey! Farkında mısın değil misin bilmiyorum ama Rachel iki haftadır buradayım artık Palmarina'ya dönmem gerekiyor!»

Rachel kanının yüzünden çekildiğini hissetti ve bir an ortalık kararmaya yüz tutmuştu da Andre onu doğru dürüst görememişti bile. Heyecanını belli etmemeye çalışarak «Anlıyorum herhalde Leonie de yakında döner?» diyebildi.

«Leonie üç gün önce döndü.» Andre'nin parmakları şimdi direksiyonu sımsıkı kavramıştı. «Anlıyorum» Rachel sesini kontrol altında tutmayı başarıyordu. Sonunda «Ne zaman gidiyorsun?» diye sorabildi.

Andre donuk bir sesle karşılık verdi. «Yarın sabah. Aşk sevgilim gitmeyi benim için istiyorum. Birlikte çok güzel günler geçirdik ama artık da. Çok memnun kaldım.»

Rachel'in yüreği darıldığı bir çocuğunkine benzer bir öfkeyle doldu. «Ben de öyle» dedi. «En azından turist gibi gezmeyi bilmek benim için büyük bir güçlük oldu.» Titremesini önlemek için dudağını ısırdı. «Keşke gideceğini daha önce söyleseydin. Olivia'dan seni uğurlamak için bir parti vermesini rica ederdim.» Daha fazla konuşamadı, sesi kısıldı. Andre birden arabayı durdurdu.

Elleri gene simsiki direksiyona yapışmış. «Allah aşkına, Rachel» diye mırıldandı. «Sana özel bir şekilde sövemedim çünkü buradaki son günlerin zevkini çıkarmanı istiyordum.»

Sesindeki acıma Rachel'in yüreğini kızgın bir

demirle dağlanmışçasına yaktı. Gideceğini söylediği zaman duyduğu o dayanılmaz acıyı bir süre için hafifletti. Onun yerini büyük bir öfke aldı.

«Aldırma sen, Andre. Gidiyorsun diye mesele çıkartacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Böyle bir tepki Leonie'ye yaraşır. Bakalım nerede olduğunu, neler yaptığını öğrenince ne diyecek, nasıl davranacak?»

Andre direksiyonu öyle şiddetle sıkıyordu ki, parmak uçlarının kanı çekilmişti. Soğuk bir tavırla «Hiçbir kadına hareketlerimin hesabını vermeye alışkın değilim. Leonie'nin açısından bir iş gezisine çıkmıştım nerelerde olduğum, neler yaptığım da onu hiç ilgilendirmez.»

«Yaa, anlıyorum.» Rachel sesine güçbela alaycı bir ifade verebilmeyi başarmıştı. «Ne kadar da rahat bir durum senin için. Herhalde sık sık böyle kaçamak gezilere çıkıyorsun değil mi?»

Andre bir süre gözlerini kısıtlı ona öfkeyle baktı sonra başını çevirdi. Arabayı çalıştırıp vitese takıp basıp aşağı hızla ilerlemeye başladılar. Bir daha da villaya dönünceye kadar hiç konuşmadılar.

O akşam Rachel arabada söylediklerleriyle Andre'yi çok etkilediğini hissetmişti. Yalnız kendisine karşı değil. Olivia ile Marcus'a karşı da soğuk davranmış içine kapanmıştı. Onlar da Andre'nin bir şeye kızdığını fark etmiş olmalıydılar. Nefis bir akşamdı. Hafif bir esinti denizin kokusunu salona kadar taşıyordu. Yemekten sonra oturmuş kahvelerini içiyorlardı. Andre'nin gelecekten söz açıp Marcus'la anlaşmayı bağlayabilip bağlayamadığını

ri?» diye sordu.

Andre başını eğdi. «Evet bu sabah Spektor...» dedi. «Ama başka gelişmeler olursa bana haber ver hemen.»

«Tabii hemen veririm. Gemi Spektor'dan da seninle gidiyorlar mı?»

«Elbette saat dokuz buçuğa kadar hareket edeceğiz.»

«Özel uçağınla mı gidiyorsun?»

«Evet.» Andre'nin canı sıkılıyor gibiydi. Ayağa kalktı, camlı kapıya doğru yürüdü. «Olivia sana çok teşekkür ederim. Beni burada çok güzel ağırladın. Çok iyi günler geçirdim, sağol.»

Olivia'nın sevimli yüzü kızardı. «Ben sana teşekkür ederim, Andre. Gene gel. Kal bizimle. Böyle uzun süre kalman daha iyi oluyor. Eskiden gelmenle gitmen bir olurdu.»

Andre döndü, ona gülümsedi. «Teşekkür ederim,» dedi.

Rachel kıpırdandı. Andre kalktıktan sonra Olivia onu uzun uzun süzüp sorguya çekmese kaç dakika derinin burada niçin bu kadar uzun süre kaldığını anlamaya kalkışmasaydı, bari. Besbelli Marcus da, Olivia da onun böyle uzun kalışına çok şaşırmışlardı. Tam on altı gün kalmıştı Andre. Ama bu on altı gün göz açıp kapayıncaya geçmişti, sanki, nanik bir gün değil'di.

Andre, Rachel'e bir göz attı, sonra kapıya yürüdü. Sırtı asıktı. «İzninizle, ben vedalaşıyorum. İyi geceler,» dedi.

Marcus ile Olivia da ona iyi geceler dediler. Rachel umursamaz bir tavır takınmaya çalışırken bir de baktı. Andre çıkmış, daireden gitmeden önce onu bir daha görmeye gelmiş ve ge-

lince yüreği daralır gibi oldu. Ama gelişine onu bir daha hiç görmeme kararı çok mu olacaktı, en iyisi büyük Sirius'tan sonra ... ortamda sürtüşmeden başka bir şey ... Eğer Andre Juanastra'ya sırf ... demek için geldiyse ... bir gerçeği bir başka ... sarak düşünmeye başladı, yatağı ... yeniden ... dı dışarı, verandaya çıktı.

Kırk ... dayanıp dinlemek ... ama bu gün ... Belki, ... ben ... nedeni ... bu ... hafta, ... sordu. ... arkadaşça ... bir ... şey ... ama bu ... bir amacı da yok gibiydi. Meğer ki ...

... de ... ...

gitti gün boyu epeyce yorumuş, senden özür dilememi istedi.» dedi.

Rachel zorla gülümsemeyi başardı. «Ne demek? İyi etmiş. Olivia'nın bir şeyi yok ya? Herhangi bir yardımım dokunabilir mi?»

Marcus başını salladı. «Oh, hayır sanmam. Sadece biraz yorgun, o kadar. Kendini fazla zorluyor galiba. Bebek beklediğini sana da söylemiş, değil mi?»

Rachel başını sardı. Olivia'nın bu konuyu Marcus'a açtığına sevinmişti. «Evet, söyledi. Sevindin mi?»

Marcus omuz silkti. «Sevindim herhalde. Ama bir daha tutmamız gerekecek artık. Olivia her şeyle birden başa çıkamayacak.» Kaşlarını çattı. «Senden de kaçmanı istemiş galiba? Eğer kalırsan çok sevinirim tabii bir artık bağlamak şartıyla...»

Rachel içini çekti, azalmıştı. «Ne yazık ki Marcus, bu söz konusu olamaz bağışla.» dedi. Marcus dikkatini kaldırdı. «Ama neden? Şu andaki durumun değişmeyecek ki. Gene de ailenin bir üyesi olarak kalacaksın, ama senin burada karşılıksız yardım etmene razı olamam.»

Rachel başını sardı, onu susturdu. «Hayır Marcus, mesele bu değil. Inan bana kendimi, naza çekiyorum sanma sakın. Vereceğin ücreti seve seve kabul ederdim. Gerçi Andre bana çok yüklü bir nafaka veriyor, hiç ihtiyacım yok ama gene de alırdım. Sorun başka. En kısa sürede İngiltere'ye dönecegim herhalde.»

Marcus içini çekti. «Elbette karar vermek sana düşer. Ama acele karar verme. Ne olur! Önerimi aklından çıkarma. Acelemiz yok. Olivia'nın do-

ğum yapmasına daha yedi ay var!»

Rachel gülümsedi. «Tek akımdan çıkarmam. Teşekkürler, Marcus.» dedi.

Marcus dönmüştü. «Aslında [illegible] bir varsa o da [illegible] dünyaya [illegible] dı, biliyor musun?»

Rachel başını [illegible] «Hayır, bilmiyorum Marcus, gerçekten yok. Sonra bana [illegible] biliyorsun...»

Marcus başını [illegible] «Evet galiba öyle.» Rachel ne yapacağını bilmiyor, ellerini ovuşturuyordu. «

«Anlıyorum.» Marcus döndü. «Ama gene de fikrini değiştirecek olursan...»

Rachel başını salladı, odadan çıkarken «Şöyle bir yatmaya gideyim bari. İyi geceler Marcus.» dedi.

Rachel yukarıya çıkarken merdivenlerde ağlayacaktı. Marcus ile Olivia ona karşı özellikle davranmışlardı ki! Böyle örnek davranışlardan daha önce hiç suç aramamışlardı. Tüm çevresine bir [illegible] gerçekten sevdikleri biriymiş gibi davranmışlardı.

Odasına girdi, ışık yakmadan balkona çıktı. [illegible] Ama sonra birden [illegible] panige kapıldı. Bir [illegible] yakalıştı. Başucundaki lambayı [illegible] solgun bir ışıkla aydınlattı.

Sırtını kapıya dayadı, elini yüreğine götürdü. Kalbinin atışları, kontrolden [illegible] yüksek ve [illegible] bir [illegible] [illegible] yüksek gömleğinin [illegible] [illegible] çıkmış gibi görünüyordu. Düğmelerini [illegible]

muştu. Saçlarının hafifçe dağınık olmasından sık sık evin başından geçirdiği anlaşılıyordu.

Rachel onu orada görmenin yaratığı şoktan kurtulmaya toparlanmaya çabalayarak dedi ki: «Ne? Ne istiyorsun?»

Andre yerinden kımıldamadan onu öyle çıplak ayakla seyretmeye devam ediyordu. «Seninle konuşmak istiyorum. Aşağıda konuşabileceğimiz bir yer bulana kadar burada beklemeye karar verdim.»

«Artık yeter!» Rachel kızgınlıktan, şaşkınlıktan, kaygıdan titreyerek bir an hareketsiz kaldıktan sonra yüzünü gizlemek için ellerini kaldırdı. «Ne konuşacak kadar önemli olabilir ki?» Sesinin kendisine bile yabancı gelmesinden nefret ediyordu. Keşke sakin ve kendine hâkim olabilseydi. Ama bu mümkün değildi şimdi.

Andre bir basamak daha çıktığında Rachel'ın attığı çığlık, onu durdurmuştu. «Sakin ol Rachel. Sana zarar vermeye gelmedim. Sadece konuşmak istiyorum.»

Rachel onun kendisini ikna etmeye çalışmasına kızarak karşılık verdi. «Ben seninle konuşmak istemiyorum.» Doğruydu, dimdik durdu.

Andre başını kaldırıp ona baktı. «Ama bir şeyi mi değiştirecek? Hayır mı demek istiyorsun? Hayır kabul etmeyeceğim.»

Rachel geçmeye yeltendi. «Burası benim evim. Öyle sanıyorum ki bundan çıkarılacak sonuç ve hakkım verdiğin azimden.» Bunları, dalga geçerek söylemişti, Andre anlıdı.

«Sonu yok mu senin olmaz mı sanki? Bana ve halkımın korkularımızı duymasını mı istiyorsun yoksa?»

Rachel bir kez alçak sesle tersledi: «Konuşacak çok az şey var. Lafını çıkar mısın?»

Andre arkasını döndü, ellerini cebine daldırdı. Açık sesle ve yalvarır gibi: «Bu durumumuzu anlamaya çalış biraz. Yıllar önce senden sonrasına bırakılan şimdi de onun dünyada yaşayanlardan değilmiş gibi davranmasından sonra yaşamak kolay değil. Ama gönderdiğim mesajı gösterdim. Parmağını kaldırıp bir şey istiyorum.»

Rachel'ın gözleri çakmak çakmak parlıyordu. «Benim istediğim bir şey var. Ben... Ben sadece... Ben sadece bir şey istiyorum. Ben sadece bir şey istiyorum. Ben sadece bir şey istiyorum.

ağır ağır saçların. tutan beyaz bandı çekti çıkardı saçları sık ve yumuşacık yanaklarına döküldü

Andre başını salladı, inceleyerek «Hayır» dedi. «*Hayır!*»

Rachel çekik yeşil gözlerini bir an onu süzdü sonra «Ona ba gitsen iyi olacak Andre konuşmak istediğin konunun ne yeri ne zamanı şimdi. Öyle anlaşılıyor...»

Andre ona doğru bir adım attı yüzü bir ses to mırıldandı «Benim ne istediğimi biliyorsun ki sen! Bilemezsin kil»

Rachel başını önüne eğdi. «Lütfen Andre» di ve sesi başladı. Erkeğin o derin gözlerinin bu acı bir biçimde reyfadığını anlayarak «Konuşacak başka şey kalmadı.»

Andre konuşmayı tutamadı kollarını bedeni «Ah sahiden kalmadı mı? Rachel bunu aklından çıkarma!»

Rachel başını kaldırdı, onu baktı sesi «İstersen görmezden gelebilirim. Ama bunu yaptığımda sana güvenemem. Beni» Andre başını yana çevirdi «Oh gidebilirsin ne olursun lütfen gid. Bu durama daha fazla dayanamayacağım!»

Andre kapıyı açtığında kadın onun vücudunun erkeğin arasında hemen yakınında hissetti. Erkeğin el, çıplak omuzundan enseye kadar doğru çıktı onu adeta istemeye zorlayan şeyi işkence çektiğini belli olan bir sesle «Bana bu derece duygusuz mu sanıyorsun? Bana sen başbaşa olmanın ne kadar güç bir şey olduğu hakkında bilgi misin?» Ürperdi, el kalçasına kaydı Rachel sokak almakta güçlük çekmişti

şimdi.

Kuruyan dudaklarını diliyle ıslatırken kekeledi. «Ne, ne gibi şeyler?»

Andre onun kulak memesini dişlerinin arasına aldı hafifçe ısırdı, kısık bir sesle mırıldandı «Seninle sevişmek gibi şeyler.» Sonra hızlı düzensiz solukla ilerledi «Zaten işin kötüsü de bu ya Seni istiyorum Rachel çok istiyorum! Sensiz yapamıyorum!»

Rachel gözlerini açıp erkeğin kolları arasında kıvrılarak döndü sorar gibi fısıldadı. «Andre...»

Şimdi Andre vücudunu iyice onun vücuduna yapıştırmıştı, sert bir sesle «Evet,» dedi «Evet, Rachel» Ağzı boynunu okşadı dudaklarını arayarak mırıldandı «Oh Tanrım bırak seveyim seni.» Sonra onu olanca ihtirasıyla öptü

Rachel bu karşı konulmaz kaçınılmaz şeye direnecek durumda değildi Onun dokunmasıyla kıvrılarak uğultu damarı başlamıştı zaten kollarını kocasının boynuna doladı, onun elleri vücudunda gezinirken zevkle titredi Şimdi, Andre karısını kucağına alıp yatağına götürüyordu

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Rachel birinin yatağının ayakucunda acı bir sesle zıplamasıyla uyandı bir an onun kim olduğunu kim olabileceğini çıkartamadı Gözlerini ovmak istemiyordu gözlerini zorla açtı Ama

Marta'nın küçük bir hayal kırıklığının yaşandığı bir gece önce kendisinin gözlediği gibi, sıcak bir gece önce yatağına girdiğinde hemen dondu kaldı. Yastıklarla, bir başına kalınca Andre'nin ona göstermeyince kendini rahatsız hissetmeyen bir umutsuzluğa kapıldı.

Marta yatağından kalktı sabahın ilk ışıklarının pencereden içeri süzülmesini bekledi. Sonra kendi kendine söyledi. Çok geç olmuş dahi dedi.

Rachel'in, yatağının başında bağdaş kurup oturduğu sırada, ortalık yavaş yavaş aydınlanıyordu. Gözlerini kırpıştırarak büyücadaki [illegible] güneşin ışıklarının [illegible] görüyordu. Sonra bir gözünü yastığın üzerinde diğer gözünü yastığın üzerinde çoktan bu kadar uyumuş muydu?

Kuşkuyla gözleriyle Marta'ya bakarken [illegible] duyduğu bir sesle sordu: «Sen Andre ile mi gittin mi?»

Marta'nın kızarıp çatladı. «Ona saçmalama! Nedir sanıyorsun? Ona gitmek [illegible] güçlükle yutkundu, dudaklarını ısırdı, sonra sapsarı kesildi. «Yok, yok canım, Andre'ye [illegible] Uyuyakalmışım! Hadi, hadi kalk, çabuk ol. [illegible] Marta. Ben aşağıya inip Annie'ye geç kaldığım için özür dileyeceğim. Sakın yüzünü yıkamayı da unutma, emi?»

Marta odadan çıktı, kapıyı arkasından kapadı. Rachel çoraplarının ayak seslerinin koridorda [illegible] Andre'nin yastığına gömdü ...

Ama kalkıp giyinmesi gerekiyordu. Bin bir güçlükle yatağından kalktı. Korsajındaki bacaklarındaki yorgunluğa uyuşukluğu. Andre ile seviştiğinin o acı tatlı anılarını, unutması imkânsızdı. En azından ona bir kadın olarak nasıl davranacağını kestirebildiğini kanıtlamıştı, hepsi bu kadar. Üstelik Andre hiçbir zaman Rachel'e başka bir yönden ihtiyaç duyduğunu belli etmemiş, onu sanki mahkûm ediyormuş gibi [illegible] yaşamının ortasına çekmiş gibiydi. Sanki hiçbir şey olmamışçasına [illegible]

Dudağına ruj sürerken ellerinin titrediğini fark etti. Her zamanki gibi aptal yerine konmuştu. Andre'nin kendisiyle yatmasına izin vermişti. Hem de onun gözünde gelgeç bir zevkten sıradan bir cinsel deneyimden öte bir anlam taşımadığını biliyordu.

Peki neden izin vermişti sanki? Andre nasıl başarmıştı bunu? Onun zayıflığından mı yararlanmıştı? Hayır! Kendisi onun çekiciliğine ve gücünün büyüleyiciliğine kapılmıştı. Evet, o gece gerçekten de büyüleyiciydi.

Aşağıda Olivia sabahın otantik sabah kahvesini içiyordu. Rachel'i görünce gülerek karşıladı.

«Nihayet geldin!» diye bağırdı. «Marta'yı yollamak zorunda kaldım seni uyandırsın diye. Saat sekizi çeyrek geçeden beri sen bir an önce görmek için sabırsızlanıyor, yerinde duramıyordu. Herhalde çok yorulduğun dün?»

Rachel hafifçe kızardı. Doğa görünmeye çalışarak «Evet, herhalde. Bu sabah sen nasılsın bakalım? Marcus bana dün akşam kendini pek iyi hissetmediğini söylemişti de.»

Olivia omuz silkti. «Canım olağan şeyler. Ha

mutluluğun getirdiğim de bu kadar. Gerçekten, can sıkıcı.»

Rachel fincanına kahve koydu, bir de sigara yaktı. Olivia'nın kahvaltı getirme önerisini geri çevirdi. Gülümseyerek: «Aç değilim zaten, neyse ki» dedi. «Ama yemek zamanı geliyor,» dedi.

Olivia ateşçağındaki dikişe baktı. Mavi ve beyaz elbise bitmek üzereydi. Dikişe de pek düzgündü. Aniden sordu: «Andre'ye vedalaştın mı?»

Rachel sigarasından bir nefes çekti. Bu soruyu bekliyordu. «Evet gibi bir şey. Yani dünden vedalaşmıştık da.»

«Yani anlıyorum. Bu gece can, bir şey için mi gelmiş gibi geldi yani de bana. Sonra da öyle gelmedi mi?» İç geçirdi. «Bu sabah nerdeyse tek sözcükten gitti kahvaltı da istemedi. Yoksa kavga falan mı ettiniz?» Sonra dudağını ısırdı. «Ah, bağışla, özgürüm. Martin'in tam da yapmadığı şeyi yapıyorum işte, burnumu sokmaya kalkışıyorum.»

Rachel başını salladı. «Hayır canım, böyle düşünme. Olivia, biz kavga falan da etmedik sayılmaz ama onla öyle açık açık sözler söyledim ki gönlü de.»

Olivia bir an düşündükten sonra: «Acaba ne diye bu kadar uzun süre kaldı, anlayamadım. Yani, seni gezdirmek zorunda değil ya değil mi? Bana sorarsan o kendini hâlâ senden sorumlu sayıyor.»

Rachel isteksizce gülümsedi. «Evet öyle olmalı. Kendini benden sorumlu sayıyor diyebilirsin sanırım. Bu da Sanchez'lerin aile geleneğinin bir gereğidir, bilmez misin?» Kucağındaki yumruklarını sıktı. «Andre Leon'a evlenmeye karar

vermiş ama gene de benim gerçek özgürlüğe kavuşmamı kabul edemiyor işte. Kendini şeytan gibi görüyor: anlaşmanın birden fazla kanı alacak, herkesin de yazgılarına hükmedecek.» Sesi oldukça hırçınlaşmıştı. Olivia şaşırdı.

«Ama Rachel,» diye bağırdı, «sen de biraz sorumsuzca davrandığının farkında değil misin? Yani demek istiyorum ki, Bel babanın ölümü üzerine Andre'nin vardırma öğütlerine uyacağın oldu. Başka hiç kimsen yok, akrabum filan. Andre neden sana yardım etmesin?»

Rachel sabırsızlanmıştı. «Herkes beni kendi başımın çaresine bakamayacak bir sanıyor galiba. Sen belki de doğduğundan beri el bebek gül bebek bir hayat sürmüştündür Olivia ama ben, Andre ile evlenmeden babamla da bakıma varabilmiştim zaten. Şu son beş yıl boyunca evlenmeyi düşünmüyorum ki yaşamı ya da alışmıştım.»

Olivia onaylar gibi sıktı. «Peki ama Rachel, peki ama bana kızma ama sakın! Benim aklımdan başka bir şey geçmiyordu. Hatta yeniden İngiltere'ye gitmeyi düşünüyorum. Hatta gittiğinden beri sen de çok özlüyorum sanırım. Çok hoşlandım İngiltere'yi ama Fransa'yı aklından tamamen çıkarmayan bizlerle kalmanı çok isterim.»

Rachel bir şey demek istedi. «Bağışla beni Olivia çok özgürüm ama şöyle sanıyorum ki... Çok geriledi. Birkaç güne kadar toparlanırım. İşim yok kalmaz merak etme.»

Olivia eğildi, onu anlıdığını belirtercesine kucaklamak istedi. «Martin Tokeley'e kıskandırıcı gibi. Bak, sen de mavi gözlü sarışın bir arkadaş edinecek bugün?»

Rachel de gülerek ayağa kalktı. «Evet bana

de haklısın. Çok fazla soru sormadığın için de sana teşekkür ederim Olivia. Bir gün sana bütün olup biteni anlatmaya açık olmaya çalışırım ama şimdilik buna gücüm yok.»

Daha sonra, Marianın yanında kumsalda yatarken Rachel, Andrenin zihnini ezici etkisinden kurtulmasının ne kadar zaman alacağını düşünüyordu. Beş yıl, neredeyse tırnak gibi dişlikleri arasında hiçbir zaman bu kadar şiddetli bir unutsuzluğa kapılmamıştı. Andreye karşı duygularının da kendisiyle birlikte olgunlaştığını anlıyordu. Şimdi hiçbir şeyi inkâr etmek gibi bir tavır takınmak çok daha zordu.

Ancak Rachel, her kez acı anıların ve unutsuzluğa sığınmaktan başka bir şey yapmazken sonunun yavaş yavaş kendini bu yıkıcı eğilimi bırakıp gittiğini hissetmeye başlamıştı. Marianın da uzun bir süre için Avrupaya gitmesi, onu sadece kendi sorunlarıyla başbaşa bırakmıştı. Rachel, şimdi Olivia'ya yardım etmeye başlamıştı.

Haftalar hızla [illegible] burada kendine [illegible] gini düşünebiliyordu. [illegible] dığını biliyor ama gene de kendini buna zorlu hissediyordu.

Andreyle görüşmesinden bir ay kadar sonra bir gün Rachel, Olivia ve Maria, [illegible] daki bir köye akşam yemeğine gitmişti. Bu gezişleri de değildi. Ama bu gün nedense Rachel pek keyifli görünüyordu. Biraz rahatsız gibiydi. Kendisini yıllardan bu kadar uzaklaşmasaydık diye düşünüyordu. Buna karşılık Maria'nın da Olivia'nın

da neşeleri yerindeydi. Marcus birkaç güne kadar dönecekti, yalnız bunu konuşuyorlardı anlaşılan kız.

Rachel biraz salatadan başka bir şey yiyemedi, midesi almadı. O gün öğleyin yediği bir şeyin dokunmuş olabileceğini düşünüyordu.

Karanlıkta eve dönerlerken farlar daracık kıvrıla kıvrıla inen dağ yolunu aydınlatıyordu. Rachel bir an direksiyonu Oliviaya bırakmayı düşündüyse de sonra vazgeçti. Eğlencenin keyfini kaçırmak onu rahatsız etmek istemedi. Ama Juanastra'ya yaklaştıklarında Rachel, arabayı durdurmak zorunda kaldı, telaşla kapıyı açıp indi, yolun kıyısındaki çalılıklara koştu, şiddetle kusarak kustuktan sonra bir ağaca yaslanıp dinlendi. Beş dönüyor, midesi bulanıyordu.

Olivia koşup yanına geldi, kaygılı görünüyordu, kaşları çatılmıştı. «Rachel? Ne oluyor? Ne oldu? Ne yin var?» diye sordu.

Rachel güçlükle gülümsemeye çalıştı. «Önemli değil, Olivia. Canımı sıktığım için üzgünüm. Yediğim bir şey dokunmuş olacak. Birdenbire mutfağı midem bulandı, hepsi bu.»

Olivia ayşenda'nın solgun yüzüne dikkatle baktıktan sonra başını salladı. «Hadi arabaya gel. Nerdeyse ove vardık. Buradan sonra ben kullanırım.»

Olivia direksiyona geçti, neyse Rachel'ın rengi biraz düzelir gibi olmuştu. Olivia şaka etti. «Hangimizin hamile olduğunu bilmeyen biri senin bebek beklediğini sanırdı, Rachel.»

Birlikte Olivia arabayı kullanıyor, Maria'nın [illegible] arkası gelmeyen sorularına cevap yetiştir

me,e uğraşıyordu da, Rachel'ın yüzündeki gergin ifadenin farkına varmadı. Rachel bir an gözlerini kapadı, titreyen elleriyle saçlarını arkadan geriye itti. Muhtemelen bir azap içinde "Aman Tanrım, nasıl oldu da aklıma gelmedi?" diye geçirdi içinden.

Ama Rachel orada otururken o korkunç düşünceye dalıp gitmişken içgüdüsü ona, bu şakanın pek de hafife alınamayacağını hatırlatıp duruyordu. Kendini acınası durumuna öylesine kaptırmıştı ki, vücudunun normal olması gereken işleyişini düşünememişti bile. Şimdi kafasına dank ediyordu. Bu durumundan günlerce önce kuşkulanması gerekirdi.

Sırtından buz gibi bir ter boşandı, başı döndü, kulakları uğuldadı. Panige kapıldı. Ne korkunç bir duruma düşmüştü böyle? Şimdi ne yapacaktı?

Araba villanın bahçe kapısından girdi, verandanın basamakları önünde durdu.

Olivia onu arabadan indirirken "Hadi, Rachel, sen git bir duş al. Herhalde sonunda sıcak başına vurdu. Olur böyle şeyler" dedi.

Rachel başını öğüdü konuşacak, hattâ doğrü dürüst düşünecek hâlde değildi. Ama Olivia'nın öğüdünü tutup bir duş aldı, alev alev yanan tenine ılık su gerçekten de iyi gelmişti. Sonra, banyodaki boy aynasında çıplak vücudunu iyi iyiye inceledi. Ama bütün korkularına karşın henüz herhangi bir belirti yoktu. Belki de aldanmıştı. Belki de Olivia'nın şakasını ciddiye almıştı? Neden olmasın?

Şaşkın, başını salladı, giyindi. Beklemeli, görmeliydi. Sorunlarını Sanchez ailesinin doktoruna açacak olursa büyük bir merak yaratırdı. Ama gerçekten gebeyse, ne yapacağını düşünmesi bir karar vermesi gerekmiyor muydu? Sözgelimi bunu Andre'ye söyleyecek miydi?

Bu sorunun tek ve kesin bir cevabı olabilirdi. Hayır. Onu güç bir duruma sokmak ile sorumluluğu var diye kendisiyle yeniden birleşmeye zorlamak için yeterince dürüst değildi. O halde geriye iki yol kalıyordu. Ya İngiltere'ye dönüşünde çocuğu düşürmenin çaresini arayacak ya da çocuğu doğurup kendi başına büyütecekti.

Bu iki seçenek aklından geçerken, aslında hangisini seçeceğini peki'a biliyordu. Aşkının meyvesini bile bile yok edemez. Böyle bir şeyi asla düşünemezdi. Andre'nin katkısının ruhsal olmayıp sadece bedensel olduğunu fırsat düşünüp teselli aramanın hiç yararı yoktu. Belki de karnında şekillenmekte olan bu çocuk, birleşmelerinin kanlı canlı sonucuydu. Onu istiyordu ve şimdi de ilerideki yıllarda yüklenecegi sorumlu-

luğu ne kadar güç getirse getirsin bundan hiç kuşkusu yoktu.

Bu kararı verdikten sonra yapılacak iş burada geçireceği bir iki hafta süresince Olivia'nın herhangi bir şeyden kuşkulanmasını önlemek olmalıydı.

Bunu izleyen on gün içinde Rachel gerçekten gebe olduğunu anladı. Hiç kuşkusu kalmamıştı. Aşağılayıcı belirtilerin hepsi vardı. Sabah bulantıları şiddetli yorgunluk ve her türlü uyuşturucuya karşı tiksinti. Sigarayı çok azalttı; zorunlu kalınca yalnız kahve içmeye başladı. Marcus Avrupa gezisinden bu kez yalnız döndü ve Maria Rachel'i terk ederek zamanını sevgili ba-

basıya geçirmeye başladı. [illegible] durmadan Rachel'in Brezilya'da temel, kalmas, konusu na açıyordu ama ayrılmaya karar vermiş gibiydi. Irena bir kez onun yanında hazır olarına yardım etmeye koyuldu. Marcus da kalmaya bir kez israr etmişti. Ama aslında Rachel'in de daha çok bir daveti olduğu çıkıştan kalmasını yanlız bırakmaktan çok mutlu gibiydi. Bu yüzden ikisi, hareket saatine değin Marcus'un apartmanında, Olivia ve Irena ise haftasonu için Brezilya'ya gidecekti. Rachel, bu şaşırtmadı. Nitekim [illegible] beyaz saç hevesi [illegible] bir doğal [illegible] çıkarıp henüz kurtulmamış yosunlu [illegible] da değildi.

Marcus [illegible] konuşmaya [illegible] da ara [illegible] Rachel [illegible] gözyaşlarını [illegible] konuşmaya [illegible] bir [illegible] gün bir ses. "Onun yokluğunu [illegible] bir şey olmaz, tasalanma," dedi.

Marcus [illegible] ama [illegible] yemek [illegible] konuşmaya [illegible] Ah neyi yersin ki [illegible] demeye [illegible] "Bak [illegible] la çıkacak. Artık içim rahat," dedi.

Olivia [illegible] değişiklik [illegible] yüzünü [illegible] demekle yetindi.

Marcus [illegible] Irena [illegible] kendisini [illegible] dan [illegible] diğer [illegible] bir [illegible] lar [illegible] dı [illegible] yatağına [illegible]

tı. "Belki daha sonra sen de gidip bir süre Veros'ta kalabursin, Olivia."

Olivia dudaklarını yaladı. "Peki Marcus, sen merak etme. Irena'nın gelişine pek sevinmeyişinin nedeni, sadece Rachel'e çok alışmış olman, onun da Marina'ya çok iyi davranması o kadar. Irena çocuklara karşı biraz haşindir de," dedi.

Marcus bir şey demeden odadan çıktı. Olivia çaresiz boynu eğikliğe gitti. Gözlerini sıkıca açıp çekti. "Aman Tanrım, bana de[illegible] canını sıkıcı [illegible] Açık söyleyeyim Rachel, belki beni [illegible] yacaksın ama Irena'ya pek iyi geçinemiyorsun."

Rachel, Irena'yı iyi tanırdı. Bir şey sevmemek kavgaya kapılmak istemezdi. Sadece gülerek konuyu değiştirmekle yetindi.

[illegible] gün akşama doğru Irena gitti. Rachel, [illegible] odadan ayrılacağı için sevinçliydi. Nitekim [illegible] ona öyle bir sözlüyordu ki sanki [illegible] derdinin ne olduğunu biliyordu.

Neyse ki Marcus oradaydı da havayı yumuşatıyordu. Irena ise her an Olivia'ya yardıma koşuyor, her fırsatta Rachel'in varlığının hiç önemsiz bir şeymiş gibi davranıyor, onu hiçbir şekilde rahatsız etmeyen gereksiz bir kişi durumuna düşürmek için elinden geleni yapıyordu.

Rachel'in ayrılacağı günün bir gece önce Olivia küçük bir yemek verdi. Bu yemek çok keyifli geçti. Rachel, kendisini evinde böyle [illegible] iyi ağırladıkları için Olivia ve Marcus'a minnet duyuyordu.

Olivia yemek biter bitmez odasına çekildi. [illegible] kendisini pek iyi hissetmiyordu. Rachel de

onun hesabına kaygılanma hakkı. İngiltere'ye döner dönmez ona sıkı sıkı yapışmaya kararlıydı. Belki bir gün bir çaresini bulur, gönlünü çelip onları görebilirdi.

Konuklar gittikten sonra Rachel sofrayı toplamakta, ortalığa çeki düzen vermekte Irena'ya yardım etmeye koyuldu. Marcus da ayağa kalkıp dışarı çıkıp odasına çekildi. Rachel kız, bir şeyler kaçırmış mı diye bakmak için salona döndüğünde Irena kendini bir rahatlık içinde bulmuştu. Başından beri bir rastlantı olduğuna inanmıştı ama İrena hemen gidip kapıyı kapadığında garip bir tavırla "benimle konuşmak istiyorsun sanırım" dedi.

Rachel düşünmeksizin "Hayır, konuşmayı, canımı hiç istemiyorum" diye bir karşılıktan kaçınabilmeyi arzulamıştı ama başaramadı. İrena'nın ona söyleyecek bir şeyi vardı ve Rachel bunu duymak istese de, istemese de söyleyecekti.

İrena sözü başlatmadan önce bir süre bekledi. Rachel bir an sandalyeden çıkıp gitmeyi düşündüyse de, korkak olduğu için İrena'yı bu şekilde bir kez daha kaçıp gitmeyi kendisine yedirmedi.

"Galiba İrena ne söyleyeceğini biliyorsun. Gidip yatmadan çok yorgunum. Yarın sabah da erken kalkmak zorundayım."

İrena dudaklarını sıkıp bir süre sustuktan sonra "Merak etme Rachel söyleyeceklerim uzun sürmez" dedi. Ardına kadar açık duran cam kapılara doğru yürüdü. "Andrew'un boşanmak için mahkemeye başvurduğunu biliyor muydun? Her şey yolunda giderse Lee ile yılsonunda evlenecekler."

Rachel'ın yüreğine sanki bir bıçak saplanmıştı. Titrek sesle "Bana söyleyeceğin bu muydu?"

İrena başını salladı. "Alaylı alaylı gülecek. Hayır, yalnız bir bohçamuydu. Geriye kalanı da bu işte." Ceket cebini açıp içinden bir kâğıt çıkardı. "Andrew bunu sana vermemi istedi. Neyin olduğunu sen bilmişsin" diye söyledi.

Rachel kaşlarını çatıp uzanıp kâğıdı aldı. Titreyen parmaklarla açıp baktı. Beş bin sterlinlik bir çek. Bu kadar yalnız gün için bir süre bakakaldı.

Evet Andrew'un el yazısıydı ve üzerinde onun banka hesabı bilgileri vardı. İrena'ya Brezilya'ya hareket edeceği gün tarihini Melissa'ya verir gibi oldu, mırıldandı. "Bunu bana sana o mu verdi?"

İrena daracık omuzlarını silkti. "Evet. Açık söyleyeyim Rachel bu defa sarılmamın güç gerek yoktu. Alt yanı, sadece para bu!"

Rachel bayılacak gibi olmuştu. Bir an odadaki dünyayı terk etmesi gerekiyordu yoksa görmesinin önünde perde inecekti. Ama odadan çıkmadan önce çek yırtılıp parçalarını çocuğa bir edayla İrena'nın suratına fırlattı.

Kapıya doğru adeta koşar adımlarla yürürken "Ağabeyime söyle onun pis parasını istemiyorum. Hiçbir zaman da istemedim!" Sonra kapıyı açtı kendini dışarı serin havaya attı.

Bir an durdu, baş dönmesinin hafiflemesini bekledi. Sonra sarsak adımlarla odasına çıktı. Andrew'un bu kadar acımasız, bu kadar duygusuz olduğuna asla inanmazdı. Aklının ucundan bile geçmezdi. Ya da ona İrena'nın önünde boy kadar düşmeye kalkışacağını. Kendisine yöneltilen konuşmada neler anlatılmıştı ki İrena para göndermesinin nedenini konu

sunda kendinden bu kadar emin konuşabiliyor du? Onun çocuğunu karnında taşırken, kendisine bunu nasıl yapabilmişti? Korkunç bir şeydi bu akıl almaz bir şey. Bebeğin varlığından haberi olmış olmamış ne önemi vardı ki?

DOKUZUNCU BÖLÜM

Rachel'in Londra'ya yeniden alışması birkaç hafta sürdü. Yapacak öyle çok iş düzenlenecek öyle çok şey vardı ki. Hepsinden çok da Lukas'ın mezarını ziyarete gittiğinde Andrew'un davranışını hatırlamış kendi kendine suçlamış, yaptığı anlatılmaz bir şey olmuştu.

Yeniden dükkânın üzerindeki dairede yaşamaya başlamak ona çok garip geliyordu. Annesi yaşarken yabancılaşmıştı. Büyük dükkânın sahibi Bayan Verity'den başka kimseyi tanımıyordu. Andrew'le evlendiğinden beri pek dost edinememişti. Gerçi onu görmeye gelenler vardı ama içten dostları değil eski dostlarıydı. Onlarla içten dükkân kimseyle yakın ilişkiye girmeye ve paylaşmaya

Dükkânı kiraya verecek adamlar ise tanımak istiyordu. Neyse ki Bayan Verity'nin kızı Anna ona yardımcı oldu. İkisi birlikte her şeyin yerini değiştirdiler, ortalığı bir güzel süpürdüler, duvarların badanasını yenilediler. Eski dükkân hale yola girer gibi oldu. Annanın erkek arkadaşı John Adamson da onlara yardıma gel-

mış ağır eşyayı o kaldırıp taşımış, Rachel bu yüzden çocuğa minnet duymuştu. Bu temizlik haftaları süresince Annayı da Johnu da oldukça yakından tanımak fırsatını bulmuştu. Onlar da geçmişin içine kapandığı kabuğu biraz olsun kırmayı başarmışlardı.

Dükkânın temizlenmesi bitince Rachel avukata gitti. İngiltere'den dönerdönmez de gitmiş dükkânı satmanın doğru olup olmayacağını sormuştu. Bay Cropper gençken sevilirdi. Bu kez Rachel'e merakla bakıp sordu.

«Satmak mı istiyorsunuz?»

Rachel durakladı. «Bilmiyorum. Ne değerinden satsam ne dersiniz diye öğrenmek istemiştim.»

Bay Cropper muzipçe sırıttı. «Bu size bağlı bir şey, ne yapmak istediğinize bağlı. Öyle değil mi, Rachel? Yani, bana bakılırsa Bahama Adalarında temelli kalacağınızdan şüphelenmiştim ama şimdi döndüğünüze göre artık hep burada mı yaşayacaksınız?»

Rachel duraksadı. «Evet artık hep burada yaşayacağım.»

Bay Cropper kaşlarını çattı. «Peki, o halde bir bakın derim. Annanın dükkânı satarsanız ne kadar daha yersiniz yerine oturamazsınız? Başka bir geliriniz var mı?»

Dükkânı satmak niyetinde değildi. «Hayır, herhalde oturacak bir yer bulurum. Daha sonra bir iş de bulabilirim. Kütüphanecilik eğitimi, gerçi diplomam yok.»

Bay Cropper bir şey söylemeden önce «Ama Rachel dükkânı satarsanız yüzünü kırmaktan çok korkarım karşılayamayacağınız kadar yüksek bir

duğunu göreceksiniz.» İç geçirdi. «Hadi bakalım, açıkça söyleyeyim bana, size rahat bir geçim sağlayabilecek bir işten neden vazgeçmek istiyorsunuz. Bacanız her şeye boş vermişti. Sizse dükkânı yeniden çalışır hale getirebilirsiniz.»

Rachel başını önüne eğdi, ağır ağır konuştu. «Korkarım dükkânın yükünü kaldıramayacağım.»

Bay Cropper inanamıyormuş gibi bağırdı. «Ne demekmiş o? Sizin yaşınızda bir genç kadının için çocuk oyuncağı gibi bir şey o dükkânı işletmek.»

Rachel dosdoğru avukatın gözlerinin içine baktı. «Beni gebeyim, Bay Cropper.» dedi.

Harold Cropper şaşkınlıktan donakalmıştı. Odunken soluk benzi kızarır gibi oldu, pek utandı. «Şey anlıyorum, evet anlıyorum sizi. Özgünüm, bağışlayın, bilemezdim.»

«Nereden bilecekseniz ki? Ama madem şimdi öğrendiniz, bana ne tavsiye edersiniz, bilmek istiyorum.»

Avukat tam mendiliyle alnını silerken sordu. «Söyler misiniz, nitekim kocanız, hâlâ kocanız değil mi, daha boşanmadınız?» Ve genç kadının başıyla evet demesi üzerine sözünü sürdürdü. «Onun haberi var mı yani, eski adamdan?»

Rachel güçlükle sakin görünmeye çalıştı. «Başkası yok, Bay Cropper...» dedi.

«Yani...»

«Evet, çocuk kocamdandır.»

«O halde Tanrı aşkına, ne diye sizi buraya tek başınıza geri gönderdi? Ne diye eski bir dükkânı diriltmeye çalışmanıza izin verdi?»

«Bilmiyor ki.»

«Bilmiyor mu?»

«Hayır. Ve ona söylemeye de hiç niyetim yok. Bu yüzden şimdi biz kocamı bir yana bırakalım da konumuza dönelim.»

Bay Cropper güçlükle yutkundu. «Durun bir dakika bakalım. Karşımda böyle bir hikâyeyle çıkıp sonra da bundan güzel bir karar beklemiyorsunuz. Durun bir, bana söylediklerinizi bir tartmam için bir yıl zaman bulmaya çalışayım. Niçin çocuğunuz olduğunu kocanıza söylemediniz, anlayamıyorum!»

Rachel sakin sakin karşılık verdi. «Kocam bu konuşmaya [illegible] başlamayı bekliyor.»

Bay Cropper başını sallayıp [illegible] dedi. «Nasıl... diye sözü bırakıp sustu. «Nasıl yaşıyorsunuz? Özür dilerim ama bu sizin dostlarınız ve çevrenizde [illegible] kocanızın yaşamakta olan bayanlar [illegible] çıkar [illegible] kocanız bir kuş [illegible] Ne [illegible] da çocuk oyuncağı mı?»

Rachel acı acı gülümsedi. «Aldırmayın bu çocuk [illegible] hakkı yok. Beni boş bir sır [illegible] bir çek [illegible] nasıl olsa.»

Bay Cropper bozuldu. Ne diyeceğini bilemiyordu. «Boş bir sırların mı dediniz? Çek yani, nasılmış?»

«Hayır. Yırttım attım.»

Bay Cropper daha fazla şaşırmazdı artık. Bu tartışmayı sürdürmeyi, neler olduğunu öğrenmeyi çok istediği halde tam bir tereddüt içine düşmüştü. Başka bir yorumda bulunmaktan ka

çındı. Sadece dedi ki

«Öyle sanıyorum ki Rachel size bu konuyu emine boyuna düşünmem gerektiğini söylemiştim Bana biraz zaman verin bazen değil bugün Size bir yanıtım bulmaya çalışıyorum olur mu?»

Rachel başını salladı «Olur - Sonra aklına birdenbire bir şey gelmiş gibi kuşkuyla sordu «Sakın sizin söylediklerimi kocama anlatmayacak olur mu?»

Bay Cropper gerçekten gebe «Bunu aramızda tutalım Borsalar mı bir oraya buraya taşıma men sırdır, aramızda kalır»

Rachel eve döndüğünden az sonra yemek Anna Verity'nin kaçırdığını öğrenmişti Yüzünü ekşitmişti Sırasıyla kızacaklar tatlı bir kızdı Anna

Rachel yatağa yatıyor gözleri dolgun çekik sorduk Rachel hasta mısın?»

Rachel gülümsedi «Hayır hasta değilim Sadece bir şey söylemek istiyorum Anna Ama bir şey değil de onu bana dökülmüş çay sizin yüzünüzden bu hale te»

Anna kaşlarını çatarak kapıyı kapadı yatağın kenarına oturdu Sonra o'unun elini tutarak Rachel'e sordu. «Bunu anlamıyorum, neden sin?»

Rachel gene gülümsedi «Hayır Anna inanmaz Bazen bir sevinç, anlamsız» Sonra çekti «Nasılsa er geç öğreneceksin şimdiden söyleyeyim en iyisi, çocuğum olacak da.» »

Annanın gözleri fanatik ışıltısı

Demek gebesin?» diye bağırdı «Aman Tanrım, hiç bilmiyordum Onca işin arasından nasıl kaçırabildin?»

Çaydanlık kaynamaya başlamıştı Anna hemen mutfağa koştu Az sonra çay tepsisini Rachel'ın yanındaki masaya bırakıyordu

Rachel Anna'ya karşısına yer gösterdi «Sen de al bir fincan Herhalde bebek ayıplıyor sundur Meraklı görünüyorsun bebek» dedi.

Anna kaşlarını «O nasıl söz Rachel' bağırdı Ayıplanacak ne var ki? Sen evli değil misin?»

Rachel içini çekti «Evet evliyim, ama kocam gebe olduğumu bilmiyor»

Anna kızardı «Ya, anlıyorum Demek, ondan değil?»

«Hayır ondan Ah Anna bilemezsin bilmiyorum Andre yani kocam beni sevmiyor Benden boşanmak istiyor»

Anna çok kızmıştı «Demek seni böyle bir durumda nasıl yüzüstü bırakır»

Rachel gülümsemek zorunda kaldı «Öyle değil de sanıyorum Andre durumu bilmedi Bana da, bebeğe de sevinecek başka bir kadın, bu kadınlıktan vazgeçerek Ama bunu zorla istemiyorum anlıyor musun? Beni gerçekten sevseydi o zaman başkaydı O zaman böyle söylerdim Ama sevmiyor işte Öyle ağır geliyor ki beni sevmediğinden kuşkum kalmadı»

Bay Cropper sonunda Rachel için en iyisinin dükkânı satmak olduğuna karar verdi Bir emlakçı tarafından değer biçilen dükkân satışa çıkarıldı. Rachel bu işin bir an önce bitmesini di

lyordu. Bebek değmadan her şeyi hazırlamalıydı.

Dükkânı görmeye birçok müşteri geldi, ama hepsi de dükkânı bir kez dolandıktan sonra yüzük satın almak istiyorlarmış gibi yapıp, dükkândan hiçbir şey almadan gidiyordu. Sadece birkaç kişi gerçekten bir şeyler satın aldı. Bu müşterilerden biri de Rachel'ın yakın arkadaşı Lydia'ydı. Lydia, Rachel'ın hamileliğinin son haftalarında ona sık sık eşlik etmişti. Bu yüzden bebek eşyalarının çoğunu o da biliyordu. Rachel, Lydia'nın yardımıyla bebek için gerekli olan bütün alışverişi yaptıktan sonra, Lydia'yı kapıya kadar uğurlamıştı. Lydia'nın bebeğinin doğumuna daha vardı. Ama Rachel, Lydia'dan ayrılmak çok zor gelecekti.

Bir akşam, tam arkadaşı çıkmıştı ki, dükkânın kapısına vurmak üzere olduğunu gördü. Şaşkınlıkla bakakaldı. Dokuz yıl olmuştu. Ona bir daha asla gelmeyeceğini düşündüğü bir yüzü görmek hem heyecan verici hem de korkutucuydu. Rachel, kapıyı açmak için kendini zorladı. Sonra hızla dükkânın arka tarafına koştu. Kapıyı açtığında, karşısında Andre'yi bulacağını biliyordu. Sonra ortalıkta olmadığını görünce, rahatlamış gibi yapıp yolundan döndü.

Kapıda yine tıklama sesi duyunca, bu sefer daha sert ve kısa bir tıklama sesiydi, Rachel dükkânın kapısını çekip gitmiş olmayı diledi. Ama bu sefer kapıyı açmaya karar verdi. Kapıyı açtığında, karşısında Andre'yi bulacağını biliyordu. Sonra ortalıkta olmadığını görünce, rahatlamış gibi yapıp yolundan döndü.

başka biri kapıya kim bilir değil mi? Yoksa kendisi mi aşağıya inip baksaydı?

Kararını verdi, oturma odasının kapısını açıp dükkânın, az önceki sakinliğine kavuşmasını bekledi. Kapının açılış sesini duyduğunda, Rachel dudaklarını ısırdı. Kapıyı açıp açmamakta kararsız kalmıştı. Ama sonunda kapıyı açmaya karar vermişti. Kapıyı açtığında, karşısında Andre'yi bulacağını biliyordu. Sonra ortalıkta olmadığını görünce, rahatlamış gibi yapıp yolundan döndü.

Rachel dudaklarını ısırdı. Kapıyı açıp açmamakta kararsız kalmıştı. Ama sonunda kapıyı açmaya karar vermişti. Kapıyı açtığında, karşısında Andre'yi bulacağını biliyordu. Sonra ortalıkta olmadığını görünce, rahatlamış gibi yapıp yolundan döndü.

Rachel dudaklarını ısırdı. Kapıyı açıp açmamakta kararsız kalmıştı. Ama sonunda kapıyı açmaya karar vermişti. Kapıyı açtığında, karşısında Andre'yi bulacağını biliyordu. Sonra ortalıkta olmadığını görünce, rahatlamış gibi yapıp yolundan döndü.

Rachel dudaklarını ısırdı. Kapıyı açıp açmamakta kararsız kalmıştı. Ama sonunda kapıyı açmaya karar vermişti. Kapıyı açtığında, karşısında Andre'yi bulacağını biliyordu. Sonra ortalıkta olmadığını görünce, rahatlamış gibi yapıp yolundan döndü.

Rachel dudaklarını ısırdı. Kapıyı açıp açmamakta kararsız kalmıştı. Ama sonunda kapıyı açmaya karar vermişti. Kapıyı açtığında, karşısında Andre'yi bulacağını biliyordu. Sonra ortalıkta olmadığını görünce, rahatlamış gibi yapıp yolundan döndü.

Rachel dudaklarını ısırdı. Kapıyı açıp açmamakta kararsız kalmıştı. Ama sonunda kapıyı açmaya karar vermişti. Kapıyı açtığında, karşısında Andre'yi bulacağını biliyordu. Sonra ortalıkta olmadığını görünce, rahatlamış gibi yapıp yolundan döndü.

Rachel dudaklarını ısırdı. Kapıyı açıp açmamakta kararsız kalmıştı. Ama sonunda kapıyı açmaya karar vermişti. Kapıyı açtığında, karşısında Andre'yi bulacağını biliyordu. Sonra ortalıkta olmadığını görünce, rahatlamış gibi yapıp yolundan döndü.

dınlattığı oturma odasında döndü kocasının karşısına dikildi. Merdivenden çıkarken içinden kendisini hazırlamış ne olursa olsun karşı koymaya karar vermişti. Ama gerçekte ne kadar güçlü olacağını bu kararında durup duramayacağını bilmiyordu. Onun değil kendisinin Andre'nin gemisiydi? Londra'da bir şey çıkmış bütün yolculuğu [illegible] mi sanıyordu?

Andre'nin [illegible] «Ama gerçekten sürpriz bu!» dedi.

Andre ona [illegible] bakıp «Ona mı sürpriz bir bakıma bütün bunlar sana değil mi sürpriz dan? Her zaman [illegible]»

Rachel elini boğazına götürdü. «Ne demek istiyorsun, anlayamadım.»

«Ya demek anlayamadın. Andre'nin [illegible] kaldırdı. «Bak, de [illegible] dağılacak. Kafanın başından gidiyor diyeceğim.»

Rachel kaşlarını çattı. «Andre [illegible] yorsun sen, anlayamıyorum?» dedi.

Andre [illegible] «Öyle mi? Lanastradan ayrıldıktan sonra Veros'a [illegible] din bakalım?»

«Veros'a mı?»

«Evet ya. Benim hatırım [illegible] hatırını sayman gerekmez miydi?»

Rachel bir [illegible] gözlerini [illegible] tıtıyordu. «Veros'a neden gideceğim ki. Benim evim burası.»

Andre'nin yanaklarında bir kas oynadı. «Beyle davranacağını hiç ummuyordum doğrusu.»

Rachel başını salladı. «İyi, ama neden? Annen de Londra'ya dönmek üzere değil mi?»

yordu değil mi? Marcus ona söylemiş olmalı.»

«Söyledi. Senin Lanastra'dan ayrıldığını söyledi. Bu [illegible] de İrena Orlova'nın yanına gitmiş.»

«[illegible]? Sonra?» Rachel kaşlarını çattı. «Sonra?»

Andre onun [illegible] Sonra başını salladı [illegible] «Bak, [illegible] sorsak bile [illegible] mi [illegible] yorsa [illegible] Ama [illegible] Andre'nin [illegible] dı, «neler söylüyorsun sen?»

[illegible] «Ama [illegible] Andre'nin [illegible] üzerine sen gene Veros'a davet etmişti.»

«[illegible]?» [illegible] Ama Andre, bundan bir [illegible] [illegible] gibi oldu.

[illegible] falan almadım ki, Andre!» dedi.

[illegible] «İşte İrena [illegible] Annesi [illegible] Sonra «Veros'a [illegible] tu.»

[illegible] Ne demek istiyorsun [illegible] Andre doğrulup [illegible] [illegible] «Peki [illegible]

yorum» diyerek onu tutup çekti. kollarının arasına aldı. ağzıyla ağlamaklı dudaklarını buldu.

Rachel bir an direndi, direnmeye çalıştı. Gerçekti. Andre'nin dudaklarının ılıtan sağlığı vücudunun ertuğu dayanılmaz bir değildi. Kendini kaptırıp koyverdi. O da kollarını boynuna dolayıp onu öptü. Sonra Andre'nin kollarının sıkı kucaklarından doğrularak gözlerinin içine baktı, acıdan çarpıştığını buldu.

«Aman Tanrım!» diye inledi. «Rachel, onu sana bırakayım diye mi geldin? Bu yüzden mi sana çağırdan çok... Var Rachel, lütfen kendini toparla!»

İnanamıyormuş gibi fısıldadı. «Ne dedin? Bunu nasıl söyleyebilirsin? Ya Leonie?»

Andre onu... «Leonie... Leonie bana... bana sen... bana sen...»

Rachel başını... «Yok canım! Bana öyle bir... bir... bir... boşluk... çok şiirsel... gördüğü... çekmeyen birisiyim ben!»

«Rachel sana... Bu... bir şey yoktur... anlamı mı? Ama... yakmak istiyorum... senden... ediyorum... her şeye rağmen... bana... bana... bana

beni bırakıp gittin?»

Andre ona sarıldı. «Pekâlâ, söyleyeyim. Seni bırakıp gittim, çünkü Leonie'yi görmem ve seninle konuşmadan önce onu başımdan savmam gerektiğini biliyordum. Leonie ile ailesini, bir rezalet çıkmasına meydan vermeden yatıştırmak hiç de kolay olmadı, hemen ardından da annem hastalandı. Olaylar hep aramıza girdi sanki.»

Rachel şimdi işin aslını olanca aydınlığıyla anlamaya başlıyordu: «Herhalde İrena, Leonie'den ayrılacağını biliyordu, değil mi?»

«Elbette. Bu yüzden kavga bile ettik. Sonra Marcus senin Rio'dan ayrılacağını söyledi, ben de anneme seni Veros'a davet ettirdim. Sen gelmeyince öyle kızdım ki, o sırada elime geçsen seni öldürebilirdim!»

Rachel ağır ağır başını salladı. Sonra kocasının yüzünü ellerinin arasına aldı. Alçak sesle: «İrena bana bir çek verdi, ama mesaj ilan getirmedi. O paranın ne için olduğunu benim bildiğimi söylemişsin, öyle dedi.»

«Aman Tanrım!» Andre onun yüzünü omuzuna bastırdı. «Peki, sen de ona inandın demek?»

«Neden inanmayacaktım ki? Çekte senin adın vardı.»

Andre bu kez içini çekti: «Her zaman çek imzalarım ben. Üstelik, İrena imzamı taklit bile etmiş olabilir. Her işime rahatça burnunu soktuğundan bu ona hiç de zor gelmemiştir. Demek sen bu yüzden öyle birdenbire ayrıldın?»

Rachel içini çekti, usulca: «Evet, nedenlerden bir tanesi buydu,» dedi.

«Ya gerisi?»

Rachel başını salladı, Andre'ye iyice sokuldu:

«Sen bana Olivia'yı anlat. Şimdi nasıl?»

«Çok iyi. Belki biraz bunalım geçiriyor, ama Marcus onu hastaneden çıkınca geziye götürdü, şimdi şimdi kendini toparlıyormuş. Ben de bunun için hemen İngiltere'ye gelemedim ya! Bir defa, sana öyle kızmıştım ki, bir daha yüzünü görmek istemiyordum.» Hafifçe gülümsedi. «Ve kızgınlığım geçtiği zaman da bu kez Marcus ile Olivia gezmeye New York'a gittiklerinden, Hemming işi benim üzerime kaldı. Onu tamamladım.»

Rachel başını salladı: «Anlamıyorum. Demek artık özgürsün, öyle mi?»

Andre, kısık bir sesle mırıldandı: «Bir şey hariç, evet. Buraya, yanıma gel, seni sevmek istiyorum şimdi.»

Rachel karşı koymadı. Artık bunun hiç anlamı yoktu; üstelik yüreğinde, gene bir ailenin üyesi olmak gibi sıcacık bir duygu yer etmeye başlamıştı.

Sabah erkenden uyandı, tembel tembel saçlarını gözlerinden çekti. Sonra baktı, Andre de uyanmış, yanıbaşında onu seyrediyor.

Andre onu kollarının arasına alırken sordu: «Beni seviyor musun?»

Rachel başıyla evet dedi. Sonra, çekinerek fısıldadı: «Andre, şey, sana bir şey söyleyecektim.»

Andre kaşlarını çattı, parmağını dudaklarında tembel tembel gezdirirken sordu: «Kötü bir şey değildir umarım?»

Genç kadın kocasının kollarından sıyrılıp doğruldu.

«Bu, senin nasıl karşılayacağına bağlı. Bir çocuğum olacak!»

Andre de birden doğruldu, yatağın içinde oturdu; inanmıyormuşçasına bir süre yüzüne baktı, sonra usulca: «Bir çocuk mu?» dedi.

Rachel başıyla onayladı.

«Benim çocuğum!» Bu bir soru değildi artık. Bir gerçeğin kabullenilmesiydi.

«Elbette!»

Gözlerinde bir sitem parıltısıyla: «Sen de bunu bana söylemeyecektin, öyle mi?» dedi.

Rachel ellerini onun omuzlarına koydu, esmer tenini usul usul okşadı. «Nasıl söyleyebilirdim ki?» diye sordu. «Senin boşanır boşanmaz Leonie'yle evleneceğini sanıyordum. Sana çocuktan söz etmiş olsaydım belki de haklarımı öne sürdüğümü sanabilirdin.»

Andre, dudaklarını onun parmaklarında gezdirirken inledi: «*Haklarımmış!* Rachel, diyebilirim ki?»

Genç kadın kaygıyla onun yüzünü inceledi: «Bu habere üzülmedin, değil mi?»

«Ben mi? Üzülmek ha?» Başını salladı: «Aman Tanrım! Rachel, nasıl bir soru bu? Peki ya sen, sen bu çocuğu istiyorsun, değil mi?»

«Ah evet, hem de çok.»

Andre'nin bakışları kararda. Beline sarılıp onu kendine doğru çekerken mırıldandı: «Bizim çocuğumuz!» İnanamıyor gibiydi. «Rachel, sana tapıyorum!»

«Ama birkaç hafta sonra çok çirkinleşeceğim.»

«Hayır, daha güzel olacaksın. Her zaman!»

Andre yekeyi kendine doğru çekti, yat zarif bir

hareketle kanaldan kıyı gölüne daldı. Andre hemen yelkeni indirirken, Rachel tekneyi gölden iskeleye yöneltti.

İskeleye yanaşırlarken Andre teknenin kıç tarafına, karısının yanına atladı, onun kızarmış yüzüne gülerek baktı.

«Eee?» dedi. «Gerçi kendi başına Ümit Burnunu dolaşmaya henüz hazırsın diyemem ama, gene de gelişme kaydettiğini söyleyebilirim!»

Rachel bir kahkaha attı. «Ustanın övgüsü yabana atılamaz doğrusu!» dedi, sonra içini çekti. «Ah, Andre, öyle hoşlanıyorum ki bundan. Seninle birlikte denize açılmayalı ne çok zaman geçti!»

«Hmm!» Andre onu baştan aşağı bir süzdü. «Evet, çok zaman geçti. Gene de ileride bu açığı kapatmak niyetindeyim.»

Rachel eğilip onu yanağından öptü. Mırıldandı: «Ama oğlumuzu tehlikeye atmamı istemezdin, değil mi?»

«Yoo, hayır!» dedi Andre. «Seni de tehlikeye atmak istemezdim. Sen benim için çok değerlisin çünkü.»

Rachel'in bakışları bulutlandı. «Bu kadar mutluluğu hak ettim mi, bilemiyorum. Robert doğduğundan beri seninle konuşma fırsatını pek bulamadım, annen vardı filan. Ama şimdi şunu bilmeni isterim ki, seni terk etmekle ne büyük aptallık ettiğimi artık çok iyi anlamış bulunuyorum...»

Andre başını salladı, ona sarıldı. «Ben de senin gitmene asla izin vermemeliydim, ben de asla öyle davranmamalıydım. Olivia bebeğini kaybettiği zaman Marcus ona nasıl baktıysa, ben

de, öfkeme yenik düşecek yerde sana öyle bakmalı, seninle yakından ilgilenmeliydim.»

Rachel onu ensesinden yavaşça öptü. «Gerçekten o deniz gezisine çocuğumu kaybetmek için çıkmamıştım, buna inanıyorsun, değil mi?»

Andre başını salladı, onun çenesini avucuna aldı. Parmaklarını dudaklarında gezdirerek, her zaman çok kolaylıkla yaptığı gibi onu isteklendirerek, karşılık verdi: «Kabalık ettim, küstah çılgının biriydim ben de. Ama bir daha asla öyle olmayacak. Sanchez Şirketi'ne gelince, varsınlar kendilerine yeni bir başkan bulsunlar. Tabii ben de hisselerimi satacak değilim...»

Rachel, «Elbette,» diyerek onun sözünü kesmek istedi.

«... ama bundan böyle ailem her şeyden önde gelecek,» diye sözünü tamamladı Andre.

Yat usulca iskeleye yaslandı, Andre iskeleye çıktı, palamarı bağladı, sonra Rachel'in çıkmasına yardım etti, birlikte eve doğru yürümeye başladılar. O sırada Olivia da kucağında Rachel'in bebeği, evden çıktı. Robert Andre Sanchez dört haftalık, minicik, esmer, pek tatlı bir bebekti.

Olivia'nın yanına vardıklarında Rachel merak içinde sordu: «Ah Olivia, yaramazlık yaptı mı, seni üzdü mü bu?»

Olivia güldü. «Hayır, hiç yapmadı. Demin biberonunu verdim, o kadar. Biraz kucağıma alayım dedim, dayanamadım. Dört ay çok uzun bir zaman.»

Olivia da dört ay sonra bir bebek bekliyordu ve bu kez gebeliği sakin, normal geçmekteydi.

Hep birlikte eve girdiler. Marcus içkileri hazır-

lıyordu. Rachel mutlulukla çevresine bakındı. Andre'yle birbirlerine duydukları sevginin kısa bir ayrılıkla bir kat daha güçlendiğini bildiği halde, bu mutluluk fırsatını ikinci bir defa daha eline geçirdiğine bir türlü inanamıyordu. Çok şanslıydı.

Daha sonra, Rachel ile Andre akşam yemeği için giyinirlerken Rachel dedi ki: «Bana açık açık söyle, Andre. Ben Olivia ile Marcus'un yanında kalırken neden Brezilya'ya gelmiştin?» Elbisesinin fermuarını çeksin diye kocasına arkasını döndü. Andre bu işi yaparken arkadan onun beline sımsıkı sarılıverdi.

Boğuk bir sesle: «Nedenini sen de biliyorsun. O gece Veros'ta söylediğinin gerçek olup olmadığını öğrenmek zorundaydım. Emin olmam gerekiyordu.»

Genç kadın mırıldandı: «O gece bana karşı korkunç davranmıştın.» Sonra onun kollarına iyice sokulup yaslandı.

Andre, ensesini öperken karşılık verdi: «Evet, çok korkunç davranmıştım, değil mi? Sana söyledim ya, bana yaptıkların yüzünden senden nefret ediyordum işte!»

«Peki, ya şimdi?»

Andre, kısık bir sesle karşılık verdi: «Şimdi giyinmem gerekiyor. Yoksa boşversek, yemeğe hiç inmesek mi ha, ne dersin?»

Tarama Tinkerbell
Düzenleme Ser_reS

SEVDA KAFESİ

Eğer çok sevdiği babasının başı derde girmeseydi, Rachel beş yıldır ayrı yaşadığı kocasını asla görmeye gitmezdi. Ama başka çaresi yoktu. Ona yardım edebilecek tek kişi, kocası Andre Sanchez'di.

Ne var ki, Rachel'in kocasından kopmasına yol açan nedenlerin hiçbiri ortadan kalkmış değildi. Andre hâlâ o kibirli ve buyurgan Andre'ydi, karısına bir mal gibi bakmaktan hâlâ vazgeçmemişti. Zaten onları birbirlerinden koparan da, zengin ve güçlü Sanchez ailesinin her şeye hükmeden herkesin kaderini elinde tutmaya çalışan bu dayanılmaz tavrıydı.

Şimdi Rachel, Sanchez'lerin yanına dönmekle, gene aynı tehlikeyle yüz yüze gelmişti. Beş yıl önce kaçıp kurtulduğu "Sevda kafesi"ne yeniden mi girecekti yoksa?

100 TL.